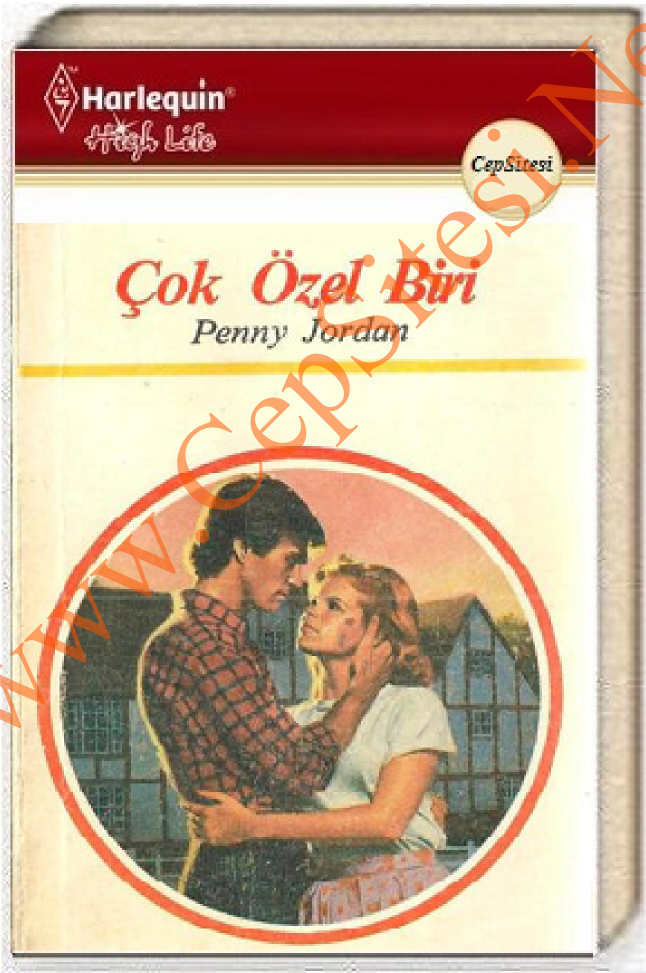
Penny Jordan - Çok Özel Biri

Bölüm Bir

Atılan ilk kürek dolusu toprak tabuta çarptığında Diana şoke olarak başını o yöne çevirdi.

Üstü açık mezara bakınca bütün vücudu ürperdi. Bu boşlukta en iyi arkadaşı yatıyordu. On sekiz aydan uzun bir süredir ikisi birlikte Leslie'nin vücudunu kemiren hastalığa karşı savaşmışlar ve birkaç gün önce bu savaşı kaybetmişlerdi.

Şu anda bile olanlara bir türlü inanamıyordu. Leslie'yle üniversitede beraberlerdi. Birlikte mezun olmuşlar ve ilk işlerini birlikte bulmuşlardı. Sonra yıllarca birbirlerini görmemişlerdi. Ancak Leslie'nin ilk kitabı basıldığında tekrar görüşebilmişlerdi. Diana o sırada bir televizyon yapımcısının yanında araştırmacı olarak çalışıyordu. O günlerde Leslie'nin de programa çıkartılması istenmişti.

Yıllar sonra hâlâ aynı yaşam görüşünü, aynı espri anlayışını taşıdıklarını görmek ikisini de mutlu etmişti. Artık bir yazar olarak kendi yaşamını kazanabilen Leslie, Londra'ya taşınmaya karar verince, birlikte bir ev satın almak çok iyi bir fikir gibi görünmüştü gözlerine.

Her ikisinin de özel yaşamları vardı. Leslie iki yıllık ilişkisinin açtığı yaraları sarmaya çalışıyordu. Sevgilisi, yazmasından hiç hoşlanmıyordu. Diana'nın yaşamına gelince... Genç kadın içini çekti.

Televizyon şirketine ilk girdiği günlerde, gözlerini dört açmış, bu heyecanlı mesleğe kendini kaptırmıştı. O sırada yapımcılardan birine âşık

olduktan sonra, söz konusu genç adamın eski kurbanlarından biri ona bütün gerçeği anlatmıştı. Anlaşılan yapımcının mesleğinden sonraki en büyük uğraşı şirkete gelen masum kızları kandırmak ve kullanmak, daha sonra da arkadaşlarına bu amatör zevkinin bütün mahrem ayrıntılarını anlatmaktı.

Diana bütün bunları çok geç olmadan öğrendiği için şanslıydı. Ancak bütün erkeklere karşı olumsuz bir yargı ve güvensizlik beslemekten alıkoyamamıştı kendisini. O günden beri kendisine yaklaşan bütün erkekleri anında uzaklaştırıyordu.

Leslie'yle kendi aralarında bir karara varmışlardı; bütün enerjilerini mesleklerinde ilerlemeye verecek ve erkeklere, onların kadınlara davrandığı gibi duygusuz davranacaklardı. Bu karar sonucunda zaten yaşamlarında sosyal ilişkiler için çok az zaman kalacağının da farkındaydılar. Leslie'nin hastalığı taşınma işinden birkaç hafta sonra başlamıştı.

Önceleri arkadaşına hiç bundan söz etmeyen Leslie belirgin bir şekilde zayıflamaya başlamıştı. Sonunda bunu saklayamayacağını anlayınca kendi sıskalığıyla alay etmeye başlamıştı.

Bunları çok iyi anımsayan Diana toprağın içinde açılmış çukura bakmamaya çalıştı. Bu sırada esen rüzgâr kızıl-sarı saçlarını solgun yüzüne savuruyordu.

O zamanlar arkadaşının beslenme düzensizliği nedeniyle kilo kaybettiğini sanıyordu. Oysa gerçek çok daha acıydı.

Bir gece Leslie'nin yürek parçalayan sesiyle uyanarak hemen onun odasına koşmuştu. İlk önce arkadaşı hiçbir şeyi olmadığını söylemekte ısrar etmiş, ama sonunda Diana'ya her şeyi anlatmıştı.

Genç kadın bir süre kendisini çok bitkin ve halsiz hissetmiş ve bu durumu bozulan ilişkisiyle işinin yüküne bağlamıştı. Derhal doktoruna giderek üstündeki bu yorgunluğu atabileceği bir ilaç istemişti. Oysa doktor onu birtakım tahliller için hastaneye yollamıştı. Sonuç ise acı gerçeği kanıtlıyordu. Genç kadın kan kanseriydi.

O gece Leslie arkadaşına hastalığını açıkça anlattıktan sonra sabaha kadar konuşmuşlardı. Genç kadının hiçbir akrabası yoktu. Kendisini yetiştiren amcasıyla yengesi daha üniversitedeyken bir uçak kazasında ölmüşlerdi. Bu nedenle iyi bakılacağı uygun bir özel hastane bulmak istiyordu. Ancak Diana buna kesinlikle karşı çıkmıştı.

Onlar arkadaştılar ve hep öyle kalacaklardı. Leslie'ye Diana bakacaktı.

Ama bu ikisinin de zannettiğinden çok zor olmuştu. Doktorlar çeşitli defalar Leslie'yi hastanede tutmakta ısrar etmişler, ama onun hastanede ne kadar mutsuz olacağını bilen Diana buna izin vermemişti. Arkadaşını eve götürüp ona kendisi bakmıştı. Acı dolu son haftalarda da işinden ayrılmak için talepte bulunmuştu.

Bunları düşününce gözlerine yaşlar doldu. İlk kez arkadaşı için ağlayabiliyordu. Oysa acısı ve öfkesi gözyaşlarıyla boşaltılamayacak kadar büyüktü. Leslie'nin ölmesi mantıksız ve haksız geliyordu ona. Onun kadar genç ve yaşama verecek pek çok şeyi olan birinin ölmesi büyük adaletsizlikti.

Diana esen rüzgârla ürperdi. Bu nisan gününde dünya, uzun ve soğuk kıştan silkinip uyanıyordu. Doğanın yeniden hayat bulduğu bir mevsimde Leslie'nin ölmesi çok tuhaftı. Arkadaşının sağlığı yerindeyken, bahar aylarında topraktan başını uzatan bitkileri seyretmeyi ne kadar sevdiğini çok iyi anımsıyordu. O kış rekor düzeyde so-

ğuklar ve kar fırtınaları ile geçtiğinden baharın ilk habercilerini görmek için her zamankinden çok beklemişlerdi.

Koluna biri dokununca genç kadın irkilerek döndü. Papaz acısını paylaştığını belli eden gözlerle bakıyordu ona.

Son birkaç ay içinde papaz defalarca evlerine gelmişti. Aslında her iki genç kadının da büyük dini inançları yoktu, ama Leslie adamcağızın ziyaretlerine çok memnun olmuştu.

Şimdi sonsuza değin çekip gitmişti genç kadın. Kuzey Londra Mezarlığı'nda toprağın altında yatıyordu artık.

«Burada durmayın. Hava çok soğuk. Kiliseye gelip bir fincan çay içmek ister miydiniz?»

Tıpkı Leslie'nin istediği gibi etrafta cenaze töreni için gelmiş başka hiç kimse yoktu. Zaten ailesi de yoktu. Gelebilecek diğer insanlar üniversiteden ve yayın dünyasından insanlar olabilirlerdi.

Diana önce papazın önerisini reddetmeye hazırlandı, ama sonra başını sallayarak kabul etti. Yalnız kalmak istemiyordu. Artık boş kalan apartman dairesine dönecek cesareti bulamamıştı kendinde.

Bütün yasal işlemler çoktan düzenlenmişti. Genç kadın daha önce böyle olmasını istediği için, Leslie'nin avukatıyla görüşmüştü Diana. Arkadaşının kendisini tek varis olarak gösterdiğini önceden de biliyordu. Bu konuda aralarında bir tartışma bile geçmişti. Diana onun sahip olduğu bütün parayı tedavisi için harcaması gerektiğini söylemişti, ama Leslie itiraz etmişti.

«Hayır, o paranın sana kalmasını istiyorum.» Ne kadar basit düzeyde olursa olsun tartışmalar onu yıprattığı için Diana taviz vermek zorunda kalmıştı.

O gün öğleden sonra avukat Mr. Soames'la bir randevusu vardı, ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Aslında hiçbir şey düşünmek istemiyordu... hiçbir şey...

Dönüp papazın arkasından yürümeye başladı. Bir an için duraklayarak arkasına baktı. Arkadaşına son bir kez acıyla veda etti.

Artık Diana'nın da avukatı olan Mr. Soames şehrin en eski hukuk şirketinin ortağıydı. Bu avukatı Leslie, ilk kitabı satıldığında tutmuştu.

Diana'ya ondan söz ederken, «Yerleşik ilişkileri olan, biraz eski kafalı sayılabilecek biri,» demişti. «Bana kalırsa müvekkillerinden çoğu kibar toprak sahipleri. Mr. Soames dürüst, gerçek bir İngiliz.»

«Miss Johnson, lütfen oturun...»

Diana arkadaşının avukatı hakkında anlattığı her şeyin doğru olduğundan kuşkuya kapılmıştı, çünkü karşısında oturan adam orta yaşlı ve şişmandı. Adamın başsağlığı formalitelerine girmemesi genç kadını rahatlatmıştı. Bu duyarlılığından dolayı avukata şükran duyuyordu.

Büro, eski moda bir avukatın bürosu nasıl olursa öyle döşenmişti. Bir duvar boydan boya, önü camlı bir kitaplıkla kaplıydı. Raflarda kalın ciltli kitaplar duruyordu. Telefon bile eski modeldi. Siyah ve klasik tipte. Genç kadın çay önerisini reddedince Mr. Soames masasının üstündeki dosyayı açtı.

«Miss Smith'in vasiyetnamesi hakkında bilginiz olduğunu biliyorum. Tek varis sizsiniz,» diyerek hemen arkasından Diana'yı şaşkına çeviren bir sayı bildirdi. «Bu yüklü paranın yanı sıra, birlikte satın aldığınız daire de artık tamamen sizin.»

Avukat elindeki kâğıtları bırakarak gözlüklerinin üstünden genç kadını süzmeye başladı. «Be-

nim tavsiyemi almak istersenlz Miss Johnson, bütün bunları yeni bir yaşama başlamak için kullanmalısınız. Yakınlarını yeni kaybetmiş müvekkillerime genellikle bu tavsiyede bulunmam. Onların tutunacak tanıdık eşyalara, anılara ihtiyaçları vardır. Ancak sizin durumunuz...»

Diana birdenbire ayağa kalktı. Mr. Soames'un ne demek istediğini anlıyordu. Zaten kendisi de o bomboş daireye dönmek istemiyordu. Bunun nedeni sadece Leslie'nin yokluğu değil, umutsuzluk ve çaresizlik içinde geçen son haftaların evde yarattığı atmosferdi. Artık bu havaya daha fazla tahammül edemezdi.

Bürodan ayrılmadan önce avukatla tokalaştı ve bahar güneşiyle aydınlanmış sokağa çıktı. Bir taksiye binerek şoföre Londra'nın seçkin otellerinden birinin adını verdi.

Geceyi orada geçirecekti. Böylece bir süre için rahat bir soluk almayı umuyordu. Leslie'nin doktoru, gerektiğinde kullanması için ona hafif bir uyku ilacı vermişti. Şu ana kadar ilaç kullanmayı düşünmemişti. Yapacak o kadar işi olmuştu ki bu ara. Leslie'nin giysilerini toplamak gibi... Ama artık uyumak istiyordu. Otelin yabancı ortamı bunun için en uygun yerdi.

Fuaye çok kalabalıktı. Genç kadın giriş işlemlerini yaptırırken görevli memur bir konferans olduğunu söyledi. Belki de bu nedenle hiç kimse onun valizi olmadığını fark etmemişti. Sonunda onu ellerindeki tek boş odaya götürdüler. Oldukça zarif bir odaydı bu.

İçeriye girer girmez genç kadın perdeleri çekip odadaki mini barı açtı.

Bardaki bazı içkilerin alındığını fark edince, 'Personel gerçekten çok meşgul olmalı,' diye düşündü. 'Eksik içkileri yenilememişler.' Masanın üstünde boşalmış bir kahve fincanı bile vardı.

Bunları umursamayan Diana kendisine bir cin tonik hazırladıktan sonra elinde kadehiyle banyoya girdi.

Başka bir zaman olsa lüks banyodaki sayısız banyo malzemesinin tadını çıkarmayı isterdi, ama bu akşam tek isteği uzun, sıcak bir banyo yaptıktan sonra uyumaktı.

İçkisinden aldığı yudumla hapları yutarken yüzünü buruşturdu. İlacı içkiyle almak pek akıllıca bir iş değildi, ama şu anda hiç akıllıca davranacak durumda değildi.

Alkolle ilacın etkisini hissetmeye başlayana kadar küvette yattı. Sonra çıkıp bornoza sarındı, ama kurulanmaya üşendi.

Kapalı perdelerin arasından süzülen ışık odaya akvaryum gibi bir hava veriyordu. Yatağına uzanıp gözlerini kapattı. Yavaş yavaş uykunun derinliklerine daldı.

Marcus Simons saatine göz atar atmaz yüzünü buruşturdu. Konferans sandığından uzun sürmüştü. Sonra da akşam yemeğine kadar sarkan bir toplantıya katılması gerekmişti. Şimdi ise saat bir olmuştu. Artık bayılacak kadar yorgundu.

Bu kente ne zaman gelse böyle etkilenirdi. Londra'da çalıştığı zamanlarda burayı heyecan verici bulması çok komik geldi birden. Şimdi ise bir an önce çiftliğe dönmek için can atıyordu.

On yıl önce dayısından bu çiftlik miras kaldığında, çiftliği idare etmek aklının ucundan bile geçmemişti. Bu Sandra'nın da aklına gelebilecek en son şeydi. Taksi onu otelin önüne bıraktığında şoföre yüzünü güldürecek kadar bahşiş verip içeriye girdi.

Sandra çiftliği satmasını istemişti. Genç adam bunu kabul etmeyince de nişanı bozmuştu. O za-

manlar bu nedenle acı çekmişti, ama şimdi düşününce bu işin iyi olduğunu kavrıyordu. Sandra'dan sonra hayatına çok kadın girmişti, ama hiçbiriyle ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Kız kardeşi Ann ona bu konuda hep kızardı. Ann onun evlenip durulmasını istiyor, bu sonuca ulaşabilecek pek çok arkadaşını sürekli eve taşıyor, onunla tanıştırıyordu.

Uzun boylu, gür siyah saçlı, insanı delercesine bakan gri gözlü genç adam fuayede yürüdü.

Dış görünümü çiftçiye benzemiyordu. Gri çizgili siyah takım elbisesi Savile Row'dandı. O emredercesine duruşundan yaşamı boyunca başarılı olmuş bir insan olduğu belli oluyordu.

Masaya yaslanıp anahtarını istedi. Ona anahtarını veren resepsiyoncu kız, genç adamın bronz tenini kıskançlıkla süzdü.

İşte erkek diye buna denirdi... Genç adam gülümseyince kız tepeden tırnağa ürperdi. Bu adam gerçekten muhteşemdi!

Akşamın bu saatinde fuayenin bomboş olması çok tuhaftı. Saat akşam yemeğinden geç dönenler için çok geç, gece kulübüne gidenler içinse çok erkendi.

Marcus önce kokteyl barına yöneldi, ama barda stratejik bir şekilde oturmuş kadını görünce vazgeçti. Barda barmenle o kadından başka hiç kimse yoktu. Kadın gülümseyince Marcus bakışlarını başka yöne çevirdi. İçinden acıma hissi yükseliyordu.

Gerçekten seks için para ödeyebilecek bir erkeğe benziyor muydu? O kadın kesinlikle iş peşinde koşan bir hayat kadınıydı. Bardan uzaklaşırken genç adam omuzlarını silkti. Belki bu kadına bütün yalnız erkekler potansiyel müşteri olarak görünüyordu. Marcus'un kendisini haka-

rete uğramış hissetmesine gerek yoktu. Onu da bir müşteriye benzetmiş olabilirdi kadın.

Nedense Çiftlik İdareciliği Konferansı için yaptığı bu Londra ziyareti onu rahatsız etmişti. Pek çok anı canlanmıştı gözünde. Londra ona Sandra'yla paylaştığı yaşamı anımsatıyordu. O zamanlar gençti. Genç ve âşık.

Şimdi otuzlarına gelmiş, aşkın seksteki zevkle ilişkisi olmadığını öğrenecek kadar kendisini ve kadınları tanımıştı. Bir kadınla en son yattığından beri epey uzun zaman geçmişti. Akşam yemeğinde ev sahibesinin kadınlığının kendisinde yarattığı etkiyi düşününce, 'Hem de çok uzun bir zaman,' dedi kendi kendine.

Çok uzun ve sert bir kış geçirmişti. Hiçbir türden sosyal faaliyet için zamanı olmamıştı, ama bu gece ev sahibesinin kadınsı parfümünü duyup, ipek elbisesinin göğüslerinde ve kalçalarında yaptığı kıvrımları görünce yatağında bir kadın istediğini fark etmişti.

Ama bu karşılığında para ödemesi gereken bir kadın olmamalıydı. Asansörü çağırıp bindi. Arkadaş çevresinde kendisiyle seve seve beraber olacak kadınlar olduğunu biliyordu, ama ne yazık ki hiçbiri şu anda otelde değillerdi.

Uzun bir süre önce arkadaşlarının eşleri ve kız arkadaşlarıyla cinsel ilişkiye girmemeye karar vermişti. En uzun süren ilişkilerinden biri uzun süre önce boşanmış bir dulla olmuştu. Ancak kadın ikinci kez evlenmek istediği için kaçınılmaz olarak ayrılmışlardı. Sandra'nın tavrından sonra kesin bir karar vermekten hep kaçınmıştı. Ayrıca çiftlik o kadar çok zamanını alıyordu ki kendisine bir eş arayacak fırsatı olmuyordu.

Asansör durunca indi. Koridor çok az aydınlatılmıştı. Kendi odasını bulana kadar oda numa-

ralarına baka baka koridor boyunca yürüdü. Anahtarını kilide sokup açtı.

Perdelerin kapalı olması etrafındakileri seçmesini bir süre engelledi. Perdeleri çektiğini anımsamıyordu, ama belki hizmetçiler yatağı düzeltmek için geldiklerinde kapatmış olabilirlerdi. Elektrik düğmesine uzanıp açtı. Odaya parlak sarı bir ışık doldu.

Yatağında biri yatıyordu! Havluya sarınmış yatan şekle bakarken gözlerini kıstı. Görebildiği tek şey pembe ojeli ayak tırnakları ve yastığın üstünde bir demet kızıl saçtı.

Yataktaki şekil kıpırdarken genç adam kollarını kavuşturmuş kapıya yaslanarak bekliyordu.

Diana'nın boğazı kurumuştu, gözleri de acıyordu. Parlak ışık rahatsız ettiği için gözlerini kırpıştırdı.

Neredeydi? Bir türlü anlayamıyordu. Dönüp toparlanmaya, ilacın etkisiyle bulanan bilincini canlandırmaya çalıştı.

Bu kez biraz daha yavaşça gözlerini açtı. Gözlerinin önündeki sis dağılınca karşısında kendisini seyreden bir erkek olduğunu gördü. Derhal doğrulup otururken bornozuna sarındı. Paniğe kapılmıştı. Telefona bakındı. Ancak telefon yatağın diğer tarafındaydı. Genç adam o tarafa daha yakındı.

Bu adam kimdi ve nasıl olup da odasına girebilmişti? Manyağın biri miydi yoksa? Ama onun hiç de manyağa benzemediğini kabul etti.

Sesinin tonunu ayarlayarak bağırdı. «Kimsiniz ve odamda ne işiniz var?»

Bir anlık sessizlikten sonra Marcus konuştu. «Tuhaf ama bu soruları benim sormam gerekirdi.»

Diana'nın bunu anlaması için biraz zaman geçti, ama anladıktan sonra da rahatladı.

Demek ki kötü niyeti olan biri değildi. Sadece yanlışlıkla bu odaya girmişti. Genç kadın uykudan kalktığı için mahmurlaşan bakışlarındaki cazibenin farkına varmadan gülümsedi.

Marcus da içinden, 'Kim olursa olsun kendine özgü bir havası var,' diye düşündü. Sıradan bir fahişe değildi. Bu çok açıktı. Peki bu kadın kendi odasına nasıl girmişti? Belki personelden birini ayarlamıştı.

«Bu sizin odanız olamaz,» dedi Diana. «Bugün öğleden sonra odayı ben tuttum. Bakın.» Yataktan kalkıp çantasından kayıt kartını çıkartarak gösterdi.

Bir an için genç adam gerçekten ikna olacaktı ki aklına bir şey geldi. Gardıroba yürüyüp kapısını açtı. Askıdaki giysilerini gösterdi.

«Burası sizin odanızsa nasıl oluyor da valizinizi boşaltırken eşyalarımı dolapta görmediniz?»

Diana o boş fincanı ve boşalmış mini barı anımsadıysa da artık çok geçti. O zaman bunları düşünmeliydi, ama bir an önce uyumak istediği için hiç üstünde durmamıştı. Şu anda bile başı hafifçe dönüyordu, aklı karışmıştı.

«Gerçekten... sizin eşyalarınız nerede?»

«Yanımda hiçbir şey getirmedim.» Genç kadın yüzünün kızardığını hissetti. Marcus'un gri gözlerindeki anlamı çözmek hiç de zor değildi.

Aman Tanrım! Onun bir fahişe olduğunu sanıyordu bu adam!

«Bakın, düşündüğünüz gibi değil, Ben... ben... birdenbire burada kalmaya karar verdim.» Başını diğer yana çevirdi. «Bugün... bugün çok sevdiğim birini kaybettim. Cenazeden sonra dairemize dönemedim. Bu nedenle buraya geldim...»

Genç adam onun gerçeği söylediğini yüzünden,

sesinden anlamıştı. Çok da şaşırmıştı. Yoksa onun hafif bir kadın olmasını mı istemişti farkına varmadan? Aslında minyon, esmer kadınlardan hoşlanırdı. Karşısındaki gibi ince bacaklı, kızıl saçlı, kaplan gözlülerden değil.

Sevdiği birini kaybettiğini söylemişti genç kadın. Kuşkusuz o insan sevgilisiydi. Birdenbire içine dolan kıskançlığı fark edince çok şaşırdı. Yemekte çok içtiği için kafası karışmıştı herhalde. İstediği bu kadın değildi, herhangi bir kadındı. Kendi kendine bunu tekrarlıyordu.

«Bakın hanımefendi,» dedi ters bir şekilde. «Burası benim odam ve şu anda yatmak istiyorum.»

Diana ona öylece baktı. Sonra görevli memurun kendisine ellerindeki son boş odayı verdiğini söylediğini anımsadı.

«Bakın, belli ki gidebileceğiniz bir eviniz var,» dedi Marcus. «Benim yok. En azından bu şehirde yok. Neden bir taksi çağırmıyorsunuz?»

Geceyi dairesinde yalnız geçirmek mi? Bunun düşüncesi bile genç kadının ürpermesine yetmişti. Hayır, bu gece olamazdı.

«Hayır, lütfen... ben...»

Lütfen. Bu ricayla genç adamın gözü kararmıştı. Karşısındaki kadına anlaşılması hiç de güç olmayan bir arzuyla bakıyordu. Bu kadını istiyordu. Uzun boylu, esmer yabancının kendisini istediğini fark etmişti genç kadın.

Normal olarak böyle bir anda derhal kaçardı. Erkeklerin arzularının yabancısı değildi. Yirmi beş yaşına kadar pek çok potansiyel sevgilileri, yani hayranları olmuştu. Ama erkeklerin ne kadar egoist ve kötü olduklarını anlayınca hepsini uzaklaştırmıştı. Öyleyse bu adam onu bakışlarıyla soyarken neden içi erircesine yumuşuyor, heyecanlanıyordu? Neden içinden onun kollarına

atılıp o erkekçe arzusunun içinde kaybolmak geliyordu?

Birdenbire, sadece seksin verebileceği bir deneyimi, yaşama tutunabileceği bir sevinci istediğini fark etti. Hayır, istemek değil, düpedüz ihtiyaç duyuyordu buna. Ölümün aşılabileceğini kendine kanıtlaması için, yaşamın içine atılması gerekiyordu.

Bu yabancının kollarında son haftalarda yaşadığı acıları unutabilirdi. Yaşamın zaferini kutlayabilirdi. Kendisini yenileyip, aylardan beri ilk kez coşkuyla yaşama atılabilirdi.

Başka zaman olsa Diana bu düşüncelerinden ötürü dehşete kapılırdı, ama şu anda bunlar çok doğal ve normal geliyordu ona.

Genç adamın kendisine bakışı sanki düşüncelerini de okuyormuşçasına derindi. Dudaklarına, aralanmış titreyen dudaklarına bakıyordu şu anda. Genç kadının üstündeki bornoz vücudunu gizliyordu. Marcus'un içinden bunu bir anda üstünden çıkartıp onun bütün güzelliğini kollarının arasına almak geliyordu.

Kendisini kontrol etmeye çalışarak genç kadını uyardı. «Burada kalırsan seninle yatma isteğimi kontrol edemem. Bunu biliyorsun, değil mi?»

Diana tek bir davranışının sonuçlarının ne olacağını bildiği için tereddüt etti, ama bir türlü geri adım atamıyordu.

Rüyadaymışçasına kendi sesini duydu. «Evet.» Ve artık geri dönüş yoktu. Bir adım yaklaştığında Marcus'un inlediğini duydu. İçinden gelen vahşi dürtüye uyarak bornozun kemerini çözdü ve omuzlarından aşağıya kaydırdı.

Ne yapıyordu? Yaşamı boyunca hiç böyle davranmamıştı. Çıldırmış olmalıydı. Ama artık çok geçti. Artık onun kollarındaydı. Genç adamın el-

leri vücudunda geziniyor, dudakları arzuyla öpüyordu.

Bir an başını uzaklaştıran genç adam kulağına fısıldadı. «Kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyorum. Şu anda yaptıklarım bütün prensiplerime aykırı, ama Tanrı biliyor ya, kendime engel olamıyorum. Sabah uyandığımda pişman olacağımı biliyorum, ama şu anda önemli olan tek şey bende yarattığın duygular.»

O duygular Diana'ya da yabancı değildi. Kendisi de aynı şeyleri hissediyordu. Neden böyle davrandığını açıklayamıyordu, neden böyle hissettiğini de. Ama neden açıklasındı? Birbirlerine yabancıydılar. Her ikisinin de aynı şeye ihtiyaçları vardı. Bu geceden sonra hiç karşılaşmayacaklardı.

Genç adam onu kucağına alarak yatağa taşıyıp usulca bıraktı. Kendisi de soyunurken bakışlarını bir an için bile onun vücudundan ayırmamıştı.

Genç adamın vücudu adaleliydi. Diana ona hazla baktı. Daha önceki sevişme deneyimi birkaç acemi üniversite öğrencisiyle sınırlıydı. Doğasının duygusal yanı ise gelişmeye fırsat bulamadan o kötü yürekli Randolph Hewitt tarafından yok edilmişti.

Kullanıldığını öğrenmenin yarattığı şok, vücudunu ve yüreğini paylaşmak için duyduğu gençlik coşkusunu silip götürmüştü. Randolph'tan beri yaşamına hiç kimse girmemişti.

Şimdi vücudunun derinlerinde yaşamı kucaklayan bir heyecan doğuyordu. Marcus'un gözlerine bakarken bile, duyduğu ihtiyacın şu ya da bu şekilde Leslie'nin ölümüne ve mutsuz geçirdiği son aylara bağlı olduğunun farkındaydı.

Işığa çarpıp yanan bir kelebek gibiydi. Sanki ölmüştü ve yeniden diriliyordu.

Buna ihtiyacı vardı. Teninin bir başka insanın

tenine değmesine, kanın damarlarında yaşama sevinciyle dolaşmasına, bu erkeğe, şu anda, burada ihtiyacı vardı. O sırada Marcus doğrulup onu tepeden tırnağa süzdü.

«Bunu yaptığıma göre çıldırmış olmalıyım.»

Genç adamın sözleri Diana'nın düşüncelerini yansıtıyordu. Ama her şeye rağmen birbirlerine sarılmadan duramadılar. Diana seksin bu adam için günlük, sıradan bir şey olması gerektiğini sanmıştı. Oysa şu anda yaşadıkları beraberlikte olağandışı bir iletişim olduğunu fark ediyordu.

Kendisinin, Leslie'nin ölümünün neden olduğu acı ve mutsuzluğu onarmak için bunu yapmasını anlıyordu genç kadın. Ancak bir erkeği, özellikle bu erkeği böylesine çok istemesini anlayamıyordu. Hayır, acısını onarmak dışında hiçbir nedenle sevişiyor olamazdı onunla.

Biraz geri çekilerek gerginleşti. Bu sırada genç adam homurdanırcasına konuştu. «Hayır, lanet olsun! Artık fikrini değiştiremezsin. Seni vazgeçemeyecek kadar çok istiyorum artık.»

Bunları söylemesine rağmen ellerini genç kadının vücudunda sanki bir cevap beklercesine tereddütle gezdiriyordu. Parmakları göğüslerini okşarken Diana karşı koymakta güçlük çekiyordu.

«Hoşuna gitti mi?»

Genç kadın yanıtlamadı, ama baştan aşağı titremesi yeterince açık bir yanıttı.

Dayanamayıp sarıldı Marcus'a. İçinden karşı koyamadığı bir arzu yükseliyordu. Vücudu terden nemlenmiş, lambanın ışığında parlıyordu.

«Çok güzel... Sen bugüne kadar gördüğüm en güzel kadınsın. Bunu biliyor muydun?»

Sözcükler ağzından rüyadaymışçasına dökülüyordu. Bakışlarındaki pırıltılar içtenliğinin kanıtıydı zaten.

Genç kadın onun dokunuşlarıyla, içtenliğiyle

bugüne kadar tanımadığı, hiç bilmediği bir yanını keşfediyordu vücudunun. Ona dokunmak, sarılmak istiyordu... Onu istiyordu...

Artık iki genç insan, insanoğlunun en büyük gerçeğini, en büyük arzusunu paylaşıyorlardı. Sanki bu deneyimi ilk kez yaşıyor gibiydiler. Sanki birbirlerini tanımayan iki insan değil, iki sevgiliydiler.

Her şey bittiğinde Diana soluklarını düzenlemeye çalışarak yattı. Bütün dünya etrafında dönüyor gibiydi. Fiziksel doyumun arkasından yorgunluk tekrar kendisini gösterdi. Birkaç saniye sonra uyuyakalmıştı.

Marcus ise onu seyrediyordu. Az önce bu güne kadar hiçbir kadınla yaşamadığı kadar yoğun bir haz yaşamıştı. Ve ona bu eşsiz zevki yaşatan kadın aniden uyumuştu.

O anda ilk kez gerçek kafasına dank etti. Bu kadın onu, kaybettiği sevgilisinin yerine koymuş, kullanmıştı. Bunu düşünmek bir anda başından aşağıya buz gibi suyun dökülmesi gibi bir etki yapmıştı. Kendine geldiğinde şaşırdı. Avının peşinde koşan, elde eden, kullanan, istismar eden hep erkek olurdu. Öyleyse neden kendisini kullanılmış hissediyordu? Neden yaşamının artık asla eskisi gibi olamayacağını hissedip korkmaya başlamıştı?

Birlikte sevişmişlerdi ve hepsi buydu. Onun adını bile bilmiyordu... Bu kadın sadece bir vücuttan ibaretti. Güzel ve seksi bir vücut... hepsi bu. Böylesine yoğun duygular içinde burada yatıyor olması çılgınlıktı. Çok daha sıradan konulara üzülüyor olmalıydı şu anda. Kendisini tutamayarak uzanıp genç kadının yüzüne düşen bir tutam kızıl saçı kenara çekti. Uykusunda küçük bir kız gibi görünüyordu bu kadın.

Diana uykusunda bir şeyler mırıldanıp kıpırda-

dı. Üstündeki örtü kayınca az önce genç adamın öpücüklerinin izini taşıyan göğsü ortaya çıktı.

Birden ürperen Marcus uzanıp onun üstünü örttü ve yataktan fırladı. Hiç pijama giymezdi, ama banyoda yedek bir bornoz daha olduğunu biliyordu. Bornozu giydikten sonra yatak odasındaki sandalyeye baktı.

Bir gece için yeterince aptalca davranmıştı. Geceyi o sandalyede geçirmek zorundaydı, yoksa neler olacağını sadece Tanrı bilirdi. Yeterince çılgınlık yapmıştı. Fırsatı varken onu odadan atması gerekirken bunu yapmamıştı. Farkına varmadan onun bakışlarındaki yalnızlığı anımsadı. İnsanın sevdiği birinin ölmesi cehennemi bir acı olmalıydı. Olası en basit yolla yaşama sarılmak istediği için kim onu suçlayabilirdi?

Olanlar için ikisi de suçlanamazdı. Başka bir zaman olsa her şey çok daha farklı olabilirdi. Buraya iki yabancı olarak gelmişlerdi ve öyle de ayrılmalıydılar. Bu her ikisi için de en iyisiydi. Çiftlikle ilgili yeterince sorunu vardı. Bir de başka bir erkeğin yasını tutan bir kadınla uğraşamazdı.

O uyanmadan gidecekti. Bir daha asla karşılaşmayacaklardı. Bu kararının doğru olduğunu biliyordu ama benliğinin bir kısmı gitmesine izin vermek istemiyordu.

İçinden bir ses, 'Onu bırakma...' diyordu.

Ya sonra?

'Sonra hiçbir şey,' dedi kendi kendine.

Bölüm İki

«Doğrusunu istersen Diana, en iyisini sen bilirsin ama çok şaşırdığımı bilmeni isterim. Southern Television'a çok uygun bir elemandın. Neden küçük bir köye yerleşip kitapçılık yapmak istediğini anlayamıyorum.»

«Buraya gelmeden önce kütüphanecilik eğitimi görmüştüm Don.» dedi Diana patronuna. «Ayrıca benim ailem de taşrada yaşamıştı.»

«Ya, anlıyorum.»

Onun şaşırdığını görmek Diana'yı da şaşırtmıştı.

«Onlara daha yakın olmak istiyorsun, öyle mi?»

Genç kadın başını salladı. Annesiyle babası altı ay önce erkek kardeşiyle çocuklarına daha yakın olabilmek için Avustralya'ya göç etmişlerdi. Kendisinin Londra'daki daireyi satıp Herefordshire kasabasında yeni bir yaşama başlama kararının onlarla hiçbir ilişkisi yoktu.

«Hayır, onlarla ilişkisi yok. Sadece değişikliğe ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.» Konuşurken farkına varmadan karşı duvardaki aynaya bakıyordu. Karnı hâlâ düzdü, vücudu da eskisi kadar inceydi. Onu gören hiç kimse üç aylık hamile olduğunu anlayamazdı.

İçini bir suçluluk duygusu kaplayınca alt dudağını ısırdı. Aslında gayri meşru bir çocuk doğuracağı için dehşete kapılması gerekirdi, ama nedense hiç de öyle bir şey hissetmiyordu. Tersine kendisine dünyadaki en değerli armağan verilmişçesine seviniyordu.

Tamamen yabancı biriyle yatıp sonra da onun çocuğunu karnında taşımak bugüne kadarki yaşam tarzına o kadar tersti ki, bütün bunları gerçekten yaşadığına kendisi bile inanamıyordu.

Oysa o sabah otel odasında uyandığında genç adamın da, eşyalarının da ortada olmadığını görünce yaşadıklarının bir düşten ibaret olduğunu sanmıştı. Ancak kendindeki tartışma götürmez değişiklik olayı kanıtlıyordu. Evet, kendisi değişmişti.

Hamile kalmış olabileceği aklına hiç gelmemişti. Mide bulantılarını ve halsizliğini Leslie'nin ölümünün psikolojik sonuçlarına yormuştu. Bu rahatsızlıkların başka bir nedeni olabileceğini ona ilk kez düşündürten Dr. Copeland olmuştu.

Diana doktorun bu haberi aldığında üzülmesini beklediğinin farkındaydı. Her şeyden önce yalnız yaşayan bekâr bir kadındı. Oysa genç kadın o kadar büyük bir mutluluk yaşamıştı ki, artık hiçbir şey bebekten daha önemli değildi.

Bugüne kadar çocukları olabileceğini düşünmediği gibi, onların kendi yaşamında nasıl bir rolü olabileceğini de bilmiyordu. Şimdi ise karnında taşıdığı bu canlının korunmasından başka hiçbir amacı yokmuş gibi geliyordu ona. Sanki hep bugünü beklemişti.

İşinden ayrılıp yeni bir hayata başlama kararını vermesi hiç de zor olmamıştı. Çocuğunu Londra'da istediği gibi yetiştiremezdi. Leslie'nin mirası onu bağımsızlaştırmıştı. Geçinmek için çalışmak zorunda olmayacak kadar zengindi.

Her şeye rağmen yeni bir yaşama başlamaya karar vermekle bunu başarmak farklı şeylerdi. Bu nedenle tavsiyelerini almak üzere Mr. Soames'a gitmişti.

Neler yapmak istediğini anlatırken avukat onu sabırla dinledi.

«Doğrusu dünyadan tamamen kopmanızı tavsiye etmem,» dedi genç kadının sözleri bitince. «Belki kendi başınıza idare edebileceğiniz küçük bir işiniz olsaydı...»

«Ben arşivciyim,» diyerek onun sözünü kesti Diana. «Bir dükkân işletmek için eğitim görmedim.» Ancak Mr. Soames onu dinlemiyor, düşünceli bir ifadeyle yüzüne bakıyordu.

«Sevgili Miss Johnson,» dedi heyecanla. «Sanırım ideal çözümü buldum. Çok kısa bir zaman önce kasabadaki vekilim olan avukat, eski bir ortak dostumuz adına gelerek benimle görüştü. Ben Hereford yakınlarında büyüdüğüm için orada bazı eski ilişkilerim var. Bir müvekkilimin Herefordshire kasabasında, çarşıda bir kitapçı dükkânı vardı.»

«Kendisi aylar önce öldü. Mülkü de, işi de bakımsız kaldı. Mirası alacak kimse bulunmadığı için her şeyi satmaya karar verdik. Yalnız şu konuda sizi uyarmalıyım. Bina da dükkân da, üstünde istediğiniz bütün değişiklik ve tamiratları yapamayacağınız bir bölgede. Bu konuda yasal bazı sınırlamalar var.»

Diana onu sessizce dinledi. Bir kitapçı dükkânı! Bugüne kadar aklının ucuna bile getirmediği bir şeydi bu... Ama gerekli bağlantıları vardı... bilgisi de... Ayrıca televizyon şirketindeki yılları ona pazarlama ve satış konusunda iyi bir deneyim kazandırmıştı.

İçinden belli belirsiz bir heyecan duydu.

«İşi de binayı da satın almamı mı öneriyorsunuz?» diye sordu Mr. Soames'a.

«Heppleton Magna, Wye Nehri üstünde oldukça güzel bir alışveriş merkezidir. Ailemden hiç kimse artık orada yaşamıyor, ama oraya ait çok güzel hatıralarım var. Hatta hâlâ bazı müşterile-

rim orada yaşıyorlar. Eğer ilgileniyorsanız binaları görmeniz için gerekeni yaparım.»

Diana aceleyle düşündü ve cesaretini yitirmeden karar verdi.

«Görmeyi çok isterim Mr. Soames.»

Bürodan ayrılmadan önce o hafta içinde dükkânı gidip görmek üzere randevulaştılar.

«Ayrıntılı bilgi vermek üzere sizi telefonla ararım,» dedi Mr. Soames. «Oradaki vekilim bir iş için kasaba dışına çıkmış. Sanırım damızlık boğa alıyordur. Aslında çiftçidir. Bu nedenle sizce bir sakıncası yoksa oraya sizi ben götüreceğim.»

Üç gün sonra gittiler. Diana, Heppleton Magna ve çevresine görür görmez âşık oldu.

Kasaba köyden biraz büyükçe bir yerdi. Kasaba meydanının etrafında kırmızı tuğlalı binalar, dar yolların etrafında Tudor stili evler vardı. Dükkân bu dar yollardan birinin sonundaydı.

İçerisi başkalarının yardımını kabul etmeyen yaşlı ve gururlu eski sahibesinin ihmalciliğinden ötürü epey yıpranmıştı.

«Yaşamının son aylarını hastanede geçirmesine rağmen anahtarları başkasına vermeyi kabul etmedi. Sonuçlarını da karşınızda görüyorsunuz,» dedi Mr. Soames. Parmağıyla akan damdan yer yer rutubetlenmiş duvarları gösteriyordu.

Binanın yaşanacak kısmındaki banyo ve mutfak çok sadeydi. Kitapçı dükkânı o kadar karanlık ve rutubetliydi ki, Diana hesap defterinde gittikçe azalan kârı görünce hiç şaşırmadı.

Her şeye rağmen buraya bayılmıştı. Nedense bu kasaba onu kucaklayıp bağrına basıyor gibiydi.

Burada çocuğu da kendisi de mutlu olacaklardı.

Ev üçlü bir blokun ortasındaydı. Nehre kadar

uzanan bir de arka bahçesi vardı. Nehrin arkasında geniş çayırlar uzanıyordu. Bölgede yeterince okul bulunduğunu da öğrenmişti. Çocuğuyla buraya tam anlamıyla yerleşebilirdi. Yorkshire Dales'te geçen kendi çocukluğunu sevgiyle ve şükranla anımsadı genç kadın. Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki Mr. Soames'un söylediklerini güçlükle anladı. Zaten bu o kadar önemli değildi. Çoktan kararını vermişti. Mümkün olan en kısa zamanda buraya yerleşecekti.

Londra'ya dönerken Leslie'nin yaşayıp bu sevinci paylaşmasını ne kadar istediğini fark etti. Birden içine hüzün doldu. Leslie ölmeseydi, o bir bebek bekliyor olmayacaktı ve onun geleceği için bu kasabaya yerleşmek gibi bir düşünce aklından geçmeyecekti. Bu bebek doğanın, kaybettiği arkadaşının yerine verdiği bir tesellliydi ona. Hamile kalış tarzından dolayı hiçbir suçluluk duygusu taşımıyordu. O geceyi de adamı da aklından silmişti. Şimdi kendisine yaratmaya çalıştığı yaşamda ona yer yoktu. Birer yabancı olarak karşılaşmışlar ve aynı şekilde ayrılmışlardı. Yaşamında ilk ve son kez kendi karakteri dışında bir şey yapmıştı. Bazen kendi dışında bir gücün kendisini o gece yönlendirmiş olabileceğini düşündüğü oluyordu. Kesinlikle başka bir zaman yapabileceği bir şey değildi bir yabancıyla yatmak. Bundan sonra da yapamazdı. Aynı şekilde hiçbir zaman hamile kalmayı istemiş değildi. Ama kalmıştı işte. Usulca karnına dokunarak Mr. Soames'a döndü.

«İşlemleri olabildiğince çabuk halledeceksiniz, değil mi?»

«Kararınızdan eminseniz, elbette. Tabii yardımcımın da onayını almak zorundayım. Önümüzdeki birkaç gün içinde döner sanırım. Gelir gelmez arayacağım.»

Diana onu dinlemiyordu. Sezgileri ona bu eve ve dükkâna sahip olacağını söylüyordu. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

Heppleton Magna'ya taşınmak zor olmadı. Bundan sonra sürdüreceği yaşam tarzı ve bebek nedeniyle genç kadın küçük arabasını büyük ve daha sağlam bir arabayla değiştirdi.

Leslie'yle paylaştıkları daireyle birlikte içindeki modern mobilyalar da satılmıştı. Sadece bazı fotoğrafları saklamıştı. Çocuğunun, ölen arkadaşını tanıyarak büyümesini istiyordu.

Kendi giysileriyle özel eşyalarını çoktan Herefordshire'a taşımıştı. Dairesinin penceresinin altında durup son bir kez baktıktan sonra arabasına bindi.

Güneş ışığı elindeki nikâh yüzüğüne vuruyordu. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle yüzüğe dokundu.

Belki bir dul gibi görünmeye çalışması yanlıştı, ama küçük yerler Londra'ya benzemezdi. Evli olmayan annelere orada hiç de iyi gözle bakılmayacağını biliyordu. Heppleton Magna nüfusunun büyük kısmı yaşlılardan oluşuyordu. Çocuğunun onların kınayan bakışları altında büyümesini hiç istemiyordu.

Elbette çocuğun, babasının kim olduğunu soracağı günler gelecekti. Buna ne yanıt verebileceğini bilemiyordu. O gece onu bu beraberliğe iten duyguyu kimsenin anlayacağını sanmıyordu. Kendisi bile anladığından emin değildi. Bazen uyku haplarının üstüne içtiği cin toniğin bunda etkisi olabileceğini düşünmüyor da değildi.

Artık yaşanmış bir şeyin neden olup bittiğini düşünmesinin bir anlamı yoktu. Çünkü artık bunun bir önemi olduğu söylenemezdi. Yeni bir ya-

şama başlamanın eşiğindeydi. Geçmişi arkasında bırakması gerekiyordu.

Yolculuğu sırasında acele etmedi. Nasıl olsa yeterince zamanı vardı. Öğle yemeği için bir yerde durdu. Yeni evine vardığında akşamüstüydü. TV şirketindeki ağır işi nedeniyle yeni evinin mobilyalarını alma fırsatı bulamamıştı. Bu nedenle önceden kasabada kendisine bir yer ayırtmayı düşünmüştü.

Satın aldığı binanın tadilat ve yenilenmesine ilişkin bazı sınırlamalar olduğu için ne yapıp yapamayacağını bilemiyordu. İstediği değişiklikleri yapabilecek, bu konudaki yasaları da bilen bir inşaat şirketi bulunca çok sevindi. Sabah şirketin temsilcisiyle bir randevusu vardı. Birlikte eve gidecekler, neler yapılabileceğine karar verdikten sonra gerekli malzemeleri alacaklardı.

Yeni evinin nasıl görünmesini istediğini çok iyi biliyordu. Bina üç katlıydı. Büyük, harika bir oturma odası, kocaman mutfağı ve iki büyük yatak odası vardı.

Suçluluk duygusuyla Leslie'yi anımsarken, son günlerdeki özgürlük ve mutluluk dolu yaşamının nedeninin hormon düzeyindeki değişiklik olabileceğini düşündü. Aslında arkadaşı da onun mutlu olmasını isterdi. Bunu çok iyi biliyordu. Bebeği de yeni yaşamı da kaderin ona çizdiği yolun parçasıydı ve böyle kabul edilmeliydi.

Kalacağı otel Kraliçe Anne stilindeydi. Yanında kilise ve okul binası bulunuyordu. Büyük bir toprak sahibi şehrin bu kısmını yeni karısını memnun etmek için düzenlemişti. Yeni hanım kasabanın bu kısmını sevimsiz bularak değiştirilmesini istemişti çünkü.

Diana'nın odası otelin arkasındaydı. Uzun bahçenin arkasında nehir akıyordu. Aynı nehir kendi bahçesinin önünden de geçiyordu. İleride bah-

çenin kenarına bir çit yaptırması gerektiğini düşündü. Yoksa nehir çocuk için tehlikeli olabilirdi.

Odadaki yatak otelin eski tarz mobilyalarıyla uyum içindeydi. Büyük ve işlemeli yatağı görmek, genç kadını tuhaf duygulara sürükledi. Bu yatak âşıklar, çiftler içindi.

Yatak odasının hemen dışında oturma odasıyla banyo bulunuyordu. Yemeklerini isterse süitinde yiyebilir ya da alt kattaki yemek salonuna inebilirdi.

Valizlerini açtıktan sonra acıkmamış olduğunu fark etti. Dışarıya çıkıp biraz kasabada dolaşmaya karar verdi.

Kasabada yerli çiftçi ailelerinin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik bir iş dünyası vardı. Kraliçe Anne zamanından kalma kasaba çoktan gelişmeye başlamış ve mimari yapısı karmaşık bir görünüm kazanmıştı. Tam merkezde güzel bir meydan ve pazar bulunuyordu. Kendi dükkânı da bu meydana bakıyordu. Kasabanın daha işlek sayılabilecek yerindeydi.

Dar yollarda dolaşırken dikkatini ilginç görünümlü bir elbise mağazası çekti. Henüz hamileliği ilerlemediği için yeni giysiler almasına gerek yoktu.

Çocuk giysileri satan bir mağazanın önünde durdu bir süre. Vitrindeki mallara bakılırsa burası kasabanın iyi halli ailelerine hitap eden bir mağaza olmalıydı. Kasabanın bu kısmı zengin çiftlik sahipleriyle doluydu zaten.

Gözüne eski tip bir çocuk arabası ilişince onu itmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Kendi kendine gülümsedi. Neler oluyordu ona? Yaşamı boyunca anneliğe dair hiç böyle duyguları olmamıştı. Ama şimdi çocuk arabaları dikkatini çeker olmuştu. Leslie olsa kim bilir ne kadar gülerdi.

İlk kez bu heyecanını paylaşacak hiç kimsesi olmadığını fark etti. Annesiyle, babası ve erkek kardeşi çok uzaktaydılar. Yakında olsalar bile alışılagelmişin dışında böyle bir torun sahibi olmak onları dehşete düşürürdü herhalde. Tabii onu sevip yardımcı olurlardı, ama asla anlayamazlardı.

Yeni arkadaşlar edinebileceğini düşünerek rahatlamaya çalıştı. Burada her zaman bir yabancı olarak kalacak değildi.

İnşaatçıyla buluşunca beklediğinden fazlasını buldu. Tahmininin tersine adam onun planlarına kuşku ve eleştiriyle bakmıyordu. Konuşmasından kendisini ve çalışanlarını işinde hünerli esnaflar olarak gördüğü belli oluyordu. Tek itirazını Diana tavanda kirişlerin görünmesini istediğinde yaptı.

«Birkaç tane kiriş zaten gerekli. Ancak bunu o zamanın stilindeki kirişlerle yapabilirsiniz.»

Diana bunu duyunca üzüldü. Evinin dekorasyonunun son derece geleneksel olmasını istemişti, ama şimdi ona bunun imkânsız olduğu söyleniyordu.

«O döneme ait kirişleri nerede bulabileceğinizi sanırım biliyorum,» dedi adam. Böylece genç kadının morali biraz düzelmişti. «Whitegates Çiftliği'ndekiler satışa çıkarılmış. Yıldırım çarptığı için yıkılan bir binadan alınmışlar.»

Whitegates Çiftliği adını duyunca Diana birden hatırladı. Mr. Soames kasabadaki yardımcısının evinin orası olduğunu söylemişti.

«Bana satarlar mı?»

İnşaatçı ona gülümsedi. «Sanırım. Önce randevu almak için telefon etseniz iyi olur. Çiftçiler bu ara çok meşguller. İsterseniz satın almayı ben üstlenebilirim.»

Aslında bazı açılardan Diana bunu tercih eder-

di, ama burada kendisi yaşayacaktı. Kasabalılarla olan işlerini kendisinin görmesi daha iyi olacaktı.

«Otele döner dönmez çiftliğe telefon edeceğim,» dedi adama.

Ve telefonu bir kadın açtı. Ancak Diana arama nedenini söyleyince kadın kendisinin sadece kâhya olduğunu bildirdi.

«Bu konuyu gelip Mr. Simons'la konuşmanız gerek. Kendisi sabah burada olacak.»

Sabah oraya gitmeye karar veren Diana kadından yolu öğrenerek telefonu kapattı.

Hava artık oldukça ısınmıştı. Genç kadın gözlerini kapatarak pencereden vuran sıcaklığın tadına vardı. Gelecek yaz kendi bahçesinde oturup çocuğunun çimlerin üstünde emeklemesini seyredebilirdi. Elini karnının üstüne koyarak gülümsedi. Bebeğinin babası hafızasının sislerinde hatırlamak istemediği şeylerin arasına karışmıştı. Londra'dan ayrılmadan önce bir doktora gitmişti, ama hastanedekiler onun, bebeğin babası hakkında bilgisinin olmamasını kuşkuyla karşılayıp kaşlarını çatmışlardı. Kayıtlar için bazı tıbbi ayrıntılar gerekliydi.

Kitap dükkânının önceki sahibinin stoğu büyük kutulara doldurulmuştu. Diana bütün öğleden sonrasını bu işe ayırarak tek tek kutuları açtı. Koleksiyoncuların dikkatini çekebilecek birkaç kitap dışında satılabilecek nitelikte çok az şey vardı. Bazı kitapların ciltleri deriydi. İşçilikleri de güzel olan bu kitapları kendi kitaplığı için ayırdı.

Londra'dan ayrılmadan önce toptancılarla dükkânında bulundurmak istediği mallar hakkında görüşmüştü. Restorasyon ve dekorasyon işleri bitmeden hiçbir şey yapılamazdı, ama TV şirketinde çalışırken halkla ilişkiler üzerine edindiği

bilgileri kullanabilirdi. Bu bağlamda yapmayı düşündüğü işler arasında bölge gazetesiyle görüşmek, dükkânın açılışı için bir parti düzenlemek vardı.

Dükkânın çocuk kitapları bölümünde duvara birkaç masal kahramanı ve hayvan resimleri yaptırmayı düşünüyordu. Leslie'yle Londra'daki dairelerini döşettirdikleri firma bu işi üstlenebilirdi... belki evdeki çocuk odasına da böyle bir resim yaptırabilirdi.

Yine aynı şeyi yapıyordu. Yine hemen hayallere dalmıştı. Bütün hamile kadınlar böyle miydi? Tanıdıklarını düşünmeye çalıştı. Hepsi de bakmaları gereken bir kocaları ve evleri olan iş kadınlarıydı. Bu kadar yavaş tempolu bir yaşam tarzına nasıl geçebiliyordu o insanlar?

Hamileliğiyle birlikte daha önce hiç tanımadığı bir sakinlik çökmüştü üzerine. Bebeği her düşündüğünde taşıdığı hafif suçluluk duygusu duyduğu sevincin içinde boğulup tamamen kayboluyordu.

Bu onun çocuğu olacaktı. Sadece onun çocuğu! Bunu düşününce içini büyük bir sevinç kaplıyordu. Bu yeni yaşam kazayla başlamıştı. Bu çocuğu Tanrı'nın bir hediyesi olarak kabul ediyordu. Böylece ölümün bir son değil, yaşamın bir başka aşaması olduğu kanıtlanıyordu.

Aralıklı olarak süren sabah bulantıları ertesi sabah birdenbire arttı. O kadar kötüydü ki Whitegates Çiftliği'ndeki randevusunu iptal etmeyi düşündü. Ancak bir bardak çayla iki bisküvi yiyince kendisini daha iyi hissetti. Saat on olduğunda çıkıp çiftliğe gitmek için sabırsızlanmaya başlamıştı.

Yine ılık bir gündü. Arabanın içinin sıcak olacağını düşünerek beyaz, pamuklu, bol bir tişörtle bol bir etek giydi.

Ancak dikkatli bir gözün fark edebileceği hamı-

leliğini kendisi çok belirgin bir şekilde hissediyordu. Hâlâ normal giysiler giyebiliyordu. Tırnaklarındaki ojeyle aynı renk olan pembe espadrilleri güneş gözlükleriyle, uyum içindeydi.

Diana giysilerinin kasabanın yerlilerininkinden ne kadar farklı olduğunu kâhya kadının tuhaf bakışlarını görünce anladı. Televizyonda çalışırken iş arkadaşları gibi modern giyinmeye alışmıştı. Şimdi de otomatik olarak aynı çizgide giyinmeyi sürdürüyordu.

Arabasına yürürken pek çok erkeğin takdir dolu bakışlarını aldı. Böyle dikkat çekmekte insanın gururunu okşayan bir şey vardı. Londra'da olsa şöyle bir bakıp geçerlerdi.

Tam tahmin ettiği gibi arabanın içi fırın gibiydi. Pencereyi ve havalandırmayı açtı.

Kâhya yolu iyi tarif etmişti. Az sonra çiftliklerin, tarlaların yanı sıra uzanan bir yolda ilerliyordu.

Çiftlik tahmininden büyüktü. Tudor ve Kraliçe Anne stili karışımı güzel bir mimarisi vardı.

Etrafta bir bahçe bulunacağını da hiç düşünmemişti doğrusu. Bembeyaz kapıdan evin önüne kadar uzanan çakıl araba yolunu da görünce buranın sıradan bir çiftlik olmadığını anladı. Arabasını park edip etrafa göz atarken sanki sergi için hazırlanmış bir yer gibi göründüğünü düşünüyordu burasının.

Araba yolunun evin önünde bitmeyip arkaya döndüğünü görünce kaşlarını çattı. Belki de burada durmayıp arka tarafa geçmesi gerekiyordu. Yola çıkarken ön ya da arka kapıyı kullanmasının anlam taşıyacağı bir yere gittiğinin farkında değildi.

O sırada ön kapı açıldı ve elli yaşlarında, uzun boylu bir kadın çıkıp adını seslendi.

Diana öne doğru yürüyünce, «Arabanızın geldi-

ğini gördüm,» dedi. «Adım Mrs. Jenkins. Evin kâhyasıyım. Korkarım Mr. Simons on dakika kadar gecikecek. İçeriye girmek isterseniz sizi çalışma odasına alabilirim.»

Girişte zarif, dörtgen planlı bir hol ve merdivenler vardı. Mavi ve kırmızı halılar krem rengi duvarlarla ahşap işlerinin kahverengisini iyice açığa çıkartıyordu. Pırıl pırıl cilalı ceviz masanın üstünde antika bir vazoda çiçekler duruyordu.

«Bu taraftan gelin hanımefendi.»

Geleneksel yapıda bir kapıdan başka bir koridora çıktılar. Pencereden bakan genç kadın koridorun evin arka kısmına çıktığını tahmin etti.

Koridorun sonunda başka bir kapı daha vardı. Kâhya kadın kapıyı açarak ona yol verdi.

Diana odaya girerken, «Ne kadar güzel bir yer,» dedi.

«Evet. Bu kısım evin eski stilde olan bölümüdür. Mr. Simons'ın dayısı zamanında çalışma odasına dönüştürüldü. Ama o zamandan beri çok şey değişti tabii.»

Diana kadının ne demek istediğini içerideki modern dekorasyonu görünce anladı.

Odanın bir duvarı tamamen dosyalarla doluydu. Bir masanın üstünde bilgisayar ve ona bağlı bir telefon duruyordu. Çalışma odası da koridor gibi mermerle kaplıydı. Diana sandaletlerinden yerin serinliğini hissedebiliyordu. Merkezi ısıtma şistemi yapılmış olmasına rağmen bir köşede büyük bir şömine vardı. Elektronik daktilonun yanında otomatik kahve makinesi göze çarpıyordu.

«Bu odaya sürekli birileri girip çıkar. Bu nedenle Mr. Simons burayı kullanıyor. Içeriyi kirletmek diye bir sorunları olmadan girip çıkmak işlerine geliyor adamların. Çiftçilik artık eskisi gibi değil. Beklerken bir şey içmek ister misiniz? Çay... kahve?»

Sürekli kahve içen Diana artık sadece çay, üstelik açık çay içiyordu.

Kâhya odadan ayrılırken, «Mr. Simons çok gecikmez,» dedi.

Odada yalnız kalınca Diana duvarların kalınlığını ve içerideki havanın serinliğini fark etti. Deri sandalyeye oturarak pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

Dışarıda pek çok tarım aleti duruyordu. Bir adamın traktörlerden birinin üstüne atlayıp gittiğini gördü. Bu kısa boylu adam görmeye geldiği insan olamazdı herhalde. Telefon çaldı ve evin başka bir yerinden açılmış olmalıydı ki sustu. Kâhya elinde çay ve evde yapılmışa benzeyen bisküvilerle döndü.

«Geciktiğim için özür dilerim. Mrs. Simons çağırmıştı da.»

Diana kaşlarını çatmış olacak ki kadın açıklamasını sürdürdü. «Mrs. Simons tekerlekli sandalyeye mahkûm. Yirmi yedi yaşındayken çocuk felcine yakalanmış.»

'Zavallı kadın,' diye düşündü Diana acıyarak. Acının insana neler yapabileceğini kendisi de çok iyi biliyordu. İnsanın bağımsızlığını ve yaşamı üstündeki kontrolunu kaybettirebildiğini öğrenmişti. Bir çiftçinin, üstelik zengin bir çiftçinin karısı için ise bu...

Çay için kâhyaya teşekkür ederek yerine oturdu. Soğuktan titremeye başlamıştı. İnce tişörtüyle eteği dışarıdaki sıcağa uygundu, ama bu taş zeminli odada soğuktan korumuyordu insanı.

Çayını yudumlarken bisküvilerden birini ısırdı. Göründüğü kadar lezzetliydi gerçekten. Sabahları mide bulantısını atlattıktan sonra iştahı açılıyordu. Leslie'ye baktığı ve çok üzüldüğü son aylarda kaybettiği kiloları bu gidişle hızla alacaktı. Düzgün beslenmesi gerektiğini söyleyen dokto-

run sözlerini anımsayınca aslında birkaç kilo almasında hiç bir sakınca olmadığını düşündü.

Kapı açıldığında pencereden dışarıya bakarak düşüncelere dalmıştı. Arkasından gelen ayak seslerini duymadan önce üstüne çarpan rüzgârı hissetti ve arkasına döndü.

Bir anda dehşete düştü! Elindeki fincan sallandı, odadaki görüntüler bulanıklaştı. Genç bir adam kapıda durmuş kaşlarını çatarak, en az kendisi kadar şaşkın ona bakıyordu.

«Sen ha!» dedi Diana sonunda. Bu nasıl, nasıl olabiliyordu? Karşısında duran adam Londra'da otelde beraber olduğu insandı. Korkunç bir kâbus gibiydi bu. Belli ki karşısındaki de böyle düşünüyordu.

Genç adam kendisini ondan önce toparlayarak «Dedektifliğini kutlarım,» dedi. «Demek izimi buldun. Sanırım bunu beklemeliydim.»

Üstünde beline kadar açık bir gömlekle eski bir blucin vardı. Yüzü terliydi. Yanaklarında da çamur lekeleri vardı. Gözleri iyice koyulaşmış, saçları karışmıştı.

Diana birden onun ne demek istediğini anladı. Titreyerek ayağa kalktı. «Ne demek istiyorsun?» diye patladı. Ne hakla böyle karşısına çıkabiliyor, bütün planlarını, hayallerini altüst edebiliyordu. Gözlerini kapattı. O an adamın görüntüsünün kaybolmasını istiyordu. Onun gerçek olduğuna inanmıyordu. Gerçek olduğuna inanmak istemiyordu! Ancak karşısındaki görüntü bir türlü kaybolmuyordu. Kapıda durmuş genç kadına düşünceli düşünceli bakıyordu.

Gerçekten onu takip edip izini bulduğunu sanıyordu bu adam! Böyle düşünmeye cesaret edebiliyordu. Bunu düşününce baştan aşağı buz kesti. Sonra bir gerçek daha netleşti kafasında. Bu adam evliydi. Oysa Diana karnında onun çocuğu-

nu taşıyordu. Karşısında kendisini görünce bu kadar etkilenmesine şaşırmamak gerekirdi. Karısını aldatmış evli bir erkekti o. Bunu düşününce dudağını büktü.

«Mr. Simons,» dedi sert bir sesle. «Sanırım bir yanlışlık oldu.»

«Bir yanlışlık olduğunda haklısın,» diyerek sözünü kesti genç adam. «Ve bu yanlışlığı yapan da sensin. Beni buralara kadar takip ederken ne düşündüğünü bilmiyorum, ama derhal dönüp geldiğin yere gidebilirsin.»

Evet, adamın buna sevineceği kesindi. Diana öfkelenmişti. Ne cüretle onu takip ettiğini düşünebiliyordu? Sinirlerine hâkim olmaya çalışırken soluk soluğa kalmıştı.

«Maalesef yanılıyorsun,» dedi öfkeyle. «Kasaba benim de yuvam!»

Onun gözlerindeki şaşkınlığı görünce, bu kadar sinirli olmasaydı üzülebilirdi onun için. Her şeyden önce bu adam onu kollarının arasına aldığında mutluydu, hatta mutluluktan da öte bir şeyler duymuştu. Bunları anımsamamaya çalıştı.

«Burada işletmek için bir yer satın aldım.» Çenesini saldırganca kaldırmıştı. «Burada bulunmamın nedeni de bu aslında. İnşaatçım satılık kirişleriniz olduğunu söyledi.»

«Bir yer mi?» Kaşlarını iyice çatmıştı adam. «Aman Tanrım, Alice'in dükkânını satın alanın sen olduğunu söyleme bana sakın.»

«Evet benim.»

Genç adam inleyerek ellerini saçlarına geçirdi. «Oranın satılık olduğunu avukatım...»

«Soames'tan öğrendin. Tanrım şu tesadüflere bak. Buna inanabileceğimi hiç sanmıyorum.»

«Onu tanıyor musun?»

«Tanımak mı?» Genç adam güldü. «Sana

Alice'in mülküyle ilgilenen yardımcısı olduğunu söylemedi mi?»

Bir an için Diana aptallaştı. Elbette! Mr. Soames bu kasabadaki ortağının Whitegates Çiftliği'nde yaşadığını söylemişti. Ancak yeryüzünde görmek istediği en son insanla yüzyüze gelince bunları unutmuştu Diana.

Bembeyaz yüzü ve ifadesi durumu açıklamış olmalıydı ki genç adamın tavrı bir anda değişmişti.

«Bak, böyle birdenbire yüzyüze gelmek ikimiz için de şok oldu,» dedi. Kolunu tutacakmış gibi elini uzatınca genç kadın irkilerek uzaklaştı.

Belli ki onu yanlış anladığını fark etmiş, bunu anlatmaya çalışıyordu. Kuşkusuz olanları karısına anlatmasından korkuyordu. Tanrım, bu nasıl erkekti? Onun evli olabileceğini hiç düşünmemişti. Gerçeği hemen fark etmemekle bir kez daha aptallık etmişti.

«Bir dakika önce seni bulmak için buraya geldiğime inanıyordun.»

«Konuşmamız gerek.»

Evet, artık komşu olacaklarını öğrendiği için onunla konuşmak istiyordu. Kuşkusuz birlikte geçirdikleri gece konusunda ağzını kapamasını isteyecekti ondan. Genç kadın birilerine ihanet etmiş gibi hissediyordu kendisini. Onun başka bir kadına bağlı olduğunu öğrendiği andan itibaren aralarında geçen olaydan nefret eder olmuştu.

«Konuşacak hiçbir şeyimiz yok,» dedi sert bir ifadeyle. «Bence şu anda ilk kez karşılaşmış iki yabancıdan başka bir şey değiliz.»

Bu açıklama onu rahatlatmış, korkularını dindirmiş olmalıydı.

Genç adamın, gerçekten peşinden koşmuş olabileceğini, karısına olanları anlatabileceğini düşünmesi Diana'yı hasta etmişti.

Bu sırada genç adam ona tanımlanması güç bir şekilde bakıyordu. Biraz merak, biraz erkeksi bir şaşkınlıkla...

Tabii, artık genç kadından korkması için bir neden olmadığını anladığına göre kendisini güçlü ve emniyette hissediyor olmalıydı. Ahlaki açıdan yanlış bir şeyi paylaşmış olmaları düşüncesinden nefret ediyordu genç kadın. Bugüne kadar hiçbir evli erkekle ilişkisi olmamıştı. Kasabaya gelir gelmez dul göründüğüne seviniyordu şimdi. Onun çocuğunu taşıdığını genç adam asla bilmeyecekti. Asla.

Marcus başını hafifçe sallayarak ona gülümsüyordu. «Derek Soames'a Alice'in yerini satmasını söylediğimde böyle bir şey olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.»

«Eminim geçmemiştir,» diyen Diana kapıya doğru yürüdü. «Ama oldu işte.» Tam kapıya geldiğinde aklına gelip döndü. «Bu arada Mr. Simons, cinsinizin hiçbir örneğinin peşinde değilim. Hele evlilerin hiç. Umarım ne demek istediğimi anlatabiliyorum.»

Genç adam kaşlarını çattı. «Sen ve ben, konuşmalıyız.»

«Hayır!»

Diana söylemeyi istediği her şeyi söylemişti. Bir an için onun, dışarı çıkmasını fiziken engelleyeceğini zannetti. Ama anlaşılan genç adam son anda fikrini değiştirmişti. Kapıdan dışarı çıkmasına ses çıkartmamıştı çünkü.

Şansına ön kapıya giden yolu kolaylıkla buldu. Beş dakika sonra arabasını büyük kapıdan dışarıya sürerken hâlâ titriyordu.

Rastladığı ilk uygun yerde durarak sinirlerinin yatışmasını bekledi.

Bu kadar tesadüf inanılacak gibi değildi. Kaderin hangi anlaşılmaz oyunu onları böyle bir

araya getirmişti? Mr. Soames, o saygın ve dürüst adam, bilmeden kaderlerinin yazarı olmuştu. Bu kadar tesadüf olamazdı. Sanki kader bile bile olanları yönlendiriyor gibiydi. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemek için konuyu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Adamın sakat karısına ihanet etmesindeki katkısını düşününce dudaklarını ısırdı. En azından kendisi ona vücudunu verirken özgürdü.

Ama bunun sonucunda neler olabileceğini hiç düşünmeden vermişti kendisini ona. Oysa onun çocuğunu taşıyordu. Acıyla sarsıldı genç kadın.

Zamanı geri alıp dükkânı satın almamayı becerebilse bunu hiç durmaksızın yapardı. Ama artık çok geçti. Yazgısına mahkûmdu.

Kasabayı da dükkânı da çok sevdiği için gerekli bütün ödemeleri yapmıştı. Artık kazanacağı paraya da gereksinmesi vardı.

Kendisi satın almadan önce on sekiz ay boyunca satılık olduğu halde alıcı bulamamıştı dükkânla ev. Şimdi satmaya kalksaydı... Hayır, bu olanaksızdı. Beklemediği halde hamile kalmış olmak daha önce onu korkutmamıştı, ama şimdi korkuyordu. Kaldığı yere gidip bir an önce kapanmak için sabırsızlanıyordu.

Onun nereden geldiğini öğrenmeye çalışmak aklına gelmemişti. Zaten öğrenmek de istememişti. Bilse önceden araştırır, böyle bir tesadüfü önlerdi.

O sabah utanç içinde uyanınca içinden sadece onu unutmak gelmişti. Onun hakkında hiçbir şey öğrenmek istememişti.

Birbirlerinin isimlerini bile öğrenmemişlerdi.

Ona sevdiği birini kaybettiğini söylediğini anımsıyordu. İyi ki dul olduğunu söylemişti herkese. Herhangi bir şey sorarsa o gün kaybettiği insanın kocası olduğunu söyleyebilirdi. Aslında Ada-

mını, ona soru soracağını pek zannetmiyordu. O da en az kendisi kadar olayı tamamen unutmak isteyecekti.

Birdenbire ortaya çıkmasıyla onun neler düşündüğünü anımsayınca yüzü kıpkırmızı kesildi. Zengin bir adam olduğuna göre kendisine şantaj yapmak istediğini düşünmüş olmalıydı Diana'nın.

O gün öğleden sonra inşaatçı telefon ederek kirişleri sorunca, Diana fikrini değiştirdiğini, kiriş işiyle onların ilgilenmelerini söyledi. İnşaatçı, isteğini tartışmasız kabul etmişti ama telefonu kapattığında genç kadının elleri titriyordu.

Sadece bir kez beraber olduğu bir insanın kasabasına gelmesi onu çok kötü etkilemişti. Üstelik asla evli erkeklerle beraber olmama prensibini çiğnediği için hem kendisine hem de ona kızıyordu.

Onları biraraya getiren koşullardan çok uzak bir ortamda onu etiyle kemiğiyle karşısında görmek Diana'ya bir şeyi daha fark ettirmişti. Birlikte oldukları geceye dair her şeyi unutma çabasına rağmen, birlikte oluşlarına romantik bir anlam yüklüyordu.

Artık şunu kabul ediyordu, beraberliklerine sadece fiziksel bir beraberlikten öte anlamlar yüklemişti. Kendi kendisini aldatmıştı anlaşılan. Şimdi çizdiği bütün güzel tablolar, hayaller gerçek tarafından bozuluyordu. Karnındaki bebeğin başka koşullarda, birbirine âşık olabilecek iki düşsel insanın değil, bir yabancıyla beraber olmuş birinden olduğunu düşünmek çok acıydı. Çocuğun babası evli ve bağımlı bir insandı. Üstelik karısı da hastaydı.

Birden ürperdi. Bunu düşünmekten vazgeçmeliydi. Herkese göre karnındaki bebeğiyle kocasını kaybetmiş bir duldu ve böyle de kalmalıydı.

Bölüm Üç

Diana üç gün sonra, yaşamın bir yalanla başladığını söyleyenlerin ne dediğini çok iyi bilen insanlar olduğunu düşünmeye başladı.

O sabah kilisenin önünden karşıya geçecekken papaz onu durdurdu. Kendisini tanıtıp genç kadını içeriye davet etti.

Hareketlerinden onun dul olduğunu bildiği belli oluyordu. Ona ne zaman dul kaldığını sorduğunda Diana bu yalanı söylediğine pişman oldu. Ama başka alternatifi var mıydı? Birkaç hafta sonra hamileliği iyice belli olacaktı. Küçük bir yere taşınınca dedikodunun ne kadar hızlı yayıldığını, insanların, komşularının özel hayatları konusunda ne kadar meraklı olduğunu unutmuştu.

Londra'da Leslie'yle aynı apartmanda yaşarken komşularını tanımazlardı bile. Oysa burada sokakta rastladığı insanlar onu durdurup kendilerini tanıtıyorlar, daha sonra satın aldığı kitapçı dükkânı ve diğer konulardaki planları hakkında sorular soruyorlardı. Onların ilgilerinde haince ve kötü niyetli hiçbir şey yoktu, bunu biliyordu Diana. Marcus Simons bu kadar sinirini bozacak kadar yakınında olmasaydı, bütün bunları umursamazdı bile.

Nedense kendi kendine yarattığı o sıcak, huzurlu ortamı o adam bozmuştu. Onun karısı bu kadar çaresiz bir durumdayken hamileliğinin tadına varmak suçluluk duyguları yaratıyordu içinde. Onların çocuğu var mıydı acaba?

Girdiği yaşamdan korkuyordu, ama artık yeniden başlamak için çok geçti.

Marcus Simons'la karşılaşmasından dört gün sonra Diana'ya telefon eden inşaatçı onu Whitegates Çiftliği'ne çağırdı.

«Marcus'tan alacağınız kirişler için anlaşmaya vardım, ama orada görmenizi istediğim bir şey daha var. Ahırların tadilatını yaparken büyük bir şömine bulunmuş. Evin Tudor stili olan kısmından bir zamanlar hayvanları ısıtmak için çıkartılmış olmalı. Mutfağınıza geleneksel bir Tudor şöminesi istiyordunuz. Bence bir görmelisiniz. Her zaman bulunabilecek türden değil. Fiyatı da çok uygun.»

Diana tam onun beğenisine güvendiğini söyleyecekti ki, adamın sesindeki heyecanı fark etti. Uzun uzun planlar yaptıktan ve bu kadar istedikten sonra şömineyi kendisinin görmemesi tuhaf kaçacaktı.

Kendi kendine endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Bu konuyu Marcus Simons'la konuşmuş olmalıydı adam. Bu durumda Marcus ortalıkta olmazdı. Kendisi nasıl ondan uzak durmaya çalışıyorsa herhalde genç adam da aynı isteklilikle kaçıyordu.

Yaşamının geri kalan kısmını bu adamdan uzak durmaya çalışarak geçirecek değildi. Ayrıca dedikodulara neden olacak, dikkat çekecek hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sağduyusu onlar hakkında çıkacak bir dedikodunun çok büyük hayal gücü gerektirdiğini söylüyordu.

Bunları düşünmek bile kendisini suçlu ve rahatsız hissetmesine yetiyordu. Hayatı boyunca gizli kapaklı işlerden nefret etmişti. Onun evli olduğunu bilseydi... Bill Hobbs'ın sabırla onun kararını beklediğini anımsayınca öğle yemeğinden sonra onunla çiftlikte buluşacağını söyledi.

Yeni evinin dekorasyonu sürdürüyordu. Ahşap merdiven basamağı yeniden badana yapılmıştı. Yatak odası tarafında bir iç mimari düzenlemeleri [illegible] birimler tamamlanmadan, işe devam edilmiyordu.

Bütün ev yenilenmiyor, [illegible] geçiyordu. İşler iyi ve hızlı gidiyordu.

On altı, on yedi yaşlarında iki çocuk gelip yapabilecekleri bir iş olup olmadığını sormuşlardı. Diana onlara bahçeyi temizleme işini vermişti. Aslında pek çok eski şey yığılmıştı bahçeye.

Çocuklar kendilerinden beklenmeyecek kadar becerikli ve bilgili çıktılar. Bahçede çeşitli türden meyve ağaçları bulunduğunu da Diana onlardan öğrendi.

Bahçenin bir köşesinde eski bir kulübe vardı. Pek çok [illegible] çıkarmıştı, [illegible] çocuklar [illegible] onarabileceklerini söylediler.

Diana, Bill Hobbs'a bu konuda danışmaya karar verdi. Çocuklar bahçenin geri kalan kısmında da harika işler yapmışlardı, bunu da becerebilirlerdi. Üstelik Diana'nın çocuklarla arası da çok iyiydi. Neden olmasın? Bir süre sonra kendisi de onun olacaktı. Üstelik o yaşlarda herkesin içi[illegible] [illegible] duyguları da [illegible] değildi.

Çiftliğe gittiğinde Bill Hobbs onu bekliyordu. Diana bu kez arabasını evin arka bahçesine park etti. Hobbs arabanın kapısını açarak karşıladı genç kadını. Diana onun peşinden ahıra giderken etrafta Marcus'u göremeyince içi rahatladı.

[illegible] gerçekten Bill'le anlaştığı kadar [illegible] da Hayvanlıkla [illegible] [illegible] [illegible] birden bire arkasında Marcus'un sesini duyup ürktü. Arkası kapıya dönük olduğu için onun girdiğini görmemişti. Ama şu anda vücudundaki her hücre genç adamın varlığının farkındaydı.

«Bill gitmeden önce Frances penceresinden çev

[illegible] ettim. [illegible]

[illegible] dışarı [illegible] Diana [illegible] başladı. [illegible] durumda hiç [illegible] geri çağırmak istedi, ama bu durumda hiç istemediği halde dikkat çekmiş olacaktı.

[illegible] çıkmaya kalk[illegible] ama Marcus [illegible] yüreği [illegible] atmaya başladı.

«[illegible] için ne diyorsunuz, Mrs. Johnson?» [illegible] bir yabancıya takınacağı tonu [illegible] yordu. [illegible] hiç [illegible] başka hiç [illegible] yaşadıklarını [illegible]?»

Marcus uzanıp koluna dokunmaya genç kadın yerinden [illegible]. Gözleri [illegible]

[illegible] ve artık yalnızdılar. Onun yalnız olunca [illegible]

«[illegible] yolladın?»

«Çünkü [illegible] istiyordum,» dedi genç adam sakin bir sesle.

Diana titreyen [illegible] belli olmasın diye ba[illegible] çevirdi. [illegible] Onu yeşinden gelecek [illegible]?

«[illegible] hiçbir [illegible] yok.»

«Evet, var. O [illegible] için [illegible] [illegible] Lisbon bunu [illegible] var. [illegible] bu da [illegible] çok [illegible].»

[illegible] duyulmamıştı. Bu da Dia[illegible] savunma duvarlarını biraz sarstı.

«Ben de seni görmeyi beklemiyordum,» diye[illegible] sadece.

Genç adam uzanıp [illegible] Diana [illegible] kapardadı.

«O [illegible] bu yeşil yakıtı.» Marcus [illegible]

yüzüğüne dokununca genç kadın kendisini suçlu hissetti.

«Ben...»

«Bana sevdiğin birini kaybettiğini söylemiştin. Kocanı kastettiğini anlamamıştım.»

«Ben de senin bir karın olduğunu anlamamıştım.»

Marcus'un yüzünde şoke olmuş ifadeyi görünce onu şaşırttığını anladı Diana. Genç adam tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki bir kadın sesi onu çağırdı.

Gözlerini Diana'dan ayırmadan seslendi. «Buradayım Ann.»

İçeriye giren uzun boylu, esmer kadını işaret ederek, «Kız kardeşim,» dedi.

Birbirlerine çok benziyorlardı. Ann Chalmers'ın gözleri tıpkı erkek kardeşininkiler gibi griydi. Kemik yapısı da ona çok benziyordu. Tabii hatları daha yumuşak ve dikkat çekecek kadar kadınsıydı.

«Annem bu akşam dışarıya çıkacağı için akşam yemeğini erken yiyeceğimizi sana hatırlatmamı istedi.» Diana'ya elini uzatarak, «Merhaba,» dedi. «Sizi birden fark edemedim.»

Diana onun erkek kardeşine soran gözlerle bakışını görünce taş kesildi. Marcus Simons'ın hayatında sakat bir eşten başka kadınlar da vardı. Ve bu insanların ona ihtiyacı vardı.

«Ann, Diana.. Mrs. Johnson'la tanıştırayım seni. Yaşlı Mrs. Simms'in kitapçı dükkânını satın aldı. Öyle değil mi Mrs. Johnson?»

Diana onu onayladıktan sonra Ann'in sorduğu soruları yanıtladı.

«Ya kocanız...»

«Mrs. Johnson dul.» Sesinin tonu ve ifade ettiği anlam kız kardeşini sarsmıştı.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Neyse ki tam o sırada Bill Hobbs döndü.

«Çerçevelerde bozulma göremedim Marcus,» dedi şaşırmış bir ifadeyle.

«Öyleyse sorun yok. Ben belki gereksiz evhama kapılmışımdır.» Diana o anda pencerelerde aslında hiçbir şey olmadığını, Marcus'un Bill'i uzaklaştırmak için bunu uydurduğunu anlamıştı. Ama neden? Aslında sadece özür dilemek için olduğunu zannetmişti, ama artık bundan emin değildi.

İki kardeş arasında geçen bakışmayı anlamak için kadın erkek ilişkilerinde uzman olmaya gerek yoktu. Diana'nın anladığı kadarıyla Ann erkek kardeşinin karısına sadık olmadığının farkındaydı ve onun karşısında gördüğü kadınla da ilgilendiği düşüncesindeydi. Artık Diana'nın kendi peşine düşmediğini anlayan Marcus yine fiziksel bir yakınlık kurma çabasında mıydı yoksa?

Birden öfkelendi. Eğer böyle düşünüyorsa çok şaşırtacaktı doğrusu. Kendisini, başka kadınların kocalarının yatağına koşa koşa giden kadınlardan mı zannetmişti?

Otele dönerken düşündü. Ne tür bir kadın olduğunu nasıl bilebilirdi bu adam? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Öğrenmesini de istememişti Diana zaten. Kader araya girip olayları böyle üstüste getirmeseydi, birbirlerinin adını bile bilmeyeceklerdi.

Kendi küçük oturma odasında otururken aklına şu soru geldi. 'Eğer evli olmasaydı tepkim ne olurdu?' Eğer Marcus bekâr olsaydı ve hiçbir bağımlılığı olmasaydı ne hissederdi genç kadın acaba? Bu sorunun neden olduğu düşüncelerin nereye varacağını bildiği için düşünmekten vazgeçti.

Bill Hobbs'a bahçede çalışan iki genç hakkında

soracaklarını unuttuğunu ancak ertesi sabah hatırladı. Oysa daha önce konuştukları gibi çocuklar sabah erkenden dükkâna gelip işe alınıp alınmadıklarını sordular.

Bill çiftlikte kirişlerin taşınmasıyla uğraşıyordu. İçinden onlara işi vermek geliyordu. Yapacakları işi bilir gibi bir halleri vardı çocukların. Diana bunları düşünürken çocuklardan biri diğerine, «Bak John,» dedi. «Annen bu tarafa geliyor.»

Başını kaldıran genç kadın dükkâna doğru gelen Ann Chalmers'ı gördü. Kadın kendi oğlunu orada görünce şaşırmış, çocuk da sıkılmıştı.

«Demek buradasın. Umarım Mrs. Johnson'ın canını sıkmıyorsunuzdur.»

Oğluyla konuşuyor, ama Diana'ya bakıyordu. Diana başını salladı. «Hayır, kesinlikle rahatsız etmiyorlar. Tersine bahçemi düzene soktular.»

Ann Chalmers kaşlarını çattı.

Oğlu açıklamaya çalıştı. «Babam yeni bir bisiklet istiyorsam, bunu kendim satın almam gerektiğini söyledi. Biz de Mike'la para kazanmaya çalışıyorduk.»

Diana söze karıştı. «Doğrusunu söylemek gerekirse bana büyük yardımları oldu. Ben de tam seramın camlarını onarmalarını söyleyecektim onlara.»

Ann Chalmers'ın yüzünden, onların bu işleri yapabileceklerinin farkında olduğu belliydi. Çocuklar camların ölçülerini almaya gidince Ann Chalmers aceleyle konuştu. «Bakın, buraya sizden dün kırdığım pot için özür dilemeye geldim. Bu kadar yakın zamanda dul kaldığınızı bilmiyordum. Papaz Charles bana dün gece söyledi. Sizin erkek kardeşimle bir ilişkiniz olabileceğini düşünmemi çok saygısızca bulmuş olmalısınız. Ney-

se ki onu evlendirme çabalarıma alışıktır.» Diana'nın şaşkınlığını fark edince durakladı.

«Bir şey mi var?»

«Hayır. Ben sadece Marcus'un... kardeşinizin zaten evli olduğunu sanıyordum. Kâhyanız Mrs. Simons'dan söz etti de.»

Ann anlamıştı.

«Annemi kastetmiş olmalı. Marcus'la yaşıyor çünkü çiftlik onun yuvası. Dayım burayı Marcus'a bırakınca çok iyi oldu. Doğrusu ben kardeşimin çiftliği devralacağını sanmıyordum. Buranın, annemin doğduğundan beri yuvası olması onu etkiledi sanırım. Demek Marcus'un evli olduğunu zannettiniz. Ona bunu söylemek için sabırsızlanıyorum. Çünkü bütün evli erkeklerin ta uzaktan bile tanındığını söyler.» Diana'nın tepkisini fark etmeden içtenlikle güldü kadın. İsteyebileceği en son şey Ann'le onun medeni durumunu konuştuğunu Marcus'un öğrenmesiydi.

Marcus'un evli olmaması çok şaşırtıcıydı, ama genç kadın bunu çok sakin karşılamıştı. Neden böyleydi? Oysa evli bir erkekle sevişmesinin yarattığı şoktan sonra bu haberi alınca çok memnun olmalıydı.

Daha sonra yalnız kalınca evli olsun ya da olmasın onunla ilişkisinin değişmeyeceğini düşünerek kendisini rahatlattı. Marcus'la ailesinin bu küçük kasabadaki önemli yerlerini kavradıktan sonra, onun varlığının çocuğuyla kendi yaşamını etkilemesinden korkmaya başlamıştı. Oysa buna gerek yoktu. Marcus bebeğin kendisinden olduğunu tahmin etse bile bu konuda hiçbir şey soramazdı. Birtakım kuşkuları olsa da bunları kendisine saklamayı tercih ederdi. Öyleyse neden bu kadar huzursuzdu?

O gece yatmaya hazırlanırken, kendi kendine,

Ünal Marcus'u diyordu. Ahmak ortada [illegible] [illegible] bir verilmeyeceğini anladı.

Dükkândan çıkarken karşısına Bobby çıktı. Diana'yı gülümseyerek selamladıktan sonra yanında yürümeye başladı.

«Anne Chalmers bana annemi aramak için John ile Mike Hanrahan'ı işe aldığını söyledi. Nasıl çalıştıklarını bilmek isterim. Gençlerin yaşlılar için gönüllü çalışmalarına ilişkin bana düşünceleriniz var. Aslında bu Marcus'un fikriydi. Ben de ona katılıyorum.»

Neyse ki o sırada dükkâna vardılar. [illegible] için istedi. Papaz çocukların çalışmasını bu konuda bilgilendirmeye söz verdi.

Sonra girdiği kişilerin, yerleşik [illegible] gelişmeler olduğunu görmesi güzel bir sürpriz oldu. İki kişi [illegible] yer açmaya çalışıyorlardı. Açılacak yere Wolleagins'ten aldığı [illegible] yerleştirilecekti.

Baktıktan [illegible] Diana'nın [illegible] olduğunu fark eden Bill [illegible] gülümseyerek yaklaştı.

«İyi gidiyor, değil mi? Marcus da bu sabah telefon edip [illegible] uymadığını sordu. [illegible] planlarımın [illegible] ilgilendi. Annemin o da [illegible] Tudor [illegible] bir gün [illegible] değiştiriyorum. Dayanmak [illegible] beri hiç [illegible]. Tabii yaşlı adam oğlunu ve karısını o trafik kazasında kaybettikten sonra bu işlerle hiç ilgilenmedi. Aynı kazada Marcus'un babası da ölmüştü. Oğlu tam [illegible] Marcus Amerika'ya geldikten sonra olmuştu. [illegible] o zamanlar [illegible] Marcus'un [illegible] çiftliği devralacak [illegible] olduğunu biliyorlardı. Bu [illegible] gelmek istemediğini söylüyorlardı. [illegible] tabii [illegible] de değiştirmek [illegible].»

Dış kalıplarına dedikodu sayılabilecek şeyler olduğunu fark eden Diana konuyu değiştirmek

[illegible] Hobbs onun, Marcus'un ailesiyle ilgili konuşmak istemediğini anlayarak konuyu değiştirdi. Kendisi yokken Marcus'tan söz etmek güç, kadını rahatsız ediyordu. Kendi [illegible] ve ailesinin hakkında gizli [illegible] bilgi toplayormuşçasına suçlu hissediyordu kendisini. Kendi kendine, onun hakkında hiçbir şey öğrenmeyi istemediğini söyledi. Ağır ağır yürüyerek odasına giderken bunları düşünüyordu.

[illegible] öyle sanki ki ortaya [illegible] kadar [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] yaşamayı [illegible] olarak yaşıyordu. Bebek bana hareketlerini [illegible] den anlatıyordu.

Marcus böyle birdenbire [illegible] yaşamına girene dek hiç olmadığı kadar mutlu [illegible] kendini genç [illegible]. [illegible] bir [illegible] ailesinin de [illegible] veriyordu. Bu çocuğun olacağını bilmesi [illegible] [illegible] da [illegible]. [illegible] Tony'i [illegible] kaybını telafi etmek için bu bebeği yollamıştı ona.

[illegible] bana [illegible] düşünmelerini [illegible] bilirdi [illegible] böyle rahatlıyordu. Bebeği [illegible] de yaşaması [illegible] ve [illegible] genç [illegible] hatırlayacaktı.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] altından [illegible] önce başarmış da olsa, bundan sonra [illegible] karşılaştığı her [illegible] onun adını düşünecek olacaktı. Duyduğuna göre Marcus küçük bir erkek çocuğuyken de dayısının çiftliğinde çalışıyordu. Ancak her [illegible] bağımsız ruhlu olmuş ve hayatını kendisi kazanmakla [illegible] etmişti. Birinin söylediğine göre de Amerika'da at yetiştiricisi bir çiftlikte çok iyi iş yaparak bu dünyaya döneceği sonunda [illegible]. Dayısının

ölümünden sonra annesine ve çiftliğe bakacak başka kimse yoktu çünkü.

Diana'yı asıl etkileyen şey, kasabadaki herkesin cna duyduğu büyük hayranlık ve saygıydı. Whitegates bölgedeki en büyük çiftlikti. Simons Ailesi de saygındı, ama Marcus, kasabalılar için büyük ve ulaşılmaz olan dayısından bile önemli bir insan sayılıyordu çevrede. Papazın söylediğine göre Marcus yanında çalışanlara karşı çok cömert olmasıyla da tanınıyordu.

Genç adamın hakkında hiçbir şey bilmemenin rahatlığını yaşarken onun hakkında bilgi sahibi olmak istememesinin ne kadar doğru olduğunu anlamıştı Diana. Oysa şimdi istemediği bütün bilgiler üstüne dökülüyor gibiydi. Bu da, nedenini bilmese de çok rahatsız ediyordu onu.

Onu kasabada bir iki kez görmüştü, her iki keresinde de telaşla başka yöne kaçmıştı. Neden böyle davrandığını kendisi bile bilmiyordu.

Bir hafta sonra inşaat işleri iyice ilerledi. Artık mal siparişi verme zamanı yaklaşıyordu. Hamileliği çok ilerlemeden Londra'ya birkaç gün için gidip siparişlerini vermesi hiç de fena olmayacaktı. Bu nedenle Bill'e ve oteli kocasıyla birlikte işleten Mrs. Davies'e üç gün için gittiğini söyledi.

Arabasını eve bırakıp trenle seyahat etmeye karar vermişti.

Londra'daki gürültünün ve hızlı yaşamın kendisini ne kadar rahatsız ettiğini fark etmek Diana'yı şaşırtmıştı. Burası onun şehri, onun memleketiydi, ama birkaç hafta içinde kendisini buranın yabancısı gibi hissetmeye başlamıştı. Havada toz ve benzin kokusu vardı. Genç kadın öksürüp duruyordu. Kızgın asfaltlardan ayakları ağrıyor, özlemle geniş tarlaları ve ormanları arıyordu.

Şansına işleri zannettiğinden kısa sürdü. Bütün arkadaşları aynı mesleği paylaştığı insanlar-

dı. Leslie'nin hastalığından sonra onlardan bile kopmuştu. Oysa şimdi, Londra'da hayatı boyunca tanıdığından daha çok insan tanıyordu. Marcus'u birdenbire karşısında bulmak dışında, kasabaya taşınmak konusunda hiçbir şikâyeti yoktu.

Leslie'nin avukatı için imzalaması gereken belgeleri imzaladıktan sonra mezarlığa gitti. Elinde bir köklü gül taşımayı da unutmamıştı.

Gözyaşlarını silerek gülü toprağa özenle dikti. Aslında fazla dindar değildi. Ayrıca Leslie'nin anısını bu birbirinden ayırd edilmesi güç mezarlardan biriyle bağdaştıramıyordu. Yine de gülü toprağa dikmek onu rahatlatmıştı. Yapraklarını ve toprağı usulca okşadı.

Avukata uğradığında ona doğuracağı çocuktan söz etti. Avukat gerekli vesayet işlemlerini yaptırması konusunda uyardı onu. İleride beklenmedik sorunların çıkmasını önlemenin en iyi yolu buydu. Diana'ya bir şey olursa miras sorunları baş gösterirdi.

«Tabii Tanrı korusun. Ama insan bilemez. Bekâr bir anne olarak sorumluluğunuzu paylaşacak kimse olmadığına göre bunu düşünmek zorundasınız.»

Onun bu uyarısı genç kadının aklını dönüş yolculuğu boyunca öyle meşgul etti ki başka hiçbir şey düşünemedi.

Düşünmesi gereken bir konu da kendi anne babasıydı. Ancak onlar Avustralya'daydılar ve orada kalmalıydılar. Şu anda onlara ne söyleyeceğini düşünemezdi. Ama ya bir trafik kazasında falan ölüverirse?..

Bebeğin kimsesi, hiç kimsesi kalmazdı. Marcus Simons hesaba katılmazsa yeryüzünde tamamen yalnız, yapayalnız olacaktı. Marcus bebeğinin babasıydı. Şefkatli ve ilgili bir erkekti. Onu tanıyan

herkes tarafından yüceltilen bir insandı. Sorum-
luluklarını ciddiye alan bir insandı.

Otelden çıkarak bu konuyu düşünmekten vazgeçti. Bebeği yalnızca kendisini ilgilendirirdi, başka hiç kimseyi değil. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. Olacak da değildi zaten... Onu hiçbir şey olmayacaktı.

Trenden inerken duygusal olarak leyzokör bir ruh hali içindeydi. Arabalı, Ahlam kargasındaki için sinirleniyordu.

Yemyeşil çayırlara, tarlalara ait gibi bakarak Londra'nın kirli havasından sonra çok iyi gelmişti. Mayısın bayram gecesinden gelen güzel havası da karşıyordu ama yine de Londra'dan çok daha iyiydi hava.

Pazarın kurulduğu gün olduğu için etrafı yaşam dolu tüccarlar hâlâ etraftaydı.

Pazar meydanından geçerken arkasından çalan bir araba kornasını duyunca irkildi. Dönüp omzunun üstünden baktı. Parıl parıl parlayan Daimler marka arabayı daha önce fark etmemişti. Yaklaşırken kapısının kulpunu çevirerek içine baktı.

Pencere açıldı ve Marcus'un tanıdık sesi duyuldu.

«Götüreyim mi seni? Ben de oradan geçeceğim.»

«Hayır, teşekkürler.»

Genç kadın reddettiğinin sert, hatta saldırganca olduğunun farkındaydı. Bu nedenle utanarak kızardı. Karşısındaki bir çift gri göz onu incelerken bir kaş da kalkmıştı.

Diana sabırlı bir şekilde onun penceresini kapatmasını bekledi. Ama tersine, yumuşak bir sesle söylenmiş şu sözleri duydu: «Gel Diana. Bu konuyu yolda konuşuruz.»

Diana reddetmek istiyordu, reddetmeye niyetliydi, ama etrafta izleniyorlardı. Bu da onu da-

Bunu fark ediyordu. Burası küçük bir kasabaydı ve insanlar dedikodu yapmayı severlerdi. İstediği en son şey adının Marcus'la ya da herhangi bir erkekle çıkmasıydı. Bu nedenle arabaya bindi.

«Madge bana Londra'ya gittiğini söyledi.»

Madge dediği, kaldığı yeri işleten Mrs. Davies'di. Birden sinirlendi Diana. Neden bu adam onu rahat bırakmıyordu? Neden burnunun dibindeydi? Onu unutmak istiyordu. Onunla paylaştığı o eşsiz sevgi dolu geceyi yaşadığını da unutmak istiyordu. Ama o geceyi yaşamıştı. Birden gözlerini değiştirip arabayı sürmeye genç adama baktı.

Üstünde Londra'da giydiğinin benzeri olan bir takım elbise vardı. Onu görenler onu bir çiftçiye benzetemezdi. Daha çok başarılı bir iş adamına, bir devlet adamına benziyordu.

Yalnızca bronzlaşmış elleri onun kaba işi yapmadığının deliliydi.

Genç kadın onun ellerini seyrederken, vücudunda gerginlikleri sık sık hissetti. Anılarla heyecanla, nasıl utancından kızardı. Vücudunun her parçası hiç alışık olmadığı sinyaller veriyordu.

Yol boyunca Genç kadın birden dayanıp onu kollarıyla sarmak istiyordu. Diana birden ürperdi. İstekleriyle aklı çatışıyordu.

Onları sorgulamak ve onu tanıdığı dönemi unutmak istiyordu. Kendisi ve çocuğu için, bütün dünyadan ayrı bir yaşam yaratmak istiyordu. Ama şimdi elini uzatıp ona dokunmak geliyordu içinden. Hatta onun kendisine dokunmasını da istiyordu.

Araba yavaşlayınca genç kadın bir an için düşlerinden sıyrılıp yandı. Heyecanından gözlerini iyice açarak ona baktı. Oysa genç adam sadece kafeteli.

Birden Diana arabanın bulduğu yerdeki park

yerine girmek için yavaşladığını fark etti.

Hem rahatladı hem de utandı. Neredeyse araba durmadan kapıyı açıp dışarıya çıktı. Beceriksizce teşekkür edip kaçmaya çalıştı.

«Diana...»

Onu çağırdığını duymasına rağmen durup arkasına bakmadı. İçeriye girdiğinde yüreği gümbür gümbür atıyordu. Genç adam arkasından gelmemişti. Nasıl olduysa Madge Davies'in günlük sorularını cevapladı. Anahtarını alıp kendi dairesine koştu.

Ona neler oluyordu böyle? Marcus'a bir kez bakınca... Ne olmuştu? Onu istiyor muydu? Birden sarsılırcasına yatağa attı kendini. Evet, onu istiyordu. İstiyordu, ihtiyacı vardı ona.

Sonra kendi kendine bunun avukatın uyarılarının etkisiyle olduğunu söyledi. Ayrıca hamileliği nedeniyle bu tür duygusal tepkilere alışmalıydı. Bütün suç hormonlarındaydı, duygularında değil. Marcus Simons'a karşı hiçbir duygu beslemiyordu. Nasıl besleyebilirdi ki?

Onun da kendisini istediğini düşünmek nedense hoşuna gidiyordu. Ama o otuz yaşlarında tecrübeli bir erkekti. Hayatına bugüne kadar pek çok kadın girmiş olmalıydı. Zaten Ann de kardeşinin romantik ilişkilere yatkın olduğunu, ama evlenip yerleşmeye niyeti olmadığını ima etmişti.

Marcus gerçekten de çok seksi bir erkekti. Belki bu gerçek, genç adamın tavrını açıklıyordu. Marcus'un düzenli bir ilişkisi yoktu, uzun zamandır yalnızdı, bu nedenle Londra'daki beraberliklerini yinelemek istemişti. Elbette genç adam kendisi için sıradan olan bir olayın, Diana için bir ve tek olay olduğunu bilemezdi.

Onu tehlike olarak görmek çok aptalcaydı. Genç adam Diana'nın onunla yatmak için can atmadığını anlayınca ısrar etmeyecekti herhalde.

Bölüm Dört

Ama ısrar etti. Daha da kötüsü, Diana söz konusu olduğunda antenleri nedense çok güçlü kesiliyordu genç adamın. Diana ne zaman inşaatın durumunu görmeye gitse, mutlaka Marcus da orada oluyordu. Kendi kendine, paranoyaya kapıldığını, bunların sadece tesadüf olduğunu söylüyordu, ama bir sabah inşaatı görmeye gittiğinde Bill Hobbs gülümseyerek Marcus'u o gün göremediğini söyledi. Böylece genç kadın yanılmadığını anlamıştı. Belli ki diğer insanlar da artık bunun farkındaydı.

Aslında kuşkularını onaylayan Ann olmuştu. Bir sabah postaneden çıkarken Diana ona rastladı.

Dört çocuğundan ikisi yanındaydı. Ann'in erkek çocukları Diana'yı rahatsız edecek kadar dayılarına benziyorlardı.

Onun çocuklara baktığını gören Ann gülümseyerek, «İşte Simons genlerinin sonucu,» dedi. «Çok güçlüdürler. Kocam Michael, narin ve sarışındır. Çocuklarımın hiçbiri ona çekmedi.»

Diana kendi çocuğunun neye benzeyeceğini merak etmeden yapamadı. O gün öğleden sonra kontrol için hastaneye gittiğinde içgüdüsel olarak karnına dokundu. Leslie'nin hastalığı sırasında verdiği kilolar nedeniyle hamileliği çok az belli oluyordu. Beli düşük, bol elbiselerin moda olmasının da yararı vardı elbette ama kısa zaman sonra durumu her şeye rağmen belli olacaktı.

Marcus'un tepkisini düşündükçe sinirleri gerili-

[illegible]

O akşam bir erkekle buluşacağından kuşkulanacaktı... soracaktı. Ama Diana bu soruya hazırlanmıştı. Gerçeği asla söylemeyecekti ona.

«Duyduğuma göre kardeşimin ciddi bir gönül macerası varmış,» dedi alaycı bir tavırla Ann. «Ona iyi davranın. Sonunda onun da Cupid'in oklarından payına aldığını görmek beni sevindiriyor.»

Diana onun bu demekle istediğini anlamamazlıktan gelemedi. Yüzünün kızardığını hissediyordu.

«Özür dilerim,» diye atıldı Ann. «İşlerinize karıştığım için sizden özür dileyip duruyorum, öyle değil mi?»

«Marcus'la ben sadece... Onu tanımıyorsunuz bile.»

«Ama onun geçmişi denediği belli. Annem bile fark etmiş. Geçen gün bana, onun her zamanki sakin halini değiştiren şeyin ne olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Bill Hobbs da Marcus'un sinirli olduğunu, yeni yerinde zorlandığını söyledi.»

«Sadece birkaç kez yemeklerin nasıl gittiğini görmek için uğramıştı.» Diana onu neden savunduğunu bilmeden itiraz ediyordu. Neden Marcus'un da bu kardeşinin alaylarına ve böyle basit şakalarına maruz kalmasını istemiyordu. Ne kadar içten olursa olsun bu kadın alaycı bir şekilde konuşuyordu. Sonunda bu tavrını anlayarak konuyu değiştirdi.

«Sizi görmem çok iyi oldu. Bizimle pazar günü öğle yemeği yemenizi isteyecektim. Michael bölgenin tek vekilidir. Pazar günleri çok iyi oluyor. Onun boşluğunu doldurmak için arkadaşlarla yemek yemeyi severim. Hafif bir yemek olacak. Pazar yemeklerini bilirsiniz. Hazır herkesin zamanı varken...»

Davet böyle açıklanınca Diana reddedemeyece-

[illegible]mıştı. Eşime Anne, ayrılmadan önce geçmi-şine geleceğine dair hiç söz [illegible] karar-lıydı.

Yeni yurdundaki restorasyon işleri çok ilerlemiş-ti. Kirişler yerleştirilmiş, duvarlar ve tavan bo-yanmıştı.

Ağaç döşemeli klasik bir mutfak tutmuştu Dia-na. Güneş alan oda arka bahçeye bakıyordu. Tam yerine oturtulmuş merdivenler sayesinde dükka-nın içinden geçmeden odaya ulaşılırdı.

Girişte küçük bir hol ve giysi dolabı vardı. İkinci katta da iki yatak odası ve banyo bulunu-yordu. Yüksek çatıda duran bir yeri ileride çocuğu için oyun odası yapabilirdi.

Kasabayı da, dedikoduyu sevmelerine karşın halkı da çok sevmişti Diana. Sakin ortamlarında hiç kimsenin çocuğun babasının Marcus olabile-ceğini düşünmeyeceği kafasına varıyordu. Kasa-banın herkesi onun dul olduğunu anlayışıyla karşı-lıyordu. Hamileliğini daha fazla gizleyemeyecek hale gelince, bu durumu kocası öldükten sonra fark ettiğini, kocasını kaybetme stresi nedeniyle herkese hamile kaldığını bildirmediğini söylemeyi düşü-nüyordu.

Londra'dayken Knightsbridge'deki çocuk mağa-zalarını ziyaret ederek bebek odası için pek çok parçayla dönmüştü kasabaya.

Bu geleneksel odaların o ahşap yapısı ve [illegible] boyutuyla çok şirindi. Londra'daki dekora-törün hazırladığı bebeğin odasına renkler yağdırıyor [illegible] bir [illegible] ayak [illegible] bekleme[illegible] söy-lemişlerdi.

Bebek odasını döşemeye kalmadan önce evin diğer kısımlarını döşemeliydi. Artık temel ona-rımlar yapıldığı için içerisi belli bir şekil almaya başlamıştı. Bu da perdelerle halıları seçmesi-

kendisine bir yatak alması gerektiğini düşündürüyordu.

Düzenli olarak gittiği hastane on beş kilometre uzakta, Hereford'daydı. Öğle yemeğinden sonra o tarafa doğru yola çıktı. Londra'dan ayrıldığından beri hastaneye ilk gidişiydi bu. Yine de yerini kolaylıkla bulup arabasını park etti.

Doktorla görüşmeden önce o alışılagelmiş sıkıntılı bekleme süresini yaşadı. Kilosu tartıldıktan sonra biraz kilo alması gerektiği konusunda uyarıldı. Tüm kontrollerden sonra artık gidebilirdi.

Saat dört civarıydı. Güneşin tatlı tatlı ısıttığı havayı görünce içinden mağazaları dolaşmak geldi. Vitrininde pastel rengi halılar gördüğü bir dükkâna girdi. Çıktığında birinin evine gelip gerekli ölçüleri alması konusunda gerekli talimatı vermişti.

Pratik ve estetik nedenlerle evin tamamının aynı renkte halılarla döşenmesine karar vermişti. Tabii dükkânın tabanı farklı olacaktı. Böylece evinde istediği rengi kullanma özgürlüğü doğuyordu.

Başka bir mağazanın vitrininde yumuşak, rahat görünümlü bir oturma takımı dikkatini çekti. Sarı, mavi, çiçekli desenli bir başka takım da hoşuna gitmişti. İçeriye girdi.

Mobilyaların sipariş üzerine yapıldığını, siparişleri de en erken dört ay sonraya yetiştirebileceklerini öğrenince morali bozulur gibi oldu, ama vitrindekiler sonradan fikrini değiştiren bir müşteriye ait olduğu için satılıktı. Müsriflik yaptığını düşünmemeye çalışarak her iki takımı da satın aldı. Üstlerindeki kılıf değiştirilebilirdi. Altında lacivert pamuklu bir döşeme bulunduğuna göre hem güzel hem de kullanışlı sayılırlardı. Kılıflar sayesinde çocuğunun yapışkan elleriyle koltukları kirletmesine üzülmeyecekti.

Hereford'dan ayrıldığında saat neredeyse altı olmuştu. Hava kapalıydı. Henüz bir kilometre kadar ilerlemişti ki birden yağmur bastırdı.

Olay gerçekleştiğinde eve beş kilometrelik bir yolu kalmıştı. Mutlu bir şekilde ilerlerken birdenbire bir ses geldi ve araba sallanmaya başladı. Lastik patlamıştı.

Diana yolun kenarında durup indi. Patlayan lastiği endişeyle inceledi. Yedek lastikle krikoyu Londra'da eşyaları yüklerken indirmiş, sonra da tekrar yerine koymayı unutmuştu.

Bomboş yola, sonra da hareketsiz duran arabasına baktı. Hatırladığı kadarıyla bulunduğu nokta ile kasaba arasında telefon kulübesi yoktu. Bu da yağmur altında uzun bir yol yürümesi gerektiği anlamını taşıyordu.

Üstünde palto yoktu elbette. İnce pamuklu bluzu çoktan sırtına yapışmıştı. Şu anda istediği en son şey yürümekti, ama başka çaresi olmadığına göre yürüyecekti.

Arabaya girip kontak anahtarını aldı ve kapıyı kapattı. Tam yürüyecekken ıslak yolun üstünde fren sesleri duydu.

Bir araba ha? Hevesle yola dönüp baktı. Karşısında Marcus'un metalik Daimler'ını görünce kalakaldı. Onunla aynı istikamette yol alabilecek onca insan varken karşısına yine de Marcus çıkacaktı elbette!

Marcus onun yanında durup penceresini açtı. Sırılsıklam olduğunu görünce sordu. «Ne var?»

«Lastiğim patladı. Yanımda yedeği de yok.»

«Hımmm...» Kadınların düşüncesizlikleri hakkında espri yapmadığı için Diana ona yaşamı boyunca müteşekkir kalacaktı. Böyle bir durumda, alışveriş yapmak için bagajından yedek lastiği çıkartan kadınlara ilişkin espriler dinleyemezdi.

«[illegible] [illegible] garajda durup [illegible]
[illegible] değiştirmeye yollarız.»

Diana onun [illegible] için çok şeyini verirdi, ama nasıl [illegible]? Bu durumda [illegible] kadar yürümek [illegible] çıkmak olurdu. Daha şimdiden [illegible] [illegible]. Bu durumda Marcus Simons'tan kurtulmak için bile olsa beş kilometre yürümeyi [illegible]

[illegible] daha az [illegible] bir kişi olsaydı kadarın [illegible] kendi yaşamına sokarak her şeyi [illegible] [illegible] dayanmalı.

[illegible] içi dışından göründüğü kadar lüks [illegible]. Koltukları deri kaplanmamış [illegible] Diana'nın [illegible] getirdiği yağmur [illegible]. Bir de [illegible] bir koltuk daha vardı içerde.

Koltuğuna rahatça yerleşip emniyet kemerini bağladıktan sonra bu koltuğun ne olduğunu fark etti. Marcus'un koltuğuyla karşılıklı kendi koltuğu.

Emniyet kemeri [illegible] edilince doğru [illegible] yerleşti.

«Bir [illegible] [illegible]?» Marcus tam arabayı hareket ettirmek üzere durup ona baktı.

«Hayır. Sadece [illegible] o kadar.» [illegible] [illegible] [illegible]. Çıplak kollarında tüyler diken diken olmuştu.

Onun [illegible] geçirmeden [illegible] kaşlarını [illegible]. [illegible] kendi [illegible] [illegible] [illegible]. Diana Marcus'un [illegible] dokunmadığı için [illegible] bir kez daha [illegible] duydu ve [illegible].

«Kimle olsa ne? Hayatıma bir kez daha çok uygun bir zamanda girmesen mi? Bu [illegible] [illegible], ama [illegible] olsun ki o ben değilim.»

Diana ona baktı. Haftalardır ilk kez Marcus onu böyle tam [illegible] ediyordu. Genç kadın onun hayata dair çok [illegible] bir bakış açısı olduğunu [illegible].

[illegible] babasının değiştirmeyeceğini umulmuştu.

«Ankara'da [illegible] içtenden, yedek [illegible] [illegible] bir baba olabileceğini [illegible] vermediği için seni takdir ediyordum.»

«[illegible], ama [illegible] de [illegible] bir [illegible] aynı şey geldi. Bir Chevrolet kullanıyordum ve en yakın [illegible] yerinden [illegible] [illegible]. Chevrolet, Lord Nelson'a [illegible] [illegible] [illegible] bir şey. Amerikan arabası.»

Ozan pek çok [illegible] Amerika'daki yaşamın [illegible] şeyler duymuştu, ama [illegible] [illegible] ağzından işitiyordu [illegible].

Marcus gözlerini [illegible] ona bakıyordu.

«Yorgun yok mu? [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] her şeyi [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] nedeni de bu mu?»

«Hayır,» dedi genç [illegible] ve [illegible]. «Ama [illegible] [illegible] [illegible] Amerika'da sevdiğim güzel bir işim olduğunu, [illegible] dayın ölünce eve dönmeye karar verdiğini söyledi.»

«Zaten [illegible] [illegible] [illegible]. Washington'dan [illegible] [illegible] [illegible] evi. [illegible] [illegible]. Dayım yaşarken [illegible] bu evde oluruyordu. Çiftlik [illegible] [illegible] bakıcıydı, babam da bölgenin [illegible]. Dayım öldüğünde buraya dönmeyecektim, çünkü [illegible]. Oysa yaşamım bu [illegible] [illegible] evi olmuştu.»

Diana, [illegible] [illegible], onun için [illegible] bir [illegible] [illegible] anlamıştı. Genç adam kendi kendine [illegible] konuşmaya devam etti. «[illegible] [illegible] çok sevdim. Amerika'daki işimi çok seviyordum. Ayrıca orada sevdiğim bir kız vardı. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] yere gelmeyeceği [illegible] söyledi. Her şeyi [illegible] [illegible] yerleşmemi [illegible]. Çiftliğin [illegible] payını [illegible] babamla

birlikte bir yatırımda değerlendirebilirdim... ama anneme bunu yapamazdım.»

«Ve...»

Marcus başını çevirip buz gibi gözlerle bakınca Diana başını önüne eğdi. «Ve böylece ayrıldık. Eminim artık evlidir ve en az iki çocuğu vardır.»

«Onu hâlâ seviyor musun?»

«Hayır. Ayrıca gerçek anlamda sevmiş olduğumdan da kuşkuluyum. Ama bana öyle bir ders verdi ki unutmam uzun sürdü. Sen hâlâ sorumu yanıtlamadın. Seni rahatsız eden kardeşimin beni evlendirme çabaları değilse, neden bana soğuk davranıyor, beni itiyorsun?»

«Seni itmiyorum.»

Neyse ki kasaba meydanına varmışlardı. Az sonra Diana kaçabilirdi. Ama araba yavaşlayıp otele döneceğine, hızlanıp kasaba dışına doğru yöneldi. Marcus çiftliğe doğru gidiyordu.

«Marcus!»

«Sen sırılsıklamsın, ben de geç kaldım. Ayrıca soruma henüz tatminkâr bir yanıt vermiş değilsin. Galiba senden yanıt almanın tek yolu seni kaçırmak.»

Çiftliğe gidene kadar bir daha konuşmadı. Diana itiraz edip arabayı tekrar kasabaya sürmesi için ısrar etmesi gerektiğini biliyordu, ama ıslak giysilerinin içinde çok üşüyordu.

Eve arka kapıdan girdiler. Büyük mutfakta muhteşem bir şömine yanıyordu. İçerisi insanın ağzını sulandıran yemek kokularıyla doluydu. Diana karnının acıktığını hissetti. Öğle yemeğinde ayaküstü bir şeyler atıştırmıştı. Şimdi ise açlıktan ölmek üzereydi.

«Mrs. Jenkins, Mrs. Johnson'ı yukarıya çıkartır mısın? Sıcak bir banyo yapıp kuru bir şeyler giymesi gerek. Yemekten önce tam on dakikan var Diana.» Saatine bakarak Diana'ya yemek zamanı-

nı anımsattı. Tekrar kâhya kadına dönerek, «Şimdi gidip annemi göreceğim, Mrs. J.» dedi.

İtiraz etmek faydasızdı... Diana kendiliğinden merdivenlere sürüklendiğini fark etti.

«Sanırım Miss Ann evlendikten sonra bazı giysilerini burada bıraktı. Hâlâ odasında olmalı. Bu taraftan Mrs. Johnson.»

Evin Kraliçe Anne stili yapılmış kısmındaydılar. Kâhyanın gösterdiği oda çayırlara, tarlalara bakıyordu. Arkada Wye Nehri ve Gal Tepeleri görünüyordu.

«Banyo koridorun karşısında,» dedi kâhya. «Mr. Marcus odalara özel banyo yaptıracağını söyleyip duruyor. Yeterince yer var, ama hiçbir zaman bu işi organize edecek zamanı bulamıyor. Buranın bir ev sahibesine ihtiyacı var. Ben elimden geleni yapıyorum. Zavallı Mrs. Simons da uğraşıyor, ama bunlar yeterli değil. Bütün evin yeniden dekore edilmesi gerek.»

Diana onun ne demek istediğini anlıyordu. Aklından duvarlardaki kâğıtları söküyor ve ortalığa daha modern bir hava veriyordu. Belki daha yumuşak renkli, çiçekli yatak örtülerine uygun renkler seçilebilirdi.

Banyo çok büyüktü. Eski model bir küvet ve bol su vardı. Hemen sıcak su dolu küvete yattı. Vücudunda hamileliğin neden olduğu değişiklikleri fark ediyordu.

Genç kadın karnını şefkatle okşadı.

«Artık çok zaman kalmadı. Sen de beni görmek için, benim kadar sabırsızlanıyor musun?»

Bu sözleri yüksek sesle söylediğini fark edince utandı. Son zamanlarda bebeğiyle konuşma alışkanlığı edinmişti. Ne yaptığını fark edince de kendisini çok komik hissediyordu.

Mrs. Jenkins ona temiz bir blucinle kazak bul-

zengin filme büyük benzediler, ama en anımsanacak değillerdi.

Kuşağın belleği sayesinde karnı belli olmuyordu. Pantolonu da iyice yukarıya çekti. Ancak saçları için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Jakuzide iyice kıvırcıklaşmışlardı.

Çantası yatak odasında kalmıştı. Aynada ona yüzüne garip garip duran yüzüne bakarak halifçe yüzünü buruşturdu. On altı yaşında bir kız gibi görünüyordu. Islak havluları toplayıp çamaşır sepetine koydu.

Tam kapıyı açmıştı ki merdivenlerin başında Marcus belirdi.

«On dakikaya orada bitirdim, işimiz bitti» dedi genç adam.

Onları yemekle de rahatsız etmesine hiç gerek olmadığını söylemek istiyordu. Bir taksi bulup gidebilirdi. Ancak Marcus çoktan merdivenlerden aşağıya inmeye başladığı için onu takip etmekten başka bir şey yapamadı.

Tam merdivenleri indiği anda genç adam durup Diana'ya döndü. «Unutmadan söyleyeyim, aralarına katılacağını haber etmedim, sonra sahi onlar getirecekler.»

Onun yaşamına bir anda girip işleriyle bile ilgilenmesini düşünen genç kadın teşekkür etti.

«Anne, sana Mrs. Johnson'la yeni Diana'yı tanıştırıyorum.» Marcus, Diana'yı odaya sokup tekerlekli sandalyede oturan kır saçlı bir kadının önüne getirmişti.

«Hoş geldin!» Hareketsiz kaldığımdan beri öğrendiğim şeylerden biri de bu. Çünkü yeni insanlarla tanışamıyorum. Diana ... ani» İçtenlikle genç kadının kolundan tuttu. «Ann'in bana anlattığı her davalığınız için. Kliniği dükkânımızı satın aldınız, değil mi? Harika! Zaman geçirmek için sevdiğim yaptığım işlerden biri de okumaktır, ama son zaman-

Normal olarak Ann'le ya da Marcus'la Hereford'a veya Londra'ya gitmesini bekliyor, onlara yazmazlıyorum.»

«Yemek hazır anne,» diyerek annesinin odasına baktı oğlu. Diana yaşlı kadının sandalyesini çevirip odadan çıkışını memnuniyetle izledi.

Yemek odası onun arka bahçeye bakıyordu ve manzarası harikaydı. Ama insanın oturduğu yerden bu güzelliği izlemesinden ziyade çıkıp gezebilmesi çok daha zevkliydi elbette. İnsan fiziksel kabiliyetlerini yitirince yaşlanacak kadar pek çok şey kaybediyordu. Ama yakınında böyle bir insan olunca gerçek bütün acılığıyla karşısına çıkıyordu insanın.

Diana başları düşünerek Marcus'un gösterdiği sandalyeye oturdu. Yemeği büyük bir iştahla yedi. Ne kadar çok yorulduğuna kendisi bile şaşırdı.

Jane Simmons aksi bir hastanın şikayetlerinden büyük bir açıklıkla ve sabırla söz ediyor, böyle durumlardaki insanlara da aynı sabırla davranmanın zorluğundan, kıyafetinde yaşanan her şeyi yakından izliyordu. Diana uzun zamandır onun hayatındaki bütün sosyal faaliyetlerden bertaraf olduğunu fark etti.

İnsanın hareket kabiliyetini ve özgürlüğünü kaybetmesine rağmen bu kadar normal yaşayabilmesi için çok güçlü bir kişiliği olması gerekirdi. Diana yemeğin sonunda yaşlı kadının sakat olduğunu bile unuttuğunu fark edince, onu bir kez daha takdir etti.

Marcus fazla sessiz davranıyordu. Arada bir söze karışıyor, ama genellikle konuşmanın dışında kalıyordu. Ann'in tersine, Jane Simmons oğlunun bakımından hiç söz etmiyordu. Ama Diana onun, oğlunu başka bir kadınla paylaşmaya ha-

fark etmişti.

Masadan kalktıklarında saat dokuz olmuştu. Diana ne kadar uzun bir zamandır konuştuklarını fark edince şaşırmıştı.

Marcus'a bakarak, «Özür dilerim,» dedi. «Taksi çağırmak için telefonunuzu kullanabilir miyim?»

Genç adam başını salladı. «Buna gerek yok. Ben seni eve bırakırım.»

Diana ne diyebilirdi? İtiraz etmek aptalca ve kaba olacaktı. Bu yüzden yeniden [illegible] [illegible] huzursuzluğu yine duymaya başladı.

Bu adamın neden onunla daha derin bir ilişki kurmak istemediğini anlamıyordu! Öyleyse neden onunla ilişki kurmaya çalışıyordu? Uygun bir yatak arkadaşı olarak mı düşünüyordu onu?

Eve dönerken yarı yolda Marcus arabayı durdurup ona baktı.

«Şimdi,» dedi soğuk bir sesle. «Sözümüz kesilmeden konuşabiliriz. Neden tanımak istemediğin bir insanım ben Diana?»

«Neden tanımak istiyorsun? Buraya ilk taşındığımda beni peşinden koşmakla suçlamıştın. O zaman sen beni tanımak istemiyordun Marcus.»

«Çok sağırmışsın,» dedi genç adam. «Kiracılarımla çalışma odamda karşılaşmaya alışık değilim.»

Marcus'un bakışı genç kadının yüreğini hoplattı. Birden heyecanla titredi. Bu durum daha fazla sürmemeli. Bu adama tutulmanın zamanı değildi. Kendine hâkim olmalıydı. Birden, ona [illegible] [illegible] fark ederek korktu.

«Çok kısa zaman önce dul kaldığını biliyorum... Ama...»

«Belki seninle bir kez yattım diye aynı hatayı tekrarlamamı mı istiyorsun?» Genç kadının sesi kendisine bile değişik gelmişti. Büyük bir paniğin

... hissediyordu kendisini. Nedense Marcus'un da kendisinden daha fazla olarak [illegible] suçluluk duygularını arttırmıştı. Böyle yalan söylemekten nefret ediyordu, ama onu buna Marcus zorlamıştı. Bu yalanların gizlenmesinde tek suçlusu oydu. Onu yalnız bırakmış olmayacaktı... İçinde hızla büyümekte olan duygulara karşı tek savunması bu olduğunu fark ederek ona öfkelenmeye zorladı kendisini.

«Neden ama? Benimle yatman bana saygı mıydı? O esnada hiç de böyle gibi gelmemişti bana.» Yüzündeki yumuşak ve alaycı ifade yerini öfkeye bırakmıştı. «O gecenin hiç yaşanmamış olmasını isterdin, değil mi Diane? Ama bunu yapamazsın.»

Tek kelime daha söylemeden arabayı hareket ettirdi ve onu eve götürdü.

Diane arabadan inerken bitik hissediyordu. Genç adamın ona eğilip öpmek için kendisine fırsat bırakmamaya çalışarak acele etti.

«Kaçmak için istediğin yolu seçiyorsun Diane, ama...»

«Lütfen! Bu konuda konuşmak istemiyorum. Buraya geçmişi unutmak için geldiğimin farkında da değil misin? Her şeye yeniden başlamak istedim...»

«Ben de araya giren her şeyi [illegible], öyle değil mi?»

Genç adam Diane'ın 'kaçmak için' demediğini fark etmişti ama anlamamazlıktan geldi. Ona artık sıkıntı vermemeliydi. Zaten yeterince riskli konuşmalardan söz etmişlerdi. Şu anda bir tek şey istiyordu... Diane'ı kollarına almak, aralarında farklı bir yakınlıktan çok daha fazla şeyler olduğunu söylemek! Ama bunu yaparsa Diane'ın iyice paniğe kapılıp uzaklaşacağını biliyordu.

Bir an için düşündü... Onu birdenbire [illegible]

sunda bulmak gerçekten büyük bir şok olmuştu. Ama sadece ilk an için geçerliydi bu. Daha önce onu ne kadar çok düşünmüştü... Gece yarıları uyanıp, yarı uykulu bir halde yatağında onun sıcaklığını aramış, ama onu asla yanında bulamamıştı.

Genç adam onun gidişini sessizce izledi. Diana aralarına sürekli engeller koyuyordu. Bunu çok iyi hissedebiliyordu Marcus. Neden? Neden böyle yapıyordu genç kadın? Kocasının ölümünden hemen sonra başka biriyle yattığı için olmalıydı. Elbette... Bir aptal bile bunu anlayabilirdi. Onu suçluluk duyması gerekmediğine ikna etmeliydi. Ama nasıl?

Kaşlarını çatarak kendi evine dönmek üzere hareket etti. Tuhaftı, ama seviştikleri zaman onun bakire olduğunu sanmıştı. O sırada bunu fazla düşünemeyecek kadar kendinden geçmişti. Şimdi düşününce en azından birkaç yıl önce dul kalmış olması daha mantıklı geliyordu. Belki kocası uzun süredir hasta olduğu için... Diana da kocasına sadakati nedeniyle başkasıyla beraber olmamıştı her halde. Bu her şeyi, Marcus'la yaşamının ilk sevgilisiymiş gibi davranmasını açıklıyordu.

Lanet olsun! Yolda bir şeye çarpmamak için son anda frene bastı. Diana'yı düşünmekten vazgeçip, yaptığı işle ilgilenmezse, onu ikna etmek bir yana, onu tekrar görebilecek kadar yaşayamayacaktı bile.

Onu mutlaka ikna edecekti. Bunu yapmak konusunda çok kararlıydı.

Bölüm Beş

Diana yavaş yavaş kasabadaki yaşama katıldığını fark ediyordu.

Londra'da o kadar uzun süre yaşadıktan sonra, tanımadığı insanların yolda onu selamlamasına hâlâ alışamamıştı. Ama insanların yüzleri giderek aşina gelmeye başlamıştı. Artık Leslie'nin acısının hafiflediğini hissetmek de onu çok mutlu ediyordu. Arkadaşının bu kadar erken ölmesi ona her zaman acı gelecekti, ama artık üzüntüsü dayanılabilir düzeydeydi.

Burası onun kendi imparatorluğu gibiydi. Kollarını vücuduna sardı. Böyle yapınca kendisini güvenlikte hissediyordu.

Artık diğer insanlara güvenemediği için yaşamının başından sonuna kadar birlikte olabileceği bir insanı değil, evini düşünüyordu. Ölüm onu bir insandan ayırabilirdi, ama evinden ayıramazdı. Bu ev istediği sürece onun olacaktı.

Bill Hobbs, evin hazır olduğunu söylediği sabah taşınabileceğini öğrenince heyecanından yerinde duramadı. İşçiler ayrıldıktan sonra boş odalarda dolaşarak boya ve tahta kokularını soludu. Tozlardan üstündeki giysilerin kirlenmesini de hiç önemsemedi.

Bunları düşünürken birden karnında bir kıpırtı hissetti. O kadar hafif bir hareketti ki genç kadın bir an için bunun kendi hayâl ürünü olabileceğini zannetti. Bebeğin hareketini tam şu anda hissetmesi geleceği için iyi bir işaret sayılabilir-

di. Öyle duygulandı ki gözlerine yaşların dolduğunu hissetti.

Kendi kendine yapması gereken işler olduğunu anımsadı. Şu anda burada oyalanmayıp çalışıyor olmalıydı. Evin dekorasyonu tamamlanana kadar kulübeden [illegible] ayrılmamaya karar vermişti. Telefon ettiği dekoratörlere [illegible] başlayabileceklerini söylediğinde ona teşekkür ettiler.

«Ev boş olduğu için işimizi çok çabuk bitirebileceğiz,» dedi dekoratör, «Sabah [illegible] olarak eve gideceğiz. Kendi isteklerinize [illegible] tamamlayacağız.»

Alt katta, dükkânda da yeni tabelalar [illegible] vardı. [illegible] duygusu gelişmişti.

Çocuklar da bahçede [illegible] boş alanı [illegible] çok güzel bir iş yapmışlardı. Deniz bahçede neler yapacağına henüz karar vermemişti. Bahçeyi korumak için nasıl bir [illegible] yapılması gerekecekti.

[illegible] çiçek [illegible] hayatlığı [illegible], çalıların arasında dolaşmaya başladı. Çimenlerin ortasında çok eski bir [illegible] ağacı vardı. Deniz [illegible] etrafına ağaçtan [illegible] yaptırmayı düşünüyordu. [illegible] olarak böyle bir yerin bulunması çok iyi olurdu. Bahçenin [illegible] kısmını ayıran çitin de onarılması gerekiyordu. Bu çite sarılacak bir şey yetiştirebilirdi. Yalnız [illegible] olmayacak [illegible] düşünceleri gerçeğe [illegible]. Hala [illegible] yetiştirdiği çiçeklerden bile [illegible].

Seranın camlarından bunları [illegible] bakmak için o tarafa yöneldi. [illegible] da budanması gerektiğini düşündü. Çevredekilere bahçe işlerinden anlayan biri olup ol-

[illegible] sormalıydı. Bahçeye bakarak biri gere-[illegible].

Çocukların çıkaramadığı bir sera camı gözüne ilişti. Seranın çatısındaki cama dokunmak için uzandı. Camın ne kadar eğreti durduğunu fark etmemişti. Cam kayıp düşmeye başladı.

Korkudan donakalmış kaçamıyordu. Bir anda camın altından son anda kurtarıldığını hissetti. Cam büyük bir gürültüyle yere düşerken o biri-nin kolları arasında güvenlik içindeydi.

«İyi misin?» Sesi duyunca [illegible] tırnağına ürperdi.

Marcus nereden çıkmıştı? Onun geldiğini duymamıştı. Tehlikeyi atlatmanın verdiği duyguyla olsa gerek kendisini bayılacak gibi hissetti. Doğrulmaya çalışmasına rağmen, Marcus'un fark ede-rek kolunu daha sıkı tuttuğunu hissetti.

«[illegible], geçti... artık [illegible].»

«Genç adamın sesi endişeliydi. Yüzünde de onu [illegible] olmayan [illegible] korkuyordu. Genç kadının içinden gözlerini kapatarak kendisini bı-rakmak, onun kolları arasında öylece kalmak geliyordu. Ama bu duyguların kendisine hâkim olmasına izin vermemeliydi.

Kollarından ayrılmaya çalışırken bir an için genç adamın onu bırakmayacağını sanmıştı, ama yanılmıştı. Daha geri çekilirken onun yüzündeki [illegible] olduğunu görünce atlattığı tehlikenin ne kadar büyük olduğunu anladı.

Başını çevirip camın parçalandığı yere bakmak-tan alıkoyamadı kendisini.

«O küçük aptalları serayı bu kadar tehlikeli bir durumda bıraktıkları için cezalandırmak ge-rek.»

«Tam zamanında geldin.»

«Cam kayarak güneşte parladı. Yaşamım bo-yunca hiç bu kadar hızlı koştuğumu anımsamıyo-

rum. İyi olduğundan emin misin?» Diana'nın saçlarındaki asma yapraklarını silkeledi. Bu hareketi yaparken genç kadının karnının belirgin şişliğini fark etti.

Genç adam, yüreği gümbür gümbür atarken soluğunu tutmuş bakıyordu.

«Sen hamilesin!»

İşte sonunda o an, Diana'nın korktuğu an gelmişti. Koşup kaçmak istiyordu. Marcus'un gözlerinden her şeyi anlamasından korkarak bakışlarını kaçırdı. Bu sırada genç adam bir karnına bir yüzüne bakıyordu onun.

«Benim çocuğum... benim çocuğumu taşıyorsun!»

Sesinden şaşkınlığı belliydi. Ayrıca sözleri öyle bir anlam taşıyordu ki genç kadın paniğe kapıldı. Onun kendisine soru soracağını zannederken Marcus kesin bir ifadeyle çocuğun kendisinden olduğunu söylemişti.

Korkudan dili damağı kurumuş, tüyleri diken diken olmuş, korkudan titriyordu.

«Hayır...» Sesi çatallı çıkıyordu. «Hayır, Marcus... senden değil...»

Genç adam bakışlarını ona dikmişti. Yüzünde şaşkın, ama yine de memnun bir ifade vardı. Diana, inkârının hiçbir işe yaramadığını anladı.

Onun bu gerçek karşısında şaşırmasına rağmen sevinmesi genç kadını korkutuyordu.

Bu kez daha güçlü bir sesle, «Senden değil, Marcus,» dedi.

Şimdi doğrudan Diana'ya bakıyordu Marcus. Duyduklarını ilk kez anlıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde.

«Ne demek istiyorsun?»

«Söylediğimi. Bu bebek,» Usulca karnına dokundu. «Kocamdan. Leslie'den.» Bunu söylediği

an gerçek zannetti sözlerini. Bir anlamda Leslie'nin ölümüyle kazanılmış bir bebekti elbette.

Başka çaresi yoktu. Marcus'un bebeğin babası olduğunu öğrenmesine izin veremezdi.

«Yalan söylüyorsun!»

Sesinin kararlılığına rağmen Diana onun bakışlarındaki kuşkuyu yakalamıştı. Marcus ilk şoku atlatmıştı. Genç kadın onun aklından geçen binbir düşüncenin de farkındaydı. Dikkatli olmalıydı... çok dikkatli.

«Hayır, Marcus, yalan söylemiyorum. Seninle... seninle yattığımda hamile olduğumu bilmediğimi kabul ediyorum. Tam... tam Leslie ölmeden önce hamile kalmış olmalıyım.» Güçlükle yutkunarak sustu.

«Ölmek üzere olan bir adamın kendini devam ettirmek için son andaki çabası...» Marcus kaşlarını çattı. Yüzü hâlâ bembeyazdı. «Onun yatağından çıkıp benimkine gelmiş olmalısın. Oysa seviştiğimizde çok uzun süreden beri kimseyle beraber olmadığına yemin edebilirim. Sana bir çocuk vermiş olabilir, Diana, ama seni tatmin edememiş.»

Onun böyle konuşmasına izin veremezdi. Birdenbire gerçeği haykırmasına neden olmadan onu susturmalıydı.

«Yanılıyorsun Marcus,» dedi sert bir sesle. «O beni bir erkeğin bir kadını tatmin edebileceği en üst düzeyde tatmin etti. Bana bir çocuk verdi.»

Bunları söylemek nereden aklına geldi, bir erkeği incitmenin en emin yolunun bu olduğunu nasıl sezdi, kendisi de bilmiyordu.

Onun kendisinden uzaklaştığını hissedince yüreği sızladı. İçinden, genç adamın seyirmeye başlayan çenesine dokunmak, onu yatıştırmak geliyordu. Acısını dindirmek istiyordu.

Onun bebeği önemsediğini anlamıştı, ama tıpkı

Leslie deneyimiyle kendisinin öğrendiği gibi Marcus da birini önemseyip ilgilenmenin tehlikelerini, neden olabileceği acıları öğrenecekti. İleride bunun için kendisine teşekkür edeceğini biliyordu.

Tıpkı kendi çocuğu gibi. Birden onun hiç de teşekkür etmeyeceğini düşündü. Yaptığı çok yanlış bir şeydi. Çocuğunun babasını tanıma hakkına karşı geliyordu.

«Diana.»

«Sanırım eve döneceğim Marcus. Kendimi çok yorgun hissediyorum.»

«Ne kadar soğuk ve uzaksın,» dedi genç adam öfkeyle. «Ama benim kollarımın arasındayken hiç de böyle soğuk değildin. Öyle değil mi, Diana?»

Diana onun kendisini kışkırtmaya çalıştığının farkındaydı, ama yine de yanaklarının alev alev yanmasına engel olamadı.

«O farklıydı. O anın duygularıydı.»

«Ve şimdi bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, öyle mi?»

«Hiçbir şey.» Diana bunu söylemek için kendisini zorladı. Duygularını inkâr ettiğini anlamaması için başka tarafa bakmaya çalıştı.

Öfkelendiğini biliyordu, ama birdenbire onu kollarının arasına almasını beklemiyordu. Marcus sımsıkı sarılınca onun çekiciliğini bu kadar yakından hissetmenin etkisinden kaçamadı. O anda karnında bebek de kıpırdadı. Sanki babasına dokunduğunu hissetmiş, ona ulaşmak istiyordu.

«Demek benim için hiçbir şey hissetmiyorsun, öyle mi?»

Birden eğilip Diana'yı çılgınca öpmeye başladı.

Diana ona karşı koymak istiyordu, ama vücudunun tepkisi hiç de aynı yönde değildi. Farkına

varmadan genç adamın arzu dolu öpücüğüne karşılık vermeye başladı.

Sanki vücudunun bir kısmı yeniden onunla birleşmek istiyor gibiydi. Kendisine coşkuyla sarılmış bu erkeğe ihtiyacı vardı.

Birden vücudunu saran hazzı, hızlanan kan dolaşımını hissedebiliyordu.

Kendi kendine bunun sadece hormonlarının bir tepkisi olduğunu, ona karşı gerçekte hiçbir duygu beslemediğini söylemeye çalıştı. Oysa bu sırada ellerini onun boynunda kenetlemiş, göğsüne bütün ağırlığıyla yaslanmıştı.

Bu derin kucaklaşmanın ne kadar sürdüğünün kendisi bile farkında değildi. İlk uzaklaşanın Marcus olduğunu biliyordu sadece. Genç adam soluk soluğaydı.

«Sen bir korkaksın Diana. Beni en az benim seni istediğim kadar istediğini kabul edecek cesaretin yok. Belki de sen zannettiğim kadın bile değilsin.» Yürümeye başladı. Birkaç metre sonra yüzünü dönüp, «Beni istersen nerede bulacağını biliyorsun.» dedi.

Ve gitti. Diana kendisini yapayalnız hissetti birden. Leslie'nin ölümünden sonra bile bu kadar yalnız hissetmemişti kendisini.

Bu kadar az tanıdığı bir erkeğe yoğun duygular duyabilmesine kendisi de şaşırıyordu. Acı acı bu erkeğin çocuğunun babası olduğunu düşündü. Onun peşinden koşmak, ona seslenmek ve kendisini anlamasını rica etmek istiyordu. Ama neyi anlayacaktı? Onu kaybetmekten korktuğu için bağlanamadığını mı? Onun saygısını ve dostluğunu kabul edebileceğini, ama çocuğun ondan olduğunu kabul edemeyeceğini mi? Hayır, tamamen ayrılmaları çok daha iyiydi. Uzun vadede böylesi çok daha iyi olacaktı.

Karmaşık duygular içinde eve döndü. Birden

[illegible] Burada bir [illegible]
başına yaşayacaktı, şimdi artık eskisi gibi dört gö-
zle beklemiyordu. Sadece Marcus'un öğretmen
olmadan [illegible] anlamadığını, çocuğunun
babasını [illegible] karşılayacağını düşünüyordu.

Neden bu kadar yer verilen Tom'u onu buraya
getirmişti? Neden Marcus'la bir gemiden sonra
görüşmeyen insanlar gibi [illegible] yan yana ge-
çen iki gemi gibi ayrılmamışlardı?

İstediği zaman kaçabilirdi. Ama kaçmak is-
temiyordu. Londra'dan ve istediği her şeyden
onu uzaklaştıran dürtüyü keşfetmişti. Burada
[illegible] kendisini güvenilir hissediyordu. Onun
için en iyi şey de [illegible] olan [illegible] olduğunu bilmek-
ti. Marcus'un gerçeğin farkına varmadığını [illegible]
öğrenmiş, babasını bulma [illegible] Diana'nın
anlattığı hikâyeyi kabul etmişti.

[illegible] kadar durup kendine baktı. Artık belli
oluyordu. Demek ki durumu herkese açıklama
zamanı da gelmişti. Onu bir dul olarak
[illegible] karşısında büyük
bir [illegible] başlayacaktı! Daha ön-
ce kimseye söylememeliydi [illegible]
Marcus'u bağlayabilirdi, ama artık o [illegible] ağ-
lar geçmişti. Evet, artık herkese anne olacağını
açıklamalıydı.

Bu açıklama [illegible] hem
her zamanda [illegible]

Sabah erken yaşadığı olay onu çok yormuştu.
Bu [illegible] öğleden sonra [illegible] odasına
[illegible] rahat bir koltukta dinlendi.

Neden [illegible] hikâyeyi yü-
rütüyor? Ama onu gördü.

«Bazı insanlar ne kadar rahat» diye [illegible]
«Ben [illegible] gereken yeni bir [illegible]
olduğunu [illegible]»

«Bu benim seçtiğim değil» Diana [illegible]

bir şekilde işaret etti. «Tamamen bana ait değil bu temizlik.»

Ann'in [illegible] [illegible] [illegible] fark etti.

Yüzünde [illegible] bir ifadeyle [illegible] [illegible] girdi genç kadın. «Ne zamandan beri biliyorsunuz?»

«Beş ay. Şu ana kadar kimseye söylemedim, çünkü...» Omuzlarını silkti. «Leslie'yi kaybettikten sonra...»

«Evet, tabii. Onu da kaybetmekten korktuğunu [illegible].»

«Evet, korkuyorum,» dedi genç kadın [illegible]. «Beni [illegible] rağmen [illegible] [illegible] istemiyorum.»

«İnsanın [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]. Ann [illegible] [illegible] [illegible]. O doğduktan sonra [illegible] [illegible] [illegible] kalmayacak. Bu arada [illegible] çocuklarımızın [illegible] [illegible] için [illegible] düşünmek istiyorum. Bu sabah Marcus çok [illegible] [illegible] o kadar [illegible] bir durumda [illegible] bilmiyordum.»

«Ben de [illegible] [illegible]. Yoksa [illegible] [illegible] [illegible]. Neler olabileceğini düşünmek bile şu anda beni korkutuyor.»

«Doğrusu Marcus'un [illegible], [illegible] olaya çok [illegible] [illegible]. Onu hiç bu kadar [illegible] [illegible] [illegible]. Normal olarak [illegible] bir [illegible]. Bir akşam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Cumartesi gecesi [illegible] [illegible].»

Ann'in davetinde aradan [illegible] [illegible] [illegible] olabileceğini [illegible] Diana [illegible] istedi. Marcus'un kardeşinin [illegible] devam [illegible] [illegible], ama bu konuda açık bir [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ki.

«[illegible] [illegible] de arada olacaklar. [illegible] [illegible] Conghill [illegible] [illegible] ikna etmek

istiyorlar. Çeşitli projeler için gönüllülere ihtiyaçları var.»

Ann davetini tamamen reddedilmez bir hale getiriyordu. Diana onun bunu bilerek yaptığının da farkındaydı.

«Öyleyse... gelirim.» Marcus'un da orada olup olmayacağını soracak değildi elbette. Bu sorunun yanıtını çoktan biliyordu.

Ann izin istemeden önce birkaç dakika daha sohbet ettiler. Yaz ziyafetini konuşmak için papazı görmeye gidiyordu genç kadın.

«Normal olarak Marcus ahırların etrafındaki çayırları kullanmamıza izin verir. Bu yıl daha heyecanlı bir şeyler hazırlamayı, yemekten sonra bir dans partisi düzenlemeyi düşünüyoruz. Ama bu durumda çok büyük bir çadıra ihtiyacımız olacak. Zamanınız olursa, organizasyon konusunda da yetenekleriniz de varsa komitemize katılır mısınız?»

Aslında reddetmeliydi, ama organizasyon işlerini iyi bilirdi. Zaten küçük bir kasabaya gelmesinin nedeni de bu değil miydi? Sosyal faaliyetlere katılmak istiyordu. Dükkânı açana kadar daha en az altı haftası vardı. Yeterince zamanı olacaktı.

«İşe yarayabileceğimi düşünüyorsanız, seve seve denerim.»

«Harika. Neden şimdi benimle gelmiyorsunuz? Kathy çok sevinecek. Bu tür işlerin organizasyonu genellikle onun üstüne kalır. Oysa zaten çok meşgul. Bir papazın karısının ne kadar meşgul olabileceğini bilemezsiniz. Kendisine ayırabilecek bir dakikası bile yok.»

Ann yaptığı işlere başkalarını da katabilen o yetenekli kadınlardandı. Diana onun harika bir okul müdiresi olabileceğini düşündü.

Toplantı çok ilginç geçti. Papazın karısı Kath

Fielding'in yanı sıra, Anneler Birliği, Kadınlar Birliği gibi çeşitli kuruluşların temsilcileri olan yarım düzine kadın daha vardı. Az sonra Diana kendisini ziyafetin bütün organizasyonunu üstlenmiş buluverdi.

Sadece Diana'yla Ann kalıp da diğerleri gittiğinde Kath, «Benim omuzlarımdan ne kadar büyük bir yük kaldırdığınızı bilmiyorsunuz,» dedi. «Çalışmalara katılan pek çok grup birbirine baskın çıkmaya çalışırken ilişkileri dengelemek çok yorucu oluyor. Papazın karısı olarak tamamen adil davranmak, tarafsız olmak zorundayım. İnanın bana, Hazreti Süleyman'ın işi çok daha kolaymış.»

Bu sözlere hep beraber güldüler. Diana, «Doğrusu bunları duyduğuma pek sevinemedim,» dedi.

«Merak etmeyin. Onlara benden çok daha katı davranabilirsiniz. Marie Philips'e dikkat edin. Kadınlar Birliğine ekstra kazanımlar sağlamaya çalışacaktır. Bu da her zaman Anneler Birliği'nin sorun yaratmasına neden olur.»

«İşin fiziksel kısmıyla yorulacağını sanma. Sen organizasyonu yapacaksın. Kaba işler erkeklere ait. Diana bebek bekliyor da,» dedi Ann.

«Öyle mi? Ne hoş! Ben iki çocuğumu artık uzakta yaşadıkları için o kadar özlüyorum ki. Tabii kocanızın yanında olup bu mutluluğu paylaşamaması çok acı.»

Diana her zamanki gibi hayali kocasının sözünden rahatsız olmuştu. Hak etmediği düzeyde bir şefkat ve ilgiye maruz kalması suçluluk duygularını arttırıyordu. Neyse ki Kath, onun kocasının sözünün edilmesinden acı duyduğunu düşünerek hemen konuyu değiştirdi.

Her zaman böyle mi olacaktı? Diana yatmaya hazırlanırken bunu düşünüyordu. Her zaman in-

sanları aldattığı, çocuğunu kandırdığı duygusunu yaşayacak mıydı? Ama başka alternatifi var mıydı? Marcus'a gerçeği söyleseydi, genç adam çocuğu elinden almaya kalkabilirdi, daha da kötüsü çocuğu bırakabilir, ama kendisi de onlarla yaşamak isteyebilirdi. Şöyle ya da böyle yaşamlarına katılırdı.

Onun hakkındaki düşüncelerini yeniden gözden geçirmek zorunda kalıyordu. Artık onun, karşısındaki her kadınla yatan biri değil, şefkatli, çocuğunun kendisinden uzak tutulmasına izin vermeyecek bir insan olduğunu anlıyordu.

Önceleri onun peşine düşmesinin kendisini uygun bir yatak arkadaşı olarak görmesine bağlamıştı. Ama şimdi yanılmış olduğunu düşünüyordu. Marcus onunla bir insan olarak, bir kadın olarak ilgileniyordu. Ama bu nasıl olabilirdi? Bugüne kadar tanıdığı egoist erkeklerden o kadar farklıydı ki, genç kadın onu anlamakta güçlük çekiyordu. Ona hem duygusal hem de fiziksel olarak tutulmuştu, ama bu duyguların gelişmesine izin vermesi çok tehlikeliydi. Bu duyguları bastırmak zorundaydı. Sadece yaşamındaki boşluğu dolduracak birine, sevebileceği birine ihtiyacı olduğunu, bu insanın da çocuğu olacağını söylüyordu kendi kendine. Başka kimseye ihtiyacı yoktu.

Beyninde mutsuz ve çelişik düşüncelerle uykuya daldı.

Sabah uyandığında kendisini daha iyi hissetmiyordu. Suçluluk duygusu eski mutluluğunu gölgeliyor, keyfini kaçırıyordu.

O gün dekoratörler çalışmaya başlayacaklardı. Geldiklerinde Diana da orada olmak istiyordu. Kahvaltısını yaptıktan sonra yürüyerek evine gitti.

Yeni ahşap döşemelerin kokusu hâlâ duruyordu. Üst katın pencerelerinden bakarken firmanın

kamyonunun geldiğini görerek aşağıya indi. Kızıl saçlı, beyaz tulumlu bir adam kendisini ekip şefi olarak tanıttı.

«Adım Roger. Bunlar da yardımcılarım Judy ve Phil.»

Judy küçük, yürek şeklinde yüzü olan, Diana'nın bugüne kadar gördüğü en kısa saçlı kızdı. Phill ise endişeli suratlı çok uzun ve sıska bir adam.

Diana duvarlara yapılacak resmin çizimini çoktan inceleyip onaylamıştı. Gelen ekibi kitapçı dükkânının çocuk reyonuna götürerek yapılacak yeri gösterdi.

«Çok iyi. Ben evin kalan kısmına bir göz atarken siz burada işe başlayabilirsiniz.»

Yukarı çıkarlarken Roger, Diana'ya gülümsedi. «Yukarıda her şeyin sade olmasını istediğiniz söylendi bana. Evin yapıldığı döneme ve stiline sadık kalınacakmış. Duvarlar ve tavanlar yumuşak manolya tonunda olacakmış...»

«Evet, doğru. Duvar kâğıtlarının buraya hiç uymayacağını düşündüm. Son zamanlarda yapılanlar hoşuma gidiyor, ama bu binaya uygun olduklarını sanmıyorum.»

«Çok iyi düşünmüşsünüz,» diye ona katıldı Roger. «Kuvvetli bir iradeniz olmalı. Çoğu müşterimiz sizin söylediklerinizin tam tersini söyler: 'Binanın stiline ve dönemine uymadığını biliyorum, ama ben böylesini seviyorum'.»

Diana gerçekten iradesinin güçlü olup olmadığını düşündü. Belki öyleydi, ama bu tek başına yetiştireceği bir çocuğu olan kadınlar için hiç de kötü bir özellik değildi. Güçlü bir iradeye sahip olmak zorundaydı.

Roger'la birlikte alt kata inip diğer iki görevlinin çalışmalarını izledi. Boyanın keskin kokusu midesini bulandırmaya başlamıştı. Bu neden-

le oradan ayrıldı. Hereford'a gidip perde işiyle uğraşabilirdi. Yatak odası konusunda henüz bir karara varamamıştı. Ann her tür mobilya yapan bir firmadan söz etmişti. Hereford'un dışında isteyenlere ürünlerini sergiledikleri bir fabrikaları vardı. Yerini tam olarak öğrenmesi gerekecekti. Doğrudan Hereford'a gideceğine, Ann'in kocası ve çocuklarıyla birlikte yaşadığı güzel çiftlik evine sürdü arabasını. Evin yanı sıra arazilerinde iki ahır ve birkaç müştemilat da vardı. Meşgul bir kasaba veterineri için ideal bir yerdi burası. Ahırdan bozma bir çalışma bölümünde hastalarını kabul ediyordu Ann'in kocası. Dışarısı şimdiden pek çok arabayla doluydu. Diana da arabasını bırakarak eve doğru yürüdü.

İkinci çalışında kapıyı Ann açtı. Karşısında Diana'yı görünce yüzü sevinçle aydınlandı.

«İçeri gir lütfen. Çok iyi görünüyorsun. Harika görünüyor Diana, değil mi Marcus?» Omzunun üstünden içeriye seslenmişti genç kadın.

Artık kaçmak için çok geç kalmıştı. Zorunlu olarak içeri girdi. Mutfağın loşluğuna güvenerek, Ann'in yüzündeki renk değişimini fark etmemesini diliyordu Diana. Şansa bak! Marcus'a rastlayabileceği hiç aklına gelmemişti.

Aceleyle, «Fazla kalamayacağım,» dedi Ann'e. «Sadece bana sözünü ettiğin mobilya fabrikasının yerini sormaya geldim. Hereford'a gidiyorum da.»

«İşte Marcus, duaların kabul oldu. Marcus da bana Hereford'a gidip annemin reçetesini yaptırmamı söylüyordu. Kasaba eczanesinde kalmamış. Annem de o haplar olmadan uyuyamıyor. Çiftlikte bir sorun olduğu için Marcus gidemiyor. Üç ineği doğum yapıyormuş. Micheal da şimdi oraya gitti. Benim gitmemi istiyordu, ama gidemem. Bir arkadaşımın çocuğunu okuldan alıp bakmaya

söz vermiştim. Şimdi yola çıksam bile zamanında dönemem.»

Diana reddetme şansının olmadığını fark etti. Ann'in uzattığı reçeteyi istekle aldı. Hem suçluluk hem de öfke duyuyordu. Dün olanlardan sonra Marcus'u görmekten korkmuştu. Ona çok acımasızca davrandığını biliyordu. Bu nedenle sadece suçlu değil zayıf hissediyordu kendini. Özellikle onun annesinin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu bildikten sonra...

«Diana'yı bu işin içine sokmaya gerek yok.»

Marcus'un sesindeki asabiyeti fark etmemek olanaksızdı. Birden ışığa çıktığında hali Diana'yı çok şaşırttı. Sakalı fena halde uzamıştı. Yüzünde bezgin bir ifade vardı. Gözlerinin altı morarmıştı. Yorgun ve bitkin görünüyordu.

Genç adam Diana'nın yüzündeki ifadeden tepkisini anlamış olacaktı ki elini çenesinde gezdirdi.

«Bütün gece ineklerle sabahladı.» diyerek açıkladı Ann. «Charolais'yle yeni bir inek soyu üstünde çalışıyorlar. Ama danaların doğumunda büyük güçlükler çıkıyor. Şimdiden üç tanesini kaybetti.

«Teşekkürler Ann, ama Diana'nın benim hayvanlarımın kaderiyle ilgilendiğini sanmıyorum,» diyerek sert bir tavırla söze girdi Marcus. «Bu da bana geri dönmem gerektiğini anımsattı. Michael'ın istediği ilaçları alıp döneceğim.»

Diana'dan birkaç metre ileride durdu. Diana onun kendisine yaklaşmak istemediğini sezmişti. Sanki özellikle aralarında mesafe bırakıyor gibiydi. Önceki günkü tavrından sonra bundan doğal ne olabilirdi ki?

Diana kendisini birbiriyle çelişik iki duygu arasında buldu. Bir yanıyla onun tepkisini duyarsızca karşılıyor, diğer yanıyla onun ilgisizliğinden inciniyor, kendisini aldatılmış hissediyordu.

Genç adam kapıya yürüdü. Birkaç dakika sonra Diana arabanın sesini duydu.

Ann içini çekerek, «Zavallı Marcus,» dedi. «Son zamanlarda işleri hiç de iyi gitmiyor. Biliyorsun, çiftliği devralmayı hiçbir zaman istemedi. Bunu sadece annem için yaptı. Amcam çok eski kafalı ve tutucu bir insandı. Şimdi Marcus çiftliği yirminci yüzyıla uygun hale getirmeye çalışıyor.»

«Sana yolu tarif edeyim. Ne şanslısın! Her şeye yeniden başlıyorsun. Burayı yenilemeyi istediğim zamanlar oluyor, ama sandalyelerin üstünde o çamurlu ayakkabıları görünce fikrim değişiyor. Çocuklar evden ayrılınca yapmak istediğim her şeyi yapmaya söz veriyorum kendime.»

Yolun tarifini bir kâğıda yazıp Diana'ya uzattı. Biraz durakladıktan sonra, «Annemin ilacını doğrudan çiftliğe götürebilir misin?» diye sordu. «Yolundan pek uzak sayılmaz... ayrıca geçen gün seni görmekten ne kadar memnun olduğunu söylüyordu. Bu yıl ilk kez ziyafet komitesinde yer almayacak. Bu yüzden çok üzülüyor. Seni görmek onu neşelendirecektir.»

Kırmadan nasıl reddedebilirdi bu ricayı? Bahçeye çıktığında Ann arkasından seslendi. «Cumartesi günkü yemeği unutma, olur mu?»

Diana fabrikayı kolaylıkla buldu. Sergiyi gezdikten sonra bir şeyler almaya karar verdi. Klasik tarzda bir mutfak masasına vurulmuştu. Ayrıca başka bir müşteri için hazırladıkları dolaba da bayılmıştı. Yatak odası için onun benzerini yaptırabilirdi. Oda yeterince büyüktü nasıl olsa. Ama bu dolap da elbiselerini asacak yer sorununu tamamen çözümlemiyordu. Yatak odasıyla banyo arasındaki giyinme odasında hâlâ yer vardı. Oraya da gardıroblar yerleştirilebilirdi.

Bunu kendisini gezdiren adama söyleyince, görevli memnuniyetle başını salladı.

«Hiç sorun değil. Size uygun gelecek özel bir çizim yapar, eviniz için en iyisini hazırlarız. Değişik tarzlarda yatak odalarında yaptığımız çalışmaların fotoğraflarını göstereyim size.»

Adamın gösterdiği fotoğraflar Diana'nın iştahını daha da açtı.

Adam, «Tabii tamamen otantik olamaz, ama en azından binanın diğer bölümleriyle bütünlük taşıyacaktır,» deyince bu konuda ikna olmuştu Diana.

Hereford'da park edecek bir yeri kolaylıkla bulacak kadar şanslıydı. Önce eczaneye gidip reçeteyi yaptırdı, sonra perdeciye uğradı. Ismarladığı perdelerin dikimi bitmek üzereydi. Dekoratörlerin işi bittiğinde perdeler de asılmaya hazır hale gelmiş olacaklardı.

Diana arabasını eve doğru sürerken tarlalarda çalışan insanlar gördü. Havalar iyi gittiği için çiftçiler iki ürün almayı planlıyorlardı. Bu nedenle bazı tarlalar şimdiden temizlenip hazırlanmaya başlamışlardı bile.

Çiftçilik çok zor bir işti. Ne kadar zor olduğunu ancak anlayabiliyordu Diana. Marcus'un bitkin, yorgun yüzünü düşününce yaptıkları için suçluluk duydu. Bu suçluluk duygusundan kurtulmalıydı. Suçlu olmasını gerektiren hiçbir şey yoktu... Yoksa var mıydı?

Bölüm Altı

Whitegates çiftliğinin etrafındaki tarlalarda insan yoktu. Marcus'un Land Rover'ı bahçedeydi, ama başka vasıta da yoktu görünürde.

Onunla karşılaşacak olmanın verdiği gerginlikle Diana reçeteyle ilacı alıp arabadan indi. Kapıyı açan Mrs. Jenkins gülümseyerek karşıladı onu.

«Harika bir zamanlama! Mrs. Simons'a çay yapıyordum. Onunla çay içebileceğinizi duyunca çok sevinecek. Lütfen içeriye girin.»

Jane Simons, küçük oturma odasının verandasında, her zamanki gibi tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Diana'yı sevinçle karşıladı.

«Ne kadar sıcak bir gün. Biraz serinlemeye çalışıyordum. Oturup benimle çay içecek zamanınız var mı?»

Diana'nın yüreği reddetmeye elvermedi. O mağrur tebessüme rağmen yaşlı kadının ne kadar yalnız olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu.

«Evet, var. Aslında bunu önerdiğinize çok sevindim. Bilmem Ann sözünü etti mi, ama bu yaz ziyafetini düzenleme sorumluluğu bana verildi. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ann bana yardım edebileceğinizi söylemişti.»

Tam olarak gerçeği söylediğinden söz edilemezdi, ama yine de suçluluk duymuyordu. Jane Simons'ın yüzündeki bu tebessüm ve neşeyi görmek için insan rahatlıkla yalan söyleyebilirdi.

«İşiniz bitmeden önce bütün kasabayı dolaşmanız gerekecek. Dans çadırı çoktan hazırlanmıştır, ama yine de bir kontrol etmekten hiçbir

zarar gelmez. Kathy'de telefon numaralarının listesi vardır. Yoksa ben bu konuda yardım ederim. Eski telefon defterlerimi hep saklarım. Hepsi şurada olmalı.»

Mrs. Jenkins çayları doldurup çıktı. Bu sırada iki kadın derin bir sohbetin içindeydiler. Nedense Diana, Marcus'un annesinin yanında hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu.

«Ann bana bir bebek beklediğinizi söyledi. Ben de daha önce buraya geldiğinizde şüphelenmiştim zaten.»

«Gerçekten mi?» Diana hafifçe paniğe kapıldı.

«Sizin için çok hassas bir zaman olmalı. Kocanızın kaybıyla yeni bir yaşamın umudu karışık duygular veriyordur.»

Yine karşısına çıkmıştı işte! Olmayan kocasının sözü ve hiç hak edilmemiş bir sempati.

«Buranın çocuklara ihtiyacı var. Ann'in, Marcus'u sürekli evlenmeye zorladığını biliyorum. Doğrusu etrafta bir kadın bulunmasının iyi bir şey olduğunu ben de kabul ediyorum. Görümcemle eskiden de iyi arkadaştık. Onu hâlâ çok özlüyorum. Ne kadar sevgi dolu, ilgili olursa olsun, erkek evlat bir kadın arkadaşın yerini tutamıyor. Üstelik son zamanlarda Marcus da çok değişti. Beyni çok meşgul. Sanırım onu endişelendiren bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum. Önce çiftliğe üzüldüğünü sanıyordum, ama sanırım çok daha derin bir konu... çok daha kişisel bir sorun olmalı. Özür dilerim canım.» Özür dilercesine Diana'ya baktı. «Sizi aile sorunlarıyla üzüyor olmalıyım. Nerede kalmıştık?»

Diana'nın konuyu verilecek ziyafete çevirmekten başka seçeneği yoktu. Marcus hakkında daha çok şey öğrenmek istemesi onu sinirlendiriyordu. Jane Simons'a onun küçük bir çocukken na-

sıl olduğunu sormak için şiddetli bir arzu duyuyordu içinde.

Neler oluyordu ona? Leslie'yi kaybetmek onu başka birine bağlanmaktan korkar hale getirmişti.

Fakat artık çok geç olduğunun farkındaydı, doğacak çocuğuna duygusal olarak çoktan bağlanmış durumdaydı.

Çocuğunu düşününce farkına varmadan elini karnında gezdirdi.

«Şekerim, iyi misin?»

Jane Simons'ın şefkat dolu sesi onu derin düşüncelerinden kopardı.

«İyiyim. Sadece...»

«Bebeğinin bir hayal olmadığından emin olmaya çalışıyordun sanırım. Marcus'a hamileyken ben de aynı şeyi yaşardım. İnsanın ilk çocuğunu kucağına alması kadar güzel bir olay daha düşünemiyorum. Marcus burada, çiftlikte doğmuştu, çünkü hastaneye yetişemedim. Zavallı David çok korkmuştu, ama yine de oğlumun doğumunda yanımdaydı. O sırada yüzünü görmeliydin. Çiftçilik yapan bir insanın doğum mucizesine alışık olmasını bekliyor insan, ama Marcus'u gördüğünde...» Kibarca gülümseyerek başını salladı. Ancak Diana'nın bembeyaz olmuş yüzünü görünce onun yüz ifadesi de değişti.

«Hayatım beni bağışla. Ne kadar düşüncesizlik ettim...»

«Hayır... lütfen...» Genç kadın sendeleyerek ayağa kalktı. Moralini bozanın kocasından söz edilmesi olmadığını, Marcus'un kendi çocuğuna babasının kendisine baktığı gibi bakamayacağı, oğlu ya da kızının hiçbir zaman baba sevgisi ve şefkatini tadamayacağı için üzüldüğünü nasıl söyleyebilirdi? Ve onu bunlardan mahrum eden kendisi olacaktı...

«Gitmeliyim. Geç oldu. Beni kaldığım otelde beklerler.»

Mrs. Jenkins ona hayretle bakarken hızla odayı terk edip arabasına koştu.

Neler oluyordu ona böyle? Davranışlarıyla belki Jane Simons'ı kızdırmıştı, ama ona gerçeği nasıl söyleyebilirdi?

Kasabaya hiç olmadığı kadar hızlı döndü. Bu kadar hızlı araba kullandığı için kendi kendine sinirlendi. Otele gideceğine dükkânın önünde durdu. Dükkânın anahtarları yanındaydı. Ve yalnız kalmak istiyordu. Dekoartörler işlerini bitirip gitmişlerdi. Taze boya kokusu bütün havayı kaplamıştı. Ama bu kez midesi bulanmadı. Önce arka kapıdan eve girdi. Roger sözünü tutarak geleneksel stile sadık kalmıştı. Krem rengi boya otantik kirişlerin gösterişini daha da arttırmıştı.

Yavaşça alt kata indi. Aşağıda koku dükkândakinden çok daha yoğundu. Duvardaki resmin ne kadar güzel olduğunu görünce soluğu kesildi. Fondaki peri masalı şatosuyla canavar eskizini şimdiden seçebiliyordu. Ön planda ise mantar ve büyük ağaçların arkasına gizlenmiş küçük hayvanların şekilleri görünüyordu. Bu minicik şekillere dokununca ağlayacağını zannetti.

Bu ani duygusal değişimlere o kadar yabancıydı ki, her defasında şaşkınlığa uğruyordu. Eliyle gözyaşlarını silerken binanın arkasına birinin geldiğini hissetti. Kapı açılmadan kim olabileceğini biliyordu. Kaçınılmazı yaşamanın heyecanıyla dona kaldı. Marcus da kapının girişinde öylece durarak bakışlarını genç kadının solgun yüzünden yeni boyanmış duvarlara çevirdi.

«Annem seni çok merak ediyordu. Seni üzdüğünü söyledi... kocan hakkında bir şeymiş.»

«Hayır... hayır, beni üzmedi. Ben... ben» Göz-

lerine yeniden dolan yaşları fark edince dehşete kapıldı.

Marcus uzanarak onu kollarının arasına aldı. Genç kadın bir an için kendisine ona yaslanma izni verdi. Oysa hata ettiğinin farkındaydı. Fakat bunu o kadar çok istiyordu ki.

Marcus genç kadının kendinden uzaklaştığını fark etti.

«Niçin benden uzak kalmaya çalışıyorsun?» diye sordu. «Ben sana ne yaptım?»

Diana ona durumu nasıl açıklayabilirdi?

Başını sallayarak, «Hiçbir şey... sorun sen değilsin... Marcus... Lütfen git... Sana açıklayamam,» dedi.

«Açıklamak zorunda değilsin. Suçluluk duygusu, değil mi?»

Genç adamın sezgilerinin gücü Diana'yı öyle etkilemişti ki, bir an için onun her şeyi bildiğini düşündü. Ama genç adam sözlerine devam edince yanıldığını anladı.

«Kendini suçlu hissediyorsun, çünkü kocanın ölümünden çok kısa bir süre sonra başkasıyla yattın.»

Hâlâ genç kadını bırakmıyordu. Kollarını tutuyordu, ama dokunuşunda tehditkâr bir tavır yoktu.

«Sanırım neler hissettiğini anlayabiliyorum. Benimle mutsuzluğundan dolayı, ölüme karşı koymak için seviştin. Bir daha hiç karşılaşmayacağımızı düşünüyordun. Fakat karşılaştık. Suçluluk duyman için hiçbir neden yok. Seni hâlâ istiyorum Diana. Seni bugüne kadar tanıdığım bütün kadınlardan daha çok istiyorum, ama sen beni bilerek uzak tutuyorsun.»

Marcus'un söyledikleri gerçeğin ta kendisi olduğu için Diana paniğe kapıldı.

«Bunun benim için sadece bir gecelik bir olay

olduğunu, seni bunu tekrarlayacak kadar çekici bulmadığımı hâlâ anlamadın mı?» Diana panik içinde hırçın bir tavırla konuşmuştu. «Benim o geceki davranışlarımı açıklamak için gereğinden derin psikolojik nedenler bulmuşsun. Böylece kendini benimle birlikte olan tek erkek zannediyordun...»

«Önüne gelen her erkekle yatar mısın?» diye sordu Marcus kaba bir tavırla. «Hiç sanmıyorum. Çünkü o gece ya bir bakireyle ya da uzun zamandır kimseyle birlikte olmamış bir kadınla yattığımı düşünüyordum.» Genç adam kendi kendine konuşur gibiydi. «Ne zaman bu konuyu seninle konuşmak istesem hep kaçıyorsun. Neden bu kadar çok korkuyorsun Diana?»

«Belki aynı şeyi bir daha yaşamak için şantaj yapacağından korkuyorum. Yoksa hâlâ anlamadın mı?»

Genç adamın yüzü bembeyaz kesildi. Ağzı öfkeyle gerilmişti. «Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Hayır, böyle düşündüğüne inanmıyorum. Bal gibi de biliyorsun ki...»

«Neyi Marcus?» diye sordu Diana. «Seni, senin beni tanıdığından daha fazla tanımıyorum. Biz tesadüfen birlikte yatmış iki yabancıyız, hepsi bu. Benim için önemli olan tek şey o geceyi unutmak.»

«Oysa ben kesinlikle unutmak istemiyorum!» Marcus iyice öfkelenmişti. Onuru, hatta daha fazla bir şeyleri zedelenmişti. «Sanırım yalan söylüyorsun. O geceyi unutmak istiyorsun. Peki, gerçekten unutabilir misin?» Artık sözleri bir fısıltı gibi duyuluyordu. Ses tonuysa baştan çıkarıcıydı. Genç kadına unutmak istediği anıları canlandırarak eziyet ediyordu.

O gece de bu ses tonuyla konuşmuştu. Diana o

gece hissettiklerini anımsayınca heyecanla ürperdi.

«Marcus, saçmalama.» Bu sözler ağzından korkuyla, yüksek bir tonda çıktı. «Senin bunu niye yaptığını anlayamıyorum.»

«Anlamıyorsun, öyle mi?» Genç adam inanmayarak ona alaycı bir şekilde baktı. «O halde ben sana göstereyim.»

Diana fırsat varken kaçmalıydı, ama kıpırdayamadı. Çünkü çoktan vücudu duvara yaslanmış, Marcus tarafından esir alınmıştı. Onun sıcaklığını duyunca, karşı koymak istemesine rağmen karşılık vermeden yapamadı. Kendisine hâkim olmaya çalışırken bütün vücudu gerilmişti.

«Sana böyle dokunduğum zaman neler hissettiğini anımsıyor musun Diana? Ya böyle?» Parmakları kollarında gezinirken genç kadın ürperdi. Kendisi de ona dokunmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Bu adamda onu bu kadar duyarlılaştıran ne vardı?

«Beni istiyorsun.»

Marcus bu sözleri dudaklarına fısıldayınca genç kadın tepeden tırnağa paniğe kapıldı.

«Hayır...» Diana bu yanıta kendisi bile inanmıyordu.

«Evet.»

Onun soluğunun sıcaklığını bile hissedebiliyordu. «Diana, bana bunun ne kadar güzel olduğunu kanıtlamam için bir fırsat ver.»

Diana'nın boğazı düğümlenmişti, konuşamıyordu. Marcus onu öperken hiçbir şekilde karşı koymadı. Tersine duyduğu zevkle ürperdi.

Artık hiçbir şeyi düşünemez bir haldeydi. Kollarını Marcus'un boynuna doladı. Onun vücudunu yanıbaşında hissetmesi müthiş bir şeydi. «Marcus,» diye inlercesine fısıldarken ne iste-

diğini anlamak hiç de güç değildi. Dudaklarından dökülemeyen isteklerini vücudu anlatıyordu.

Onu istiyordu. O gece nasıl istediyse, öyle istiyordu. Genç adam uzanıp düğmelerini açmaya başladı.

Evet, onu istiyordu... Onu, ellerini, her şeyini... Ona, asla bırakmak istemiyormuşçasına sarılmıştı.

Bütün yaşadıkları harikaydı, ama Diana hep daha fazlasını istiyordu...

Başı dönüyor, yüreği gümbür gümbür atıyordu. Vücudu arzuyla yanıyordu.

«Marcus...»

«Evet canım...»

Sesi nedense Diana'ya yabancı gelmişti.

Dışarıdaki ani fren sesiyle Diana kendine geldi. Marcus'u iterken yarı çıplak vücudunu örttü.

«Diana...»

Diana utanarak, «Lütfen git, Marcus.» dedi.

Bunları söylerken sesi bile titriyordu.

«Hayır, gitmeyeceğim. İkimiz de birbirimizi bu kadar isterken beni reddetmenin nedenini öğrenmek istiyorum...»

«Hayır!» Diana bu sözü aslında acı duyarak söylemişti. «Hayır... Beni bu noktaya sen getirdin, Marcus. Ben...»

Marcus genç kadının titreyerek söylediği bu sözleri duymazlıktan gelerek küfürü bastı. «Bana cehennem azabı çektirme! Beni istiyorsun... O gece istediğin gibi.»

«Hayır... Hayır. Senden nefret ediyorum Marcus.»

Sesi kaybolmuş bir çocuğun sesine benziyordu. Marcus'un ağzını buruşturduğunu gördü.

«Neden?» diye alay edercesine sordu genç adam. «Çünkü sana kocanı unutturuyorum, değil mi? Ne yapmak isterdim, biliyor musun Diana?

Sana başka erkeklerin varlığını tamamen unutturmak isterdim.»

Onun sesindeki ateş Diana'yı allak bullak etmişti.

«Sana dokunduğum an hissettiklerin dışında her şeyi unutturmak isterdim. Sana unutturmak isterdim ki...»

«Başka birinin çocuğunu taşıdığımı da mı?» Artık onu durdurmak zorundaydı Diana. Bu duruma daha fazla tahammül edemeyecekti.

Onun yüzünün birdenbire bembeyaz kesildiğini gördü.

«Çocuğuma karşı sorumluluklarım var Marcus. Seninle herhangi bir ilişkiye giremem. Zaten istemiyorum da. Sana bunu daha önce de söylemiştim. Bundan sonra lütfen beni yalnız bırak.»

Diana ona arkasını dönerken ağzından çıkan bu sözleri geri almamak için dudaklarını ısırdı.

«Ben buraya geçen defa karşılaştığımızda sana söylediklerim için özür dilemek amacıyla gelmiştim.» dedi Marcus yavaşça. «Fakat benim söylediklerimin bir önemi yok, değil mi Diana? Beni hayatının dışında tutmaya kararlısın. Kocanın da böyle olmasını istediğini mi düşünüyorsun? Senin yaşamının geri kalan kısmını bir rahibe gibi yaşamanı isteyecek bir insan olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?»

«Benim böyle yaşamayı düşündüğümü nereden çıkarıyorsun?» diye sordu Diana. «Çok küstahsın Marcus. Sen beni istediğin için karşılık olarak benim de seni isteyeceğimi düşünüyor olmalısın.»

«Sen beni istiyorsun.»

«Hayır,» diyerek merhametsizce yalan söyledi Diana. «Ben sadece bir erkek istiyorum, herhangi bir erkek. Bunun sadece çocuğumla ilgisi var. Beni böyle etkiliyor.»

«Yalan söylüyorsun.»

O anda kıpırdasa Marcus'un kendi üstüne vahşi bir hayvan gibi saldıracağını sanıyordu genç kadın. Onu tanıdığından beri ilk kez korkuyordu. Marcus'u gereğinden çok zorlamıştı. Kendi kendine ihanet etmemek için ona çok şey söylemişti. Korkudan konuşamaz bir halde başını başka tarafa çevirdi. Gözünden akan bir tek damla gözyaşı yanağından süzüldü.

«Tanrım, biz birbirimize neler yapıyoruz?»

Marcus'un sesindeki üzüntüyü duyarak utandı. Bunun tek sorumlusu kendisiydi. Suçlanabilecek tek kişi de yine kendisiydi.

«Şimdi gidiyorum, ama bu işin peşini bırakmayacağım,» diyerek onu uyardı genç adam. «Sana ulaşmak için bir yol olmalı, yaşamın devam ettiğini kanıtlayacağım. Beni istediğini biliyorum Diana. Sen ne dersen de, sen bir şehvet düşkünü değilsin.»

«Niçin?» diye kederle haykırdı genç kadın. «Niçin ben de, Ann'in senin için bulduğu kızlardan biri değil?»

«Keşke ben de bunun nedenini bilseydim. Bildiğim tek şey, tanıştığımızdan beri gece yarıları uyanıp seni kollarımın arasında hissetmek istemediğim bir gün olmadığı.»

Marcus giderken Diana onun sözlerinin kendisi için de ne kadar geçerli olduğunu düşünüyordu. Bunu kabul etmemek için çok uğraşmıştı. Oysa bu, gerçeğin ta kendisiydi. Onun için ne hissettiğini tam olarak bilmiyordu, ama her ne hissediyorsa bu duygular derhal yok olmalıydı.

Fakat bunun hiç de kolay olmadığını biliyordu. Kath ona ziyafet için çalışacak erkeklerin sorumlusunun Marcus olduğunu söylemişti.

«Onun arazisini kullancağımıza göre bu çok makul elbette. Onun çok yardımını göreceksin.»

Papazın evinden dönerken isyankâr bir şekilde Marcus'un yardımına ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Bugün cumaydı. Şu anda öğleden sonra olduğuna göre dekorasyon işinin akşama kadar bitmesi gerekiyordu.

Ertesi gün Ann ve kocasıyla akşam yemeği yiyeceklerdi. Ve birden giyecek uygun bir şeyi olmadığını fark etti. Hamileliği iyice belirginleştiğine göre artık hamile elbiseleri alması gerekiyordu. Keşke bu yemekten vazgeçme şansı olsaydı.

Dekoratörler işlerini saat altıdan önce bitirdiler. Roger otele gelip Diana'yı işin son kez kontrolü için dükkâna götürdü.

Duvardaki resim bir sanat şaheseriydi. Tombul suratlı tavşanlar, diğer orman hayvanları, mantarların arkasından bakıyorlardı. Vahşi görünümlü bir canavar zırhlı giysiler içindeki bir şövalyeyle savaşıyordu.

Karşı duvardaysa uzayı anlatan bir tablo vardı. Bu da eşsiz bir hava vermişti oraya. Lazer ışıkları ve her türlü uzay gemileri uzayın karanlığını bölüyorlardı.

«Ne diyorsunuz?» diye sordu Roger.

«Harika! Tam istediğim gibi. Tek problem çocukların duvarlara bakarken kitapları unutabilecekleri.»

Bu resimleri yaptırmasındaki asıl amaç çocukların dikkatini çekerek anne babalarının kitap satın almasını sağlamaktı, ama şimdi Diana'nın tek isteği duvarlardaki resimlerin çocuklarda gördüklerine ilişkin kitaplar isteği duymalarıydı.

«Gerçekten harika,» diyerek yorumunu bekleyen üç kişilik ekibi övdü. «Ne kadar memnun olduğumu size anlatamam.»

Onlar gittikten sonra evi baştan aşağı gözden geçirdi. Sadece bir odada duvar kâğıdı vardı. O da bebek odasında. Yumuşak bir pastel renkli

kâğıt seçmişti Diana. Roger tavana duvarlarla uyum sağlayacak şekilde koyu mavi bulutlar boyamıştı. Çok yakında bebek eşyaları alması gerekecekti, ama neler alacağını çoktan belirlemişti.

Pazartesi günü halılar döşenecekti. Daha sonra hafta içinde perdeler ve mobilya gelecekti. Gelecek hafta sonundan önce taşınabilecek, böylece de dükkânla uğraşabilecekti. Arka oda zaten kitap kutularıyla dolmaya başlamıştı. Bir gazeteye okuldan yeni mezun bir kız yardımcı için ilan vermesi gerekiyordu. Otele geri dönerken yürüdü. Odaya girmek üzereyken Mrs. Davies ona yetişti.

«Ann'den size bir mesaj var. Mr. Simons'ın yarın akşam sizi almaya geleceğini söyledi.»

Diana baştan aşağı buz kesti. Ann ne yapmaya çalışıyordu? Telefonu alıp her şeyi iptal etmek istiyordu. Fakat bunu yapamazdı. Ann yine çöpçatanlık mı yapmak istiyordu? Dişlerini gıcırdattı Diana. Marcus'u her gördüğünde iradesi biraz daha zayıflıyor, ona gerçeği söylemek için can atıyordu. Bazen ise ona söylese adamın ne tepki göstereceğini düşünüp hayal kuruyordu. Benliğinin bir parçası ona yaslanmak, doğacak çocuğunun mutluluğunu paylaşmak istiyordu. Bir parçasıysa kimseyle ilişkiye girmek istemiyordu. Leslie'yi kaybetmek onu çok etkilemişti. Başka birini daha kaybetmeye tahammülü yoktu.

Marcus'la beraber olduğu sırada kapıldığı yoğun duygu selinde her şeyi unutabilmişti. İçinden bir ses Marcus'un aynı duyguları yeniden yaratacağını söylerken, Diana bundan korkuyordu.

Ama onun çocuğunu taşıyordu. Henüz doğmadan sevip bağlandığı bir çocuktu bu. İnatla kendi kendine, çocuğunu sevmenin Marcus'u sevmekten çok daha güvenilir olduğunu söyledi.

Onu sevmek... Bunu düşününce birden ürpererek bu düşünceyi aklından silmeye çalıştı.

Bölüm Yedi

Marcus saat tam sekizde geldi. Diana yatak odasından baktığında Daimler'ın park yerine girdiğini gördü.

Genç adam arabadan inince genç kadının yüreği yerinden oynadı. Üstünde akşam yemeği için giydiği takım elbise vardı. Bu Diana'ya ilk karşılaştıkları geceyi anımsattı. O zaman da takım elbise vardı üstünde.

Marcus sanki genç kadının onu seyrettiğini hissetmiş gibi yukarıya doğru baktı. Diana ürkerek pencere önünden çekildi.

Kendisi de yeni bir elbise giymişti. Bu yumuşak pastel renkli ipek elbiseyi, o gün Hereford'un yan sokaklarından birinde bulduğu iyi bir butikten satın almıştı.

Aynı yerden elbisenin yanı sıra kendisine rahat iki elbise ve düz ayakkabılar almıştı.

Hamileliği yeni yeni belirginleşmeye başlamıştı ama elbisenin kesimi karnını pek belli etmiyordu. Kolsuz elbisesi güneşten yanmış kollarını ortaya çıkarıyor, saçları ve yüzü parıldıyordu. Çok sağlıklı ve mutlu bir hamile kadın görünümündeydi. Diana, Marcus olmasa gerçekten mutlu olacağını biliyordu.

Onu karşılamak için isteksizce aşağıya indi. Marcus merdivenlerin sonunda onu bekliyordu. Tebessümünde dostça bir ifade vardı.

Genç kadın ne beklemişti? Genç adam onu arabasına götürürken bunu düşünüyordu. Her-

kesin önünde onu kollarının arasına alıp ihtirasla öpmesini mi?

Diana ön kapıyı açmak için yaklaştığında Marcus'un ona arabanın arka kapısını açtığını fark etti.

Şaşırarak arabaya bindiğinde yalnız olmadıklarını gördü.

Güzel bir sarışın kız ön koltukta oturuyordu. Diana'ya gülümseyerek kendini tanıttı.

«Merhaba! Ben Patty Dewar. Sizin hakkınızda Ann'den annemlerden çok şey duydum.»

«Patty'nin ebeveynleri Ann'in çok eski arkadaşlarıdır. Onlarla bu akşam tanışacaksın. Patty'nin babası bizim hukuk müşavirimizdir.»

Patty, Marcus'a tatlı tatlı gülümsedi. Diana kızın yirmi bir yaşından fazla olamayacağını düşündü. Ama hiç kimse bu kızın yaptığı masum genç kız rolüne inanamazdı. Marcus'un kolunu tutan ince ve zarif ele bakarken içini bir sıkıntı kapladı.

«Ben tiyatro okuluna gidiyorum. Buraya bir ziyaret için geldim. Babam aktris olmak istediğimi duyunca neredeyse çıldıracaktı. Neyse ki annem benden yana. Bu akşam Marcus gelip beni kurtarmasaydı evde oturmak zorunda kalacaktım. Marcus çok tatlı bir insandır,» diyerek ona bir öpücük yolladı. Diana bunu görünce kıskançlıktan çılgına dönmüştü. Genç adam istediği kadınla istediği zaman çıkabilirdi. Daha önceki gün Diana'ya kur yaparken, bugün teselliyi bir başkasında buluyordu. Bu kızın varlığı genç kadının çok ağırına gitmişti.

«Aslında bu hafta sonu bazı arkadaşlarımla güney Fransa'ya gitmem gerekiyordu, fakat son anda işler değişti. Bu nedenle eve döndüm. Marcus benim evde yapayalnız olduğumu duyunca götürmek için çok ısrar etti.»

Genç kız Marcus'a hiç de doğal sayılamayacak şekilde bakıyordu.

Genç adamsa onun küçük bir kedi yavrusu gibi sokulgan davranışlarından etkilenmemişe benziyordu. Ancak Patty'yi bu akşam için davet etmişti demek.

Aslında Diana genç adamın sonunda peşini bırakmaya karar verdiğine sevinmeliydi. Ama hiç de sevinemiyordu. Kızın varlığından dolayı kıskançlığa boğulmuştu. Genç kızın ince vücuduna bakınca hamileliğinin kendi vücudunu ne hale getirdiğini ilk defa fark etti. Aralarında sadece beş yaş fark olmasına rağmen Diana kendisini çok yaşlı hissediyordu.

Patty'nin konuşmalarında sözü geçen insanları tanımıyordu, ama kızın Marcus'a, 'Anımsıyor musun?' demesine bakılırsa onların Londra'da da birlikte oldukları anlaşılıyordu.

«Son gelişinde seni göremediğim için çok üzgünüm sevgilim, ama buna mecburdum.»

Oturduğu yerden dönerek Diana'ya, «Marcus buradaki çiftçilerin temsilcisi olarak Londra'ya sık sık gelir. Genellikle bir araya geliriz, ama son defasında ben başka arkadaşlarla beraberdim.» dedi. «Beni özledin mi?» diye genç adama döndü sonra.

Genç kızın elini Marcus'un kolunda gezdirdiğini görünce Diana dişlerini gıcırdatmaktan alıkoyamadı kendini. Araba kullanırken onun dikkatini dağıtması çok sinir bozucuydu!

Ama genç adamın dikkati hiç de dağılmışa benzemiyor, sadece gülümsüyordu.

Marcus yanıtlamayınca Patty somurttu. «Sanırım özlememişsin. Marcus sen adam olmazsın. Herhalde ateşli birini bulup bütün geceyi çılgınca onunla geçirdin.» Omzunun üstünden Diana'ya bakarak, «Marcus korkulacak bir adamdır,»

dedi. «Sanırım bunu siz de çoktan öğrenmişsinizdir.»

Bu bir uyarı mıydı?

«Hayır, yanılıyorsunuz. Böyle bir yargıda bulunacak kadar iyi tanımıyoruz birbirimizi.» Diana buz gibi bir sesle açıklamıştı.

Bu sırada Marcus'un dikiz aynasından alaycı bir şekilde baktığını görünce yüzü birden kızardı. Lanet olsun! Neden varlığını ve birlikte geçirdikleri geceyi, yakınlıklarını bu kadar sık anımsatıyordu Diana'ya?

Sanki bunlar yetmezmiş gibi, Ann'lere geldiklerinde kendisine eşlik etmek üzere dul bir erkeğin davet edildiğini gördü.

Ian Michaels yeterince hoş bir adamdı, ama en az elli yaşındaydı ve işten başka bir şey konuşmuyordu. Diana sürekli Patty'le Marcus'un bulunduğu yere baktığını fark etti.

Bir ara Ann gelip onun nereye baktığını anlayarak gülümsedi.

«Patty, Marcus'a çılgınca âşıktı. Kardeşim de ona karşı çok sabırlı davrandı. Artık Patty bundan kurtuldu atbii, ama sanırım Marcus onun büyüdüğünü ve ne kadar güzel bir genç kız olduğunu yeni fark ediyor. Marcus da tam güzel ve baş döndürücü birine âşık olacak yaşta.»

Diana ne söyleyeceğini bilemedi. Boğazı kuruyup düğümlenmişti. İstediği tek şey odadan kaçıp geri dönmemekti.

Kendisini anne babası tarafından terk edilmiş çocuklar gibi çaresiz ve mutsuz hissediyordu. Daha önceki gün Marcus'a kendisini yalnız bırakmasını söylemişti. Oysa şimdi, onun yanında olmasını istiyor, kendisini kafeste aslan gibi hissediyordu. Ne kadar çaba gösterirse göstersin o kızın Marcus'un yanında olmasından duyduğu kıskançlığı yenemiyordu.

Ian Michaels yemek boyunca konuştu. Diana arada sırada bir şey söyleyerek durumu idare etmeye çalışıyordu. Onu daha da kötü yapan, herkesin iyi vakit geçirmekte olmasıydı.

Yemek odası on iki kişi alacak kadar büyüktü. Ann de iyi bir ev sahibesiydi. Etrafındaki herkes konuşurken Diana duygularıyla başbaşaydı. Onlara katılmaması kendi suçundan başka bir şey değildi. Fakat ne zaman konuşmaya kalksa Patty'nin sesini ve Marcus'un yanıtlarını duyuyordu. Kendi arabasıyla gelmediği için özür dileyip erkenden kalkması da olanaksızdı. Yemekten sonra herkes oturma odasında toplandı. Ann ve en büyük kızı kahve ikram ettiler. Patty baştan çıkartıcı bir şekilde Marcus'un oturduğu koltuğun koluna oturdu. Tam karşısında oldukları için onlara bakmak zorundaydı.

«Çok yorgun görünüyorsun,» diye seslendi Patty. Bu sırada Ann kahve servisini yapıyordu. «Yazık sana, hamilelik bir kadın için çok büyük bir gerilim olmalı. Öyle değil mi? Kendi hamileliğimi tek başına yaşamak istemezdim. Ayrıca tabii çok az erkek başka bir erkeğin çocuğunu kabullenebilir, değil mi?»

Mrs. Dewar şaşkın bir sesle söze karışana kadar kısa bir sessizlik oldu. «Patty!..» Diana'ya mahçup ve özür dileyici bir ifadeyle bakarken, «Bunun için çok üzgünüm. Patty her zaman düşünmeden konuşur,» dedi.

Diana, Mrs. Dewar'a, Patty'nin sözlerinin gerçeğin ta kendisi olduğunu söyleyebilmeyi çok isterdi.

Diğer insanlar da acaba onun bir koca aradığını mı düşünüyorlardı? Ağzını kapayarak ayağa kalktı. Ann kahve kabını doldurmak için mutfağa gittiğinde Diana da onun arkasından gitti.

Neyse ki Ann yalnızdı.

«Çok üzgünüm, ama korkarım ben artık gitmek zorundayım. Patty doğru söylüyor, fakat hamilelik zor. Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. Acaba bir taksi çağırabilir miyim?»

«Buna hiç gerek yok. Marcus seni eve bırakır.»

Diana başını kararlı bir şekilde sallayarak, «Hayır... Onu rahatsız etmek istemiyorum,» dedi.

Ann kapıyı açık bırakarak çıktı ve Marcus'u göreceğini sanarak içeriye girdi. Ancak onun yerine Ian Michaels'la karşılaştı.

«Korkarım gitmek zorundayım Ann, hayatım,» diyerek özür diledi adam. «Sabah erken saatte Paris'e uçmam gerekiyor.»

«Ian, tam zamanında söyledin bunu. Diana da gitmek istiyordu. Kendisini çok yorgun hissediyor. Zaten kaldığı yer senin yolunun üstünde.»

Diana itiraz etmek istedi, ama bunu yaparsa Ann'in kendisini götürmek için Marcus'u önereceğini biliyordu. Bu ise hayatta isteyebileceği en son şeydi. Eğer Marcus onu eve götürürse Patty Dewar'ın tepkisinin ne olabileceğini tahmin edebiliyordu. Ian Michaels'la istemeyerek de olsa gitmekten başka seçeneği yoktu.

Yol boyunca her ikisi de sessizdi. Ian Michaels ertesi günkü iş seyahatiyle meşguldü. Genç kadını otelin önünde bırakarak kapıyı açtı. O da bu yemekte Diana'ya kavalyelik etmekten en az genç kadın kadar hoşnutsuzdu.

«Üzülmeyin,» dedi şefkatli bir sesle. «Ann'in kötü bir niyeti yoktu. Onun evliliği çok mutlu olduğu için başkalarının da öyle olmasını istiyor. Karımı çok severdim... Öyle çok ki, onun yerine bir başkasını düşünemem.»

Ve Diana'nın tahmin ettiği gibi derhal gitti. Daha önce bu adamın Ann'in iyi niyetli çabalarının farkında olmadığını zannetmişti, ama belli ki

başından beri biliyordu. Bu konu
Diana'nın öfkeli mahcubiyetini hafifletmişti.

Yatağına yatmış uykusunun gelmesini beklerken Marcus'un Patty'yi evine götürdüğünde onu kapısının önünde bırakıp bırakmayacağını düşünüyordu.

Duyduğu kıskançlık ve yitirmişlik duygusu onu korkutuyordu. Onu kıskanmaya hakkı yoktu. Ne hakkı ne de nedeni vardı. Marcus'a karşı hiçbir şey beslemiyordu. Hiçbir şey mi? Çocuğunun babasına hiçbir şey duymuyordu, öyle mi? Çocuğu soru soracak kadar büyüdüğünde ona da böyle mi açıklayacaktı? Babasına karşı hiçbir duygu beslemediğini mi söyleyecekti?

Bu düşünceyi daha fazla sürdüremeyecek kadar aklı karışınca yüzünü yastığa gömüp kendisini uykuya bıraktı.

Salı gününe kadar Marcus'u görmediği için kendi kendine, Patty'nin onu kendisinden uzak tutmasından memnun olduğunu telkin etti.

Halılar gelmiş ve döşenmişti. Çok güzel olmalarına rağmen, paylaşacak kimsesi bulunmaması duyduğu mutluluğu gölgeliyordu. Daha önceleri her zaman ya Leslie vardı ya da ailesi.

Odadan odaya dolaşırken yerdeki gri halıyı hayranlıkla seyrederek içini çekti.

O sabah annesinden aldığı mektupla yengesinin üçüncü bir çocuğa hamile olduğunu öğrenmişti.

Tabii annesiyle babası çok mutluydular. Annesi ona yazdığı mektupta Sandra'nın bu son çocuğun erkek olmasını şiddetle istediğini söylüyordu. Çünkü diğer ikisi kızdı. Mektupta Diana'nın tatille çıkması önerisi vardı.

Bir gün onun da bebeğini öğrenmeleri gerekecekti, ama henüz bunun için çok erkendi. Mektuba yanıt vermek için oturduğunda sayfalarca yazabilmesine kendisi de şaşırdı. Normal olarak

onlara yazacak çok az şeyi olurdu. Londra gibi kalabalık ve hareketli bir şehirdeyken yazacak şeyi yokken, nasıl olup da bu sakin kasabadan sayfalarca yazabildiğini merak ediyordu.

Belki de burada insanları daha çok tanıyabilmesinin bunda etkisi vardı. Örneğin postanede çalışan Mrs. Gibbs'in ailesi hakkında her şeyi, hatta kadının romatizmasını bile biliyordu. Oteli işleten Madge Davies'in üniversitede okuyan kızını ne kadar özlediğini de biliyordu. Londra'da yaşasaydı asla öğrenemeyeceği özel yaşamları burada biliyordu.

Mektubu yazıp postaladıktan sonra ziyafet hazırlıklarıyla uğraşabileceğini düşünmüştü. Bu kafasını çok meşgul edecekti. Böylece Marcus'u düşünmeyecekti.

Diğer mallar gelene kadar dükkânda yapabileceği başka bir şey yoktu. Gazeteye verdiği ilan bir sonraki hafta çıkacaktı. Dans çadırındaki aydınlatma ile ilgili firmayı aradığında merak edilecek bir şey olmadığı söylendi.

«Sanırım önceki yıllarda olduğu gibi kendi jeneratörlerinizi kullanacaksınız, değil mi?» diye sordu müdür.

Diana çok şaşırmıştı. Jeneratörler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona bu konuyla ilgileneceğini söylemekle yetindi. Jane Simons'ın listesine bir daha baktı.

Jeneratörler uzun listenin en sonunda yer alıyordu. Yanlarında bir asterisk vardı. Asterisk de ne anlama geliyordu?

Dudaklarını ısırarak listeye bir daha göz gezdirdi ama herhangi bir ipucu bulamadı. Çiftliğe telefon etmesi gerekiyordu.

Pencereden dışarıya baktığında güneşin ne kadar güzel olduğunu gördü. Birdenbire kapalı yer-

de durmaktan sıkıldığını fark etti. Telefon etmek yerine oraya arabayla gitmeye karar verdi.

İçinden bir ses orada Marcus'u da görebileceğini söylüyordu. Fakat bu sesi bastırmayı tercih etti. Tabii ki onu göremeyecekti. Genç adam çiftlikte çalışıyor olmalıydı. Zaten onu görmek de istemiyordu. Patty Dewar onu yeterince oyalıyordu muhakkak.

Bunları düşünmesinin hiçbir yararı olmadı. Yarım saat sonra çiftliğe girip park edilmiş Land Rover'ı gördüğünde yüreğinde yine ihanete uğramışlık duygusu vardı.

Kendi kendine aptallık ettiğini söyledi. Marcus dışında diğer insanlar da çiftliğin arabasını kullanıyorlardı. Bu heyecanı duymasının nedeni neydi? Onu görmek istemiyordu... Değil mi?

Normal olarak çok tez canlı olan Mrs. Jenkins bu kez kapıyı açmakta gecikti. Kapıyı açtığında endişeli ve kıpkırmızı olan yüzü Diana'yı görünce biraz rahatladı.

«Tanrıya şükür, biri geldi.» dedi endişeyle. «Mrs. Simons sandalyesinden düştü. Sabah kahvesini götürdüğümde onu yerde buldum, ama ona dokunmaya cesaret edemedim. Doktoru aradım, fakat başka bir hastasına gitmiş. Ann de Hereford'da. Marcus'u bulması için birini gönderdim. O da çiftliğin diğer tarafında bazı işleri denetlemeye gitmiş. Sanırım ikimiz Mrs. Simons'ı sandalyesine tekrar oturtabiliriz.»

Diana, Mrs. Jenkins'i takip ederken endişeliydi. «Sence bu doğru olur mu? Ona dokunmalı mıyız? Yani onu daha rahat bir yere taşıyamaz mıyız? Şimdi nerede?»

«Kendi oturma odasında.»

Jane Simons belli ki balkon kapısını açmak için uzandığında düşmüştü. Sandalyenin yanında, yerde iki büklüm yatıyordu. Şakağında kötü bir çü-

rılık vardı. Kendinde olmamasına rağmen başka bir yara izinden eser yoktu.

«Başının altına bir yastık koyup üzerine bir battaniye örtmeliyiz. Belki şoktadır,» diyerek önerilerini sıralayan Diana, «Normal nefes alıyor,» diye ekledi.

İlk yardım bilgilerini anımsamaya çalışarak yere çömeldi. Hastanın nefes alışını rahatlatmak önemli değil miydi? Fakat bu Mrs. Simons'ın durumu için gerekmiyordu. Çünkü zaten normal nefes alıyordu.

«Doktorun yardımcısına ne söylediniz?»

«Ona ne olduğunu anlattım ve Dr. Thomas'la derhal temas kurmasını istedim.»

«Eğer hasta ziyaretindeyse bir ambulans çağırmamız gerekiyor...»

Mrs. Jenkins bir anda kendinden geçer gibi olduysa da Diana'nın soğukkanlı davranışlarıyla tekrar kendine geldi. Diana, Mrs. Simons'ın yanında kalırken Mrs. Jenkins bir ambulans çağırmak için telefona gitti. Geri döndüğünde de genç kadına bir fincan çay getirdi.

«Bir değişiklik var mı?»

Genç kadın başını salladı. Birkaç kere Mrs. Simons inleyerek başını oynatmıştı, ama hiçbir ayılma belirtisi göstermemişti.

Çiftlik çok sessizdi. Bu da genç kadının çiftliğin ne kadar uzakta olduğunu fark etmesine neden oldu. Açık pencereden esen rüzgâr onu titretti. Marcus'un annesinin üzerindeki battaniyeyi sıkıca kontrol etti.

Uzun süredir bir taşıt sesi duymak için kulak kesilmişti. Sonunda duyduğunda kulaklarına inanamayıp bu sesi kendisinin hayal ettiğini sandı. Fakat ses gittikçe yaklaşınca, araba durup da bir kapı açılınca içini bir ferahlık kapladı.

Marcus blucin ve tişört giymişti. Yüzünde ve

kolunda kirli lekeler vardı. Ayağından [illegible] giydiği botları çıkartmamıştı.

Odada annesinden başka hiç kimseyi gözü görmeyerek dize çöktü. Annesinin nabzını saydı, göz kapaklarını kaldırıp baktı.

«Sanırım sadece bir senkop. Tanrıya şükürler! Bir an için kalp krizi geçirmiş olabileceğini düşünmüştüm.»

Tam sözünü bitirmişti ki bir ambulans sireni duyuldu ve doktor geldi.

Dr. Thomas selamlaşmalarla oyalanmadı. Tavırlarındaki kabalığa rağmen Diana onun hastasına ne kadar nazik davrandığını fark etti.

«Emin olmak için onu hastaneye götürmek istiyorum, Marcus?»

«Ben de sizinle geliyorum.»

Genç adam kaşlarını çatarak ayağa kalktı. O sırada Diana'nın da orada olduğunu fark etmiş görünüyordu. Sanki onun orada bulunmasının nedenini anlayamamış gibi bakıyordu. O anda Diana kendisini oraya getiren nedeni anlattı.

«O anda gelmesi büyük bir şans oldu,» diye açıkladı Mrs. Jenkins. «Ben her zamanki gibi paniğe kapılmıştım doğrusu. Bir ambulans çağırmak için telefon etmek bile gelmedi aklıma.»

«Böyle bir şeyin olacağından korkuyordum,» dedi Marcus. «Annemi bir hemşire tutmak için ikna etmeye çalıştım, ama kabul etmedi. O zaman zaten sınırlı olan bağımsızlığının da elinden gideceğini söyledi.»

«Kendinizi suçlamayı aklınızın ucundan bile geçirmeyin Marcus,» diyerek sözünü kesti Dr. Thomas. «Anneniz çok cesur bir kadın ama aynı zamanda çok inatçı.»

«Kendine geldiğinde yanında olmak istiyorum. Onun hastaneler hakkında neler düşündüğünü bilirsiniz.»

Genç adam doktorla konuşuyordu, ama Diana onun, annesinin artık yürüyemeyeceğini ilk olarak duyduğu hastaneyi kastettiğini biliyordu.

«Birinin Ann'e haber vermesi gerek. Kendine geldiğinde bazı eşyalara ihtiyacı olacak.»

Ambulansla gelen görevliler Mrs. Simons'ı dikkatle sedyeye yerleştiriyorlardı. Diana, «Bu işi ben yapabilirim Marcus. Ann'e telefon edip durumu anlatırım,» dedi.

Bir an için, önerisini reddedeceğini sanmıştı. Bu nedenle yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu. Fakat bir dakikalık bir sessizlikten sonra, «Bunu kabul etmek zorundayım. Mrs. Jenkins'i burada kendi başına bırakamam. Ann'e, o gelene kadar annemin yanında kalacağımı söyle. Bu gece adamlar geri geldiğinde ustabaşı Rab'e ben dönene kadar işleri idare etmesini de söyler misin? Acil bir şey olursa beni hastaneden arayabilir.»

Kendisine gelene kadar annesinin yanında kalacaksa üstündeki giysileri değiştirmesi ve traş takımını da yanına alması lazımdı. Marcus sedyeyi ambulansa kadar takip ederken Diana, Mrs. Jenkins'e onun için gerekenleri bir çantaya koymasını nezaketle rica etti.

«Bir de sandviçlerle, hazırlanmış varsa bir termos da kahve gerekli. Bunu ben yaparım. Şu anda hiçbir şey istemeyecektir, ama ileride...»

Bunların hepsi beş dakika içinde tamamlanmıştı. Marcus ambulansa binmek üzereyken Diana çantayı eline tutuşturdu.

«Sonra birinin gelip beni alması gerekecek, ama bunu daha sonra ayarlarım Diana...» Sanki ona bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı, ama adamlar ambulansın kapısını kapattılar.

Annesinin geçirdiği kazanın şoku ve bunun Marcus üzerindeki etkisi Diana'ya onun ne kadar

şefkatli bir insan olduğunu bir kez daha göstermişti. O şefkatin bir bölümünü de kendisi için istiyordu genç kadın... buna ihtiyacı vardı.

Sonra kendi kendine hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söyledi. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeye.

Kolaylıkla kasabaya geri dönebilirdi. Hafta sonunda yeni evine taşınmayı düşünüyordu. Yapması gereken çok şey vardı, ama nedense gitmeyi istemiyordu.

Mrs. Jenkins'in ısrarıyla, orada kalma zayıflığı gösterdiği için kendini hoş görebilirdi. Kâhya kadın hiç de genç değildi. Bu kaza onu gerçekten sarsabilirdi.

Ann'e telefon edip haberi veren Diana oldu. İlk andaki heyecanından sonra genç kadın haberi soğukkanlılıkla karşılayarak sakinleşti.

«Marcus tehlike geçene kadar annesiyle kalacak. Bir gelişme olursa sana da haber veririm,» dedi Diana.

«Tam zamanında gelmiş olduğun için sana çok teşekkürler Diana. Mrs. Jenkins çok iyi bir insandır, ama kendisi de yaşlandığı için, ters giden bir şey olunca paniğe kapılıyor. Marcus bu yüzden ona kızacak. Uzun zamandan beri annesinin yanında yaşayacak birini almasını veya bir hemşire bulmasını çok istiyordu fakat o buna her zaman karşı çıktı. Haber alırsan ben de sana hemen haber vereceğim.» Telefonu kapatmadan önce aramak için söz verdi.

Akşama kadar Ann'in telefon edip annesinin hâlâ komada olduğunu söylemesi dışında başka bir haber alamayınca Diana gitme zamanının geldiğine karar verdi. Fakat bundan söz etmeye başladığı an Mrs. Jenkins kalması için ona yalvardı.

Zaten Marcus'un adamlarına mesajını iletmiş

ti. Artık orada kalması için bir neden kalmamıştı. Bunları düşünürken telefon geldi. Telefonu Mrs. Jenkins'in açmasını bekledi. Kâhya kadının konuşmasından arayanın Marcus olduğunu derhal anladı.

«Sizinle konuşmak istiyor,» dedi Mrs. Jenkins birkaç dakika konuştuktan sonra.

«Marcus, annen nasıl?» Genç kadının ilk sorusu bu oldu.

«Tanrıya şükür artık kendine geldi. Doktorlar beyninde ciddi bir hasar olmadığını söylüyorlar. Bir gece burada tutmak istiyorlar. Bu nedenle onunla kalacağım. Sana bütün yaptıkların için teşekkür etmek istedim. Mrs. J'ye sabah süt sağma işinden önce döneceğimi söyler misin?»

Diana'nın başka soru sormasına fırsat bırakmadan telefonu kapattı. Bunun üzerine genç kadın onun mesajını kâhya kadına söyledi. Mrs. Jenkins'in sevinçten gözleri doldu.

«Artık gerçekten gitmeliyim, Mrs. Jenkins» dedi nazikçe Diana.

Bu kez yaşlı kadın ona engel olmadı.

Eve dönerken hava kararmaya başlamıştı. Gökyüzünde batmakta olan güneşin kırmızılığı vardı. Açık pencereden temiz havayı soluyabiliyordu. Artık huzursuzluğu geçmiş, rahatlamıştı.

Onu en çok şaşırtan insanlarla bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok yakınlaşabilmiş olmasıydı. Mrs. Simons, Marcus'un annesi olmasaydı bile onunla ilgilenir ve onun için üzülürdü. Yaşlı kadını çok takdir ediyordu. Onun cesareti gazetelere manşet olacak türden cesaret değildi. Çok daha yürek parçalayıcı, çok daha kalıcı bir cesaretti.

Otel'e döndüğünde oradakilerin bu kazayı çoktan öğrendiklerini gördü. Madge Davies'in endişeli sorularını elinden geldiği kadar yanıtladı.

çünkü kadının sıradan bir merakla değil, içten bir ilgiyle sorduğunu biliyordu.

Oturamayacak kadar huzursuzdu. Bu nedenle dükkânına kadar yürüyüp içeriye girdi. Londra'dan getirdiği birkaç parça eşya köşede hâlâ kutularda duruyordu. İnsanoğlunun cesaretini ve direncini düşününce aklına Leslie'nin yaşama sevinci geldi.

Ev artık yerleşmeye uygun bir haldeydi. Ismarladığı yatak takımları da temizlenip gönderilmişti. Hafif kutulardan birini alıp üst kata çıktı.

Yerde diz çökerek kutuyu açmaya başladı. İlk bulduğu şey Leslie'nin mezun oldukları yıl çekilmiş bir fotoğrafıydı. Fotoğrafta mutlu, gülümseyen, siyah kıvırcık saçlı bir kız vardı.

Diana fotoğrafı dakikalarca inceledi. Plastik çerçeve hafifçe zedelenmişti. Bunu daha önce fark etmemişti. Leslie bu fotoğrafı yatağının başına koymuştu. Kötü olduğu günlerden birinde Diana'ya, bir zamanlar nasıl olduğunu anımsamak için koyduğunu söylemişti.

«Burada yatan hasta insan ben değilim, biliyorsun. Sürekli kendi kendime bunu söylüyorum. Ben fotoğraftaki kızım. Geleceğe umutla bakmak için her şeyi olan bir kız.»

Leslie'nin ölümünden sonra o fotoğrafa bakmaya dayanamamıştı, ama şimdi bakmak arkadaşının varlığını yeniden yaşamına sokuyordu. Üniversitedeki günlerini, ne kadar eğlendiklerini anımsadı...

Pencereyi dikkatle silerek fotoğrafı oraya yerleştirdi.

Yarın yapacağı ilk şey gidip fotoğraf için uygun bir çerçeve almak olacaktı.

Kutuda başka şeyler de vardı. Leslie'nin sertifikaları, diploması, mezuniyet töreninde giydiği

cübbesi, sevdiği hayvanların küçük biblolari çıkınca Diana ağlamaya başladı.

Küçük hayvan biblolari Leslie'nin en çok sevdiği, en çok değer verdiği özel şeylerdi. Leslie onları amcası ve yengesiyle yaşarken biriktirmişti. Maddi olarak güçsüz oldukları halde Leslie'ye bir çocuğun ihtiyaç duyduğu sıcaklığı ve güveni vermişlerdi.

Diana eğer bir kızı olursa bunları ona vereceğini düşünerek kadife bir örtünün içine dikkatle yerleştirdi.

Başka şeyler de vardı. Örneğin Leslie'nin avukatından gelen mektuplar, başka fotoğraflar. Fotoğraflardan birinde iki arkadaşın erkek arkadaşlarıyla çekilmiş bir pozu vardı. Bütün bu kâğıtlar, resimler, Diananın, Leslie'nin ölümünün ilk şokuyla kutulara doldurduğu şeylerdi.

Birden sokaktaki bütün lambalar sönünce genç kadın saatin ne kadar geç olduğunu fark etti. Saat on biri geçmişti.

Aniden kendisini çok yorgun hissetti. Özlemle yeni aldığı yatağa baktı. Kutulardaki takımları çıkartıp yayması hiç de uzun sürmezdi.

Birden kalkıp otele telefon etti. İlk çalışında açılan telefonda karşısına Madge Davies çıktı. Ona bu gece yeni evinde kalmaya karar verdiğini bildirdi.

«Yalnız sabah kahvaltı etmeye geleceğim. Korkarım burada yiyecek pek bir şey yok henüz.»

O günün erken saatlerinde banyoyu yakmıştı. Suyun kısa bir duşa yetecek kadar sıcak olması gerekirdi. Yanına gecelik almamıştı, ama hava soğuk değildi. Yatağı çok rahattı.

Birkaç saniye sonra uykuya daldı.

Arka kapının hızla vurulduğunu duyunca uyandı. Gözlerini açtığında nerede olduğunu şaşırdı. Bir an için neden otelindeki odasında olmadığını

anlayamadı. Henüz şafak bile sökmemişti. Kapalı perdelerin arasından ince bir ışık sızıyordu.

Alt kattan gelen kapı sesi ısrarla devam ediyordu. Anlaşılan acil olmalıydı. Eteğiyle bluzunu hemen giyip yalın ayak merdivenlerden koşarak indi ve kapıyı açtı.

«Marcus!»

O ana kadar böyle bir saatte gelenin kim olabileceğini düşünmemişti.

«Kapalı perdelerin arasında ışık gördüm. Hastaneden eve dönüyordum da.»

Genç adamın teni solgun ışıkta iyice soluk görünüyordu. Yorgunluktan gözlerinin altı kararmıştı.

Diana endişeli bir sesle, «Ya annen?» diye sordu.

«Tanrıya şükür, düzeliyor. Ancak birkaç gün daha hastanede tutacaklar.» Elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. Çok bitkin görünüyordu.

«Burada bir fincan kahve içme şansım yoktur herhalde, değil mi? Mrs. J. henüz kalkmamıştır. Hastanede de kahve gibi şeyler berbat oluyor.»

«Yukarı gel. Mutfakta bir kahve makinem var. Ama sana şu anda sunabileceğim tek şey bu. Evde yiyecek hiçbir şey yok.»

«Aç değilim.»

Genç adam peşinden merdivenlerden yukarıya çıkarken Diana onun varlığını fiziksel olarak tepeden tırnağa duyumsuyordu. Tam merdivenlerin yarısına geldiğinde bebek birdenbire tekme atınca genç kadın karnını tutarak durakladı.

Arkasından Marcus'un endişeli sesini duydu.

«Diana, Tanrı aşkına... ne oldu?»

Bayılmasından korkarak birden genç kadını tutarak kendisine doğru çevirdi.

«Bir şey yok... Sadece bebek tekmeledi.»

Marcus'un bakışları genç kadının ellerinin tut-

tuğu yere kaydı. İnce tişörtünün altından bebeğin kıpırtısı belli oluyordu. Genç adamın yüzü öyle beyaz kesilmişti ki Diana bir an için onun bayılacağını sandı.

«Ben...» Genç adam yutkundu. «Ona dokunabilir miyim?»

Bu isteğinin ne kadar mahrem bir temas olduğunu düşününce Diana korktu. Normal olarak Marcus gibi bir çiftçinin hamilelik ve doğum mucizesine alışık olması beklenirdi. Ama genç adamın şu anda gözlerinde parıldayan heyecanın sahte olması olanaksızdı.

Aslında onun kendi çocuğuna dokunacağını düşününce, kendisi bile farkına varmadan, Madonna gibi bir tebessümle uzanıp Marcus'un elini aldı, karnının üstüne yerleştirdi.

O sırada sanki bebek kendisinden bekleneni anlamış gibi kuvvetli bir tekme daha savurdu.

«Yeni bir yaşamın mucizesi,» diye mırıldandı Marcus coşkuyla. Eli yanına düştü. «Annemin öleceğini sandım. Onun ayılmasını beklerken binlerce suçluluk duygusunun içine gömüldüm. Hepsinden kötüsü en çok onun ölmek istemesinden korktum. Ya ölmek istiyor olsaydı?»

Yüzünü kaldırınca Diana onun gözlerinden hiç bir çekinme, utanma belirtisi olmaksızın akan yaşları gördü.

Hiçbir şey düşünemeden ona sarıldı, başını kendi göğsüne yasladı.

Klasik roller yer değiştirerek, sarılıp rahatlatan Diana olunca, hâlâ merdivenlerde ayakta durduklarını unutmuşlardı.

Göğsündeki esmer başa bakarken genç kadının içine öyle derin, güçlü ve gerçek bir duygu dolmuştu ki, sanki vücuduna yeni bir güç, yeni bir yaşam karışıyormuş gibi hissetti kendini.

Sonunda Marcus kıpırdayarak bu fiziksel bağı kopardı. O büyülü an sona ermişti.

Sessizce mutfağa çıktılar. Marcus kahveyi hazırlarken Diana'ya yardım etti. Tam pişmeye başladığında genç kadın birden tuhaf bir öneride bulundu.

«Eğer duş almak istersen, sanırım sıcak su var.» Buradan doğruca çiftliğe gidip çalışacağına göre, bir duş almanın onu canlandıracağını düşünmüştü.

«Çok iyi olur. Tabii senin için sakıncası yoksa.»

«Tabii yok. Yatak odamdan girebilirsin banyoya. Kapısı açık. Dolapta da kuru havlular var. Acele edersen çıktığında kahve hazır olur.»

Kahve hazırlandığında genç adam dönmemişti. Diana fincanını doldurup bekledi... bekledi... Birden paniğe kapılarak yatak odasına çıkan merdivenleri hızla çıktı.

Marcus yatağının üstünde yatıyordu. Sanki bir an için oturmuş, yorgunluktan kendinden geçmiş gibiydi.

Vücudunda hâlâ su damlacıkları vardı. Kurulanmaya başlamış, ama tamamlayamamıştı. Beline sardığı havlunun yanı sıra bir de yanında havlu olduğunu görebiliyordu genç kadın.

Mrs. Jenkins'e süt sağma işinden önce çiftliğe döneceğini söylemişti. Saat neredeyse dört olacaktı. Ne yapacağına karar veremeyerek öylece durdu. Genç adamın uyumaya ihtiyacı olduğu belliydi, ama uyandırılmazsa geç kalacak, belki de uyandırılmadığı için kızacaktı.

Düşünerek ona eğildiğinde karar vermesine gerek kalmadı, çünkü genç adam gözlerini açıp ona baktı. Gözlerindeki şaşkınlık yerini memnuniyete bıraktı. Kendi varlığının onu ne kadar mutlu ettiğini görünce, Diana'nın yüreği sızladı.

Marcus uzanıp onun bileğini sevgiyle tutarak gülümsedi.

«Demek bu kez hayal değil, gerçeksin...»

«Marcus... süt sağılacak... Kalkman gerekiyor...»

«Şu anda bana gereken tek şey var, o da sensin.»

Sesi yavaş, ama kararlı çıkıyordu. Diana'nın bileğini tutan eli de kaçmasını önlemek için sıkılaşmıştı.

«Seni istiyorum, Diana. Seninle böyle birlikte olmayı o kadar sık düşledim ki. Lütfen beni reddetme.»

«Marcus...»

«Hayır... Hiçbir şey söyleme.»

Diana'nın onu durdurmasına fırsat bırakmadan doğrulup genç kadını kollarının arasına aldı. Onun ılık, erkeksi vücuduna bu kadar yakın olmak o kadar büyük bir haz veriyordu ki genç kadın farkına varmadan kendisini onun yavaş, erotik öpücüklerine karşılık verirken buldu.

Sonunda kendisini geri çekebildiğinde kalbi en azından Marcus'unki kadar hızlı çarpıyordu.

«Marcus, çiftlik...»

«Ne çiftliği?» Genç adam Diana'ya sımsıkı sarılınca genç kadın artık geri dönemeyeceğini anladı. Marcus hem duygusal hem de fiziksel olarak reddedilemeyecek ve inkâr edilemeyecek bir ihtiyaç yaratmayı çok iyi biliyordu. Diana hata ettiğinin farkındaydı. Ancak onunla sevişmemek için ne kadar mantıklı nedeni olursa olsun, hiçbiri şu anda karşı koymasına yetecek kadar güçlü değildi.

Genç adam onu yatağa, yanına yatırdı ve gözlerinin içine baktı. Eliyle karnını, büyüyen çocuklarını şefkatle okşuyordu.

«Bunun ona bir zararı olur mu?»

Sorunun sadeliği, bunu soracak kadar düşünceli ve duyarlı olması genç kadını çok duygulandırmıştı. Ne kadar harika bir baba olurdu Marcus! Başka birinin çocuğuna bile çok iyi bir baba olabilecek kadar şefkatliydi... Uzanıp onun yüzüne dokundu. Marcus dudaklarını onun avucuna gömünce, genç kadın tepeden tırnağa titredi.

Onu göndermesi gerekirdi. Ama şu anda ona bütün çekiciliğiyle sarılan bu erkek, yapması gerekenleri unutturuyordu Diana'ya.

Marcus'un onun elbiselerini çıkartması hiç de uzun sürmemişti, ama yine de ilk kez birbirlerine dokunduklarında ikisi de titriyordu.

O ana kadar Diana onun kendi duyularında ne büyük bir iz bırakmış olduğunu fark etmemişti. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı.

Diana parmaklarının altında kendi dokunuşlarına karşılık veren tenini, adelelerini hissettikçe kadınlığından coşku duyuyordu.

Bu erkek onun kollarında bir çocuk kadar savunmasızdı. Tıpkı kendisinin onun kollarının arasındayken olduğu gibi. Bu düşünceyle ürperdi.

Marcus fısıltıyla, «Üşüdün mü?» diye sordu.

«Sarıl bana Marcus. Sadece sarıl,» diyerek ona sımsıkı sarıldı.

Genç adam bu yanıtın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Arzuyla öpücüklere boğdu onu.

Diana'yı o kadar uzun bir zamandan beri istiyordu, onu böyle kollarının arasında tutmayı o kadar çok düşlüyordu ki... Böyle bir anda onun başka birini sevdiğini ve onun çocuğunu taşıdığını bile unutmak olasıydı.

Marcus'un uyandırdığı arzu dayanılmazdı. Birbirlerini bu kez tanıyarak, karşılıklı ne istediklerini bilerek seviyorlardı.

Genç adam onun en hoşlandığı şeyleri yapıyor, en duyarlı yerlerini öpüyordu. Üstelik bu kez

sevgiyle, onu hiç bırakmak istemezcesine sürdürüyordu.

Diana onun öncelikle kendisini memnun etmeye çalıştığını, kendi arzu ve tatminlerini hep ikinci plana bıraktığını fark ediyordu. Onun bu duyarlılığı ve düşünceliliği çok etkiliyordu genç kadını. Ona bir daha ayrılmamacasına sarılmak, ona yalan söylediğini itiraf etmek istiyordu.

Dünyada iki insanın olabileceği en yakın noktadayken, en mahrem beraberliği yaşarken bile bunları söyleyemedi genç kadın.

Birleşen iki vücut ayrıldığında genç adam onu yavaşça yana yatırdı. Karnından dolayı rahatsız olmasını istemiyordu.

Diana, «Gün ışımaya başladı,» diye anımsattı.

«Yarım saat uyuyacağız, sonra gideceğim. Az önce olanları konuşmamız gerekiyor Diana. Bunu biliyorsun, değil mi?»

Genç kadın Marcus'a zannettiğinden de çok yalan söylediğini o an fark etti. Şimdi ona bunların hepsini, örneğin aslında onu istediğini, ona ihtiyacı olduğunu söylemesi çok güç olacaktı.

Göz kapakları kendiliğinden kapandı. Marcus onu biraz daha yakınlaştırdı kendine. Diana da sokulup kıvrıldı. O sırada bebek tekmeledi. Bunu hisseden Marcus kaşlarını çattı.

Bir an için onun başka bir erkeğin çocuğunu karnında taşıdığını unutmuştu. Üstelik Diana'nın hâlâ sevdiği bir erkeğin çocuğuydu bu. Aslında gitmeliydi buradan Marcus. Süt sağma işine gecikecekti. Ayrıca arabasının bu saatte Diana'nın evinin önünde durmasının yaratacağı dedikodular da cabasıydı. Ama onunla kalmayı o kadar çok istiyordu ki.

Tıpkı yüzlerce kez düşlediği gibi uyandığında onu kollarının arasında bulmaktan nasıl vazgeçerdi?

Bölüm Sekiz

Diana kendisini uyandıranın ne olduğunu anlayamadı. Sadece odaya dolan ışığın değiştiğinin farkındaydı. Pencereye doğru baktığında Marcus'un orada ayakta durduğunu gördü.

Genç adam giyinmişti. Belli ki onu rahatsız etmeden gitmeye hazırlanıyordu. Diana onu seyrederek yatarken kilise çanını duydu. Saat yediydi! Marcus süt sağmaya geç kalacaktı. Tam konuşmaya başlayacaktı ki uykudan yeni uyanmanın mahmurluğundan kurtuldu ve genç adamın ona öfkeyle baktığını fark etti.

Marcus'un elinde Leslie'nin fotoğrafını görünce birden korkuyla ürperdi. Pencerenin önünde de avukatın mektupları duruyordu. Belli ki hepsini okumuştu.

«Hepsi yalandı, değil mi?.. Öyle değil mi? Leslie diye biri... kocan yok. Onu sen uydurdun. Neden? Neden Diana? Neden buraya yeni dul kalmış bir kadın rollerinde geldin? Neden böyle bir şey yapma ihtiyacını hissettin?»

Gözlerindeki şaşkın ifade Diana'ya bir bıçak gibi saplanıyordu. Böyle bir acının varlığını daha önceden hiç hissetmemişti. O anda genç adamı sevdiğini anladı.

«Eee? Bana gerçeği anlatacak mısın?»

Genç kadın birdenbire öfkelendi. Böyle davranmasının tek nedeni bebeğini korumak istemesiydi. Bu bebeğin varlığının sorumlusu Marcus'tu! Defalarca yalan söylemesinin nedeni de Marcus'tu!

«Neden bir kocan varmış gibi davrandın?»

Ve birden sanki sorusunun yanıtını bulmuş gibi bakışlarını genç kadının karnına indirdi.

«Aman Tanrım!» Sesi dehşetle titriyordu. «Kocan hiç olmadıysa... Öyleyse... Bu benim çocuğum Diana. Bu benim çocuğum!»

Üç adımda genç kadına ulaşıp kollarını sımsıkı tutarak yataktan kaldırdı.

«Bana yalan söyledin. Karnında taşıdığın benim çocuğum, değil mi?.. Değil mi?»

«Evet.»

Bir asır gibi gelen bir sessizlik oldu. Sanki aralarında gergin ve kopmak üzere bir tel var gibiydi.

Diana'ya öyle geliyordu ki sanki bir anda odadaki hava dinamit gibi patlayıverecekti.

«Peki, bütün hikâyeyi dinlemek istiyorum. En başından itibaren bana her şeyi anlatacaksın.»

«Şu anda zamanımız yok... bu gece...» Diana zaman kazanmaya, ona neler anlatacağını düşünmeye çalışıyordu.

«Hayır, bu gece değil, şimdi Diana. Bu geceye erteleyecek olursam senin buralardan kaçmayacağını bana kim garantileyebilir? Gerçeği istiyorum. Bunu öğrenmeye hakkım var sanırım. Öyle değil mi?» Çılgınca bağırıyordu. «Bunu bir kadın bir erkeğe nasıl yapar? Çocuğunu babasından nasıl gizler? Neden yaptın bunu? Neden?..»

«Yapmadım. En azından böyle değildi demek istiyorum. Özellikle hamile kalmak için yatmadım seninle Marcus. Leslie...»

Marcus'un gözlerini kısarak öfkeyle baktığını fark etti. Kendisini toparlayabilmek için dudağını ısırdı.

«Aman Tanrım! Bu kadar zamandır asla var olmamış birini kıskanmışım... bir hayaleti. Bana cehennem azabı yaşattığını biliyor muydun? Bu-

nu öğrenmenin benim için ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Leslie'nin...»

Diana sözünü kesti. «Leslie artık yaşamıyor. O benim en yakın arkadaşımdı. Kan kanserinden öldü. Çok uzun bir süredir hastaydı... Sanırım onun cenazesinden sonra aklımı kaçırdım. O gece...»

Genç adam bir şeyi daha anımsayınca gözleri iyice karardı. «Sen bakireydin o geceye kadar, değil mi? Tanrım, durup bir an için ne yaptığını düşünmedin mi? Kendini nasıl tehlikelerin riskiyle karşı karşıya bıraktığını düşünmedin mi? Sadece hamileliği kastetmiyorum. Yabancı birinden kapabileceğin hastalıklar da var.»

«Peki sen düşünmüş müydün bunları?»

Genç adamın yüzü kızarır gibi oldu. «Böyle şeyleri düşünemeyecek kadar çok istiyordum seni.» dedi açıkça.

«Ve tabii, bu konu erkekler için farklı.»

Marcus karşı çıkarak şaşırttı onu. «Sağlığına değer veriyorsa hiç de farklı değil. Sana o zaman da sıradan seks maceralarının peşinde asla koşmadığımı söylemiştim, değil mi?»

«Ve tabii o sırada Patty'yi bulamamıştın. Senin için ne büyük bir düş kırıklığı olmuştur. Ne kadar da can sıkıcı bir durum. Buna şaşırmamalı...»

Marcus başını öyle bir salladı ki genç kadın cümlesini tamamlayamadı. «Sakın böyle bir şey söyleyeyim deme! Seni Patty'nin yerine koymadım. Aman Tanrım! O daha çocuk.»

«Onu gerçekten bir çocuk gibi mi görüyorsun? Oysa o bana ilişkinizi hiç de böyle anlatmadı.» Diana'nın günlerdir yaşadığı kıskançlık diline vurmuştu.

«Patty abartmayı sever. Her zaman dramatik davranır, ama onunla ben asla iki sevgili olmadık. O sana ne söylemiş olursa olsun, gerçek bu.» İçi-

ni çektikten sonra, «Saçmalıyoruz,» dedi. «Bana neden hamileliğin konusunda yalan söylediğini hâlâ anlatmadın.»

«Bunun nedeni açık değil mi? Buraya kendim ve çocuğum için yeniden bir yaşam yaratmak için geldim. Onun gayrımeşruluk damgasıyla yaşamasını istemiyordum, hâlâ da istemiyorum. Çocuğumu büyük şehrin soğuk ilişkileri içinde yetiştirmek istemiyorum. Leslie bir yazardı. Çok satan kitaplar listesine giren bir kitap yazıp çok para kazandı. Her şeyini de bana bıraktı.»

«Bence hem anne hem de baba sevgisini yaşamak her çocuğun hakkıdır.»

«Bence de. Ama bütün çocuklar bir aileye sahip olacak kadar şanslı değiller.»

«Bizimkinin bu şansı var. Benimle evlenmeni istiyorum Diana. Mümkün olan en kısa zamanda. Daha da fazlası, bunda ısrarlıyım.»

«Hayır!» Genç kadın birden paniğe kapılmıştı. Leslie'den söz edince bütün eski korku ve üzüntüleri canlanmıştı sanki. Marcus'la evlenemezdi. Sevdiği birini kaybetme korkusu yaşamamak için hiç bağlanmamalıydı.

«Ne yaptığının farkında mısın?» diye bağırdı Marcus. «Çocuğumuzun normal ve mutlu bir yaşama hakkını çiğniyor, elinden alıyorsun. Bunu da en anlamsız şekilde yapıyorsun üstelik.»

«Çoğu erkek senin yerinde olsa, çocuğun sorumluluğundan kurtulduğu için sevinirdi,» dedi Diana.

«Belki, ama ben çoğu erkek gibi değilim.»

«Evlenemeyiz,» dedi genç kadın. «Evlenemeyiz. Bunun nedeni de çok basit...»

«Biz yeni bir yaşam yarattık. Daha iyi bir nedene gerek var mı? Çocuğumuz, neden bir babası olmadığını sorduğu zaman ona ne diyeceksin? Ona gerçeği söyleyecek misin? Benimle evlenmeyi

reddettiğin için babası olmadığını söyleyebilecek misin Diana? Sen söylemezsen de ben mutlaka söyleyeceğim.»

«Hayır... hayır... senin bebeğime yaklaşmana izin vermeyeceğim...»

Ondan kendisini kurtarıp yataktan uzaklaşarak dehşet içinde kapıya doğru fırladı.

Onunla evlenmeyi ne kadar istediğini asla öğrenmemeliydi Marcus. Onu seviyordu ve evlenmek istiyordu. Çocuklarının bütün sevinç ve acılarını onunla paylaşmak istiyordu, ama böyle bir ilişkiye girmekten çok korkuyordu. Leslie'nin göz göre göre elinden nasıl kayıp gittiğini hâlâ unutamamıştı. Birini sevip kaybetmenin acısını yaşamak istemiyordu.

Kapıyı açıp fırladı. Marcus'un arkasından bir şeyler söylediğini fark ediyordu, ama ne söylediğini anlayamayacak kadar panik içindeydi. Merdivenlerin başına bıraktığı kutuları görmemişti. Çarpıp dengesini kaybetti.

Aslında düşmeden çok kısa bir an önce düşeceğini hissetmişti. Ağır çekim bir film gibi düşüşünü izledi. Marcus'un adını bağıran sesi, acı ve karmaşa ve karanlık...

Ambulansta kısmen kendine gelir gibi oldu. Yüzü şaşkınlıktan ve suçluluk duygusundan bembeyaz kesen Marcus yanında oturuyordu. Ama bunda onun hiç kabahati yoktu. Bütün suç kendisinindi. Onun kendisine bakan gözlerindeki acıyı anlıyordu.

Uzanıp ona dokunmak, hiçbir suçu olmadığını söylemek istiyordu, ama konuşmak çok acı veriyordu.

Eli karnına dokununca birden ürperdi. Ya bebeğine bir şey olursa? Gözlerini kapatarak çaresizce dua etti. Sonra kötü ruhlarla pazarlık eden çocuklar gibi, bebeği kurtulursa Marcus'un her

istediğini yapmaya söz verdi kendi kendine. Hatta onunla evlenirdi de.

Bu yeminini düşünerek tekrar kendinden geçti. Bu yeminin yarattığı umuda Marcus'un eline sarıldığı gibi sarılmıştı.

Artık gözlerini açıp kendisini yabancı yataklarda bulmaya neredeyse alışmıştı. Bu kez uyandığı yatakta sert bir kumaştan yapılmış çarşaf vardı. Yatak da insanı rahatsız edecek kadar sertti.

«İyi... Demek sonunda bize katılmaya karar verdiniz?»

Gözlerini açıp üstüne eğilen beyaz gömlekli doktora baktı.

«Bebeğim!..» Bağırdığını zannediyordu oysa sesi sadece bir fısıltı gibi çıkmıştı. Bütün vücudu, özellikle sırtı çok ağrıyordu.

«Bebeğim...» dedi tekrar.

«Bebekler çok sağlam yaratıklardır,» diye açıklamada bulundu doktor. «Sizinki de şu anda bulunduğu yerde kalmaya niyetli. Yine de birkaç gün sizi gözümüzün önünde tutmak istiyoruz. Sadece emin olmak için.»

Diana gözlerini kapatınca yanaklarından süzülen sıcak gözyaşlarını hissetti. Şükran dolu dualar etti Tanrıya.

«Marcus...» Ağzından çıkan bu ismi duyunca yüzü kızardı, ama doktor bunu görmemişe benziyordu.

«Evet. Kapının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyen beyefendiyi kastediyorsunuz sanırım. Onu görebilirsiniz, ama sadece birkaç dakika için.»

Diana'nın odası küçük koğuşlardan biriydi ve içeride kendisinden başka hasta yoktu. Doktor odadan ayrıldı.

Dışarıda güneş iyice yükselmişti. Kapı açıldı ve Marcus içeriye girdi.

«Artık süt sağma işine gerçekten geç kaldın.»

O anda Marcus'un yüzündeki bitkin ifadenin birden dağıldığını fark etti.

«İyi misin?» Genç adam onun yatağının başucune gelerek endişeyle baktı.

«İkimiz de iyiyiz,» derken Marcus'un nasıl rahatladığını bariz bir şekilde gördü Diana.

Genç kadın kendisini çok suçlu hissediyordu. Bebeklerine bir şey olursa, bu kadar aptalca bir şekilde paniğe kapılıp düştüğü için bütün kabahat kendisinin olacaktı.

«Neler olabileceğini düşündükçe...» Marcus'un sesi acı doluydu. Diana uzanıp elini tuttu.

«Ben de aynı şeyi düşündüm. Ama biz şanslıydık. Hiçbir şey olmadı.»

Doğrudan genç adamın gözlerine bakıyordu. «Fikrimi değiştirdim Marcus. Seninle evleneceğim. Buraya gelirken bir yemin ettim. Bebeğe bir şey olmazsa seninle evlenmeye söz verdim.»

Genç adamın gözlerinde bir anda parlayan mutluluk son cümleyi duyunca söndü. Diana birden bir hata yaptığını sandı.

«Seni bir karar vermeye zorlamak istemiyorum.» Diana'nın yüzüne bakmamaya çalışarak pencereden dışarıyı seyrediyordu. «Bir çocuk için babasızlıktan kötü şeyler de var. Seni evliliğe ikna etmeye çalışmakla hata ettim.» Yüzünü dönüp doğrudan Diana'ya baktı. «Suçluluk duygusu yüzünden benimle evlenmemelisin, biliyorsun.»

Ne demek istiyordu? Yoksa fikrini değiştirmiş miydi? Yeniden düşünmesini bu nedenle mi istiyordu? Birden kendisini küçük düşürülmüş hissetti. Aptallık etmişti. Marcus'un ilk evlenme teklifi şövalyece bir girişimden başka bir şey değildi belki de. Ağzından çıktığı dakika belki de pişman olmuştu.

Teklifini reddedince kuşkusuz rahatlamıştı genç adam.

Diana birden kendisini çok yorgun ve mutsuz hissetti. Kapı açıldı ve içeriye hemşire girdi.

«Korkarım zamanınız doldu,» dedi neşeli bir tavırla. «Hastamızın biraz uykuya ihtiyacı var.»

Marcus'un en ufak bir itirazda bulunmadan çıkması da incitmişti genç kadını. Neredeyse gitmeye gönüllü bir hali var gibi geldi ona.

Neler oluyordu böyle kendisine? Duyguları bir aşağı bir yukarı çıkıyordu. Bir an için ona bağlanmaya dehşetle tepki duyuyor, az sonra ise Marcus'un evlenmekten vazgeçmesini düşünüp ağlayacak gibi oluyordu. Neden bir türlü ne istediğine karar veremiyordu?

Marcus'u istiyordu. Bunu Marcus'u sevdiğini anladığı ilk andaki gibi birdenbire, kulağına fısıldanmışcasına fark etmişti. Onun kendi yaşamının bir parçası olmasını istiyordu. Tabii çocuğunun yaşamının da. En az suçluluk duygusu kadar, korkudan da paniğe kapılmıştı. Leslie'nin kim olduğunu öğrendiği an gözlerinde okuduğu güvensizliği görmekten nefret etmişti. Ona ne kadar çok yalan söylediğini düşünmekten de nefret ediyordu. Paniğe kapılıp koşması da böyle bir savunmaydı aslında. Ona şimdi bütün bunları nasıl anlatabilirdi?

Marcus'un gözünde en güvenilmez insandı artık herhalde. Ona tek tek yalanların birleşerek ne büyük bir yalan yumağı oluşturduğunu bir türlü anlatamamıştı. Ona her şeyi, Leslie'yi, onun ölümünden sonra neler hissettiğini anlatmak istiyordu, ama artık çok geçti.

Nabzını kontrol eden hemşire kaşlarını çattı. «Gerçekten çaba gösterip gevşemeniz gerek. Böyle üzülmenizin ne size ne de bebeğe hiçbir yararı

yck. İkiniz de şanslıymışsınız. Ciddi bir tehlike atlattınız.»

Öğleye kadar uyudu. Öğle yemeği geldiğinde uyandı. Pencereden ziyaretçilerin gelişini görüyordu. Birden kendisini çok yalnız hissetti. Bebeği doğduğunda yanında arkadaşları ve ailesi olmayan tek anne kendisi mi olacaktı?

Gözlerinden dökülen yaşları silerken kapı açıldı ve elinde bir buket çiçek ve meyvalarla içeriye Ann girdi.

«Zavallı Diana. Marcus bana olanları anlattı. Zaten annemi görmeye geliyordum. Uğrayıp senin de nasıl olduğunu görmek istedim.»

«İyiyim. Bebek de bana karşı çok sabırlı davranıyor doğrusu.»

Ann sempatiyle gülümsedi. «Neler hissettiğini biliyorum. Birinci çocuğuma hamileyken tansiyonum yükseldi ve son haftaları hastanede geçirmek zorunda kaldım. Beklеyip sıkılmaktan da kötü olan suçluluk duygusuydu. Bebeğimi tehlikeye atmış olmaktan dolayı. Neyse, bu pek uzun sürmüyor. Josh'u kollarımın arasına aldığım an dünyadaki en suçlu kadın olduğumu unuttum. Bebeğimle ve kendimle gurur duydum.»

Diana dayanamayıp güldü. Ann insanı teselli etmede çok başarılıydı.

«Ben fazla kalamayacağım, ama annem gelip seni görüp göremeyeceğini sordu. Onu birkaç gün daha tutacaklar. O zamanını nasıl geçireceğini bilemiyor.»

Diana, Marcus'un kaza hakkında ne dediğini bilmiyordu, ama Ann'in gerçeği bilmediği çok açıktı. Jane Simons'ın ziyaretinden hoşlanacağını biliyordu. Üstelik, onun oğlunu sevdiğini kendi kendisine itiraf ettiğine göre ziyareti daha da çok hoşuna gidecekti.

«Anneni görmekten büyük bir mutluluk duyacağım. Ama yeterince iyileşti mi?»

«Merak etme, hemşireler ona dikkat ediyor.» Saatine baktı. «Gitmeliyim. Yoksa okuldan çıkanları toplamaya geç kalacağım. Bu hafta sıra bende.»

O gittikten sonra oda boşalmış gibi geldi Diana'ya. Kendisini rahatsız hissediyordu. Vücudundaki çürükler acıyordu, ama onu asıl rahatsız eden içindeki çelişkiydi.

Marcus onu geri çevirmişti. Bunu bir türlü kabul edemiyordu. Kabul etmek istemediğinin farkındaydı.

Onu kontrole gelen kadın doktor bu mutsuz halini görünce kaşlarını çattıktan sonra biraz teselli etmeye çalıştı. «Olanlar için kendinizi suçlu hissetmeyin. Düşen hamile hanımların sayısını öğrenirseniz şaşırırdınız. Bebekler çok dayanıklıdır, bilirsiniz. Ayrıca olanları düşünüp üzülmek sizin için hiç de iyi olmaz.»

Diana'yı asıl üzenin düşüşü değil, evlenme teklifini kabul etmesine Marcus'un gösterdiği tepki olduğunu bilemezdi doktor elbette.

Altüst olmuştu. Onun yaşamında olmasına alışmıştı. Onu ilişkiye zorlayan girişimlerine şımarıkça alışmıştı. Ona aslında ne kadar güvenmiş olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordu.

Bugüne kadar kendi kendini aldatıp durmuştu. İnsan ilişkisi ve sevgisi olmadan yaşayamazdı Diana. Maalesef şimdi Marcus'un kendisi için önemini kavradığı bir anda onu kaybetmişti.

O gün öğleden sonra Jane Simons ziyaretine geldi. Yaşlı kadının iyi olduğunu görmek biraz rahatlattı Diana'yı. O sırada bunu gizlemeye çalışmış da olsa, aslında Mrs. Simons'ı öylece yerde yatarken görünce çok korkmuştu.

«Şekerim, düştüğünü duydum. Marcus'a hamileyken bana da aynı şey olmuştu. Kendimi o kadar suçlu hissetmiştim ki. Sonra da Ann... Sanırım sana anlatmıştır.» Jane'in yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. «Diana sana geçen günkü yardımların için teşekkür etmeye geldim. Mrs. J. harikadır, ama acil durumlarda hiçbir işe yaramaz. Tabii zavallı Marcus da bu yüzden kendisini suçlu hissetti, ama korkarım asıl suç bende. Sınırlı hareket yeteneğime ve bağımsızlığıma o kadar yüklendim ki, korkarım kapasitemi abarttım. Marcus çok uzun süredir bana eşlik edecek birini tutmamız için ısrar ediyordu. Başından beri böyle bir şeyin olmasından korkuyordu. Görümcem yaşarken farklıydı tabii. İkimiz iyi geçiriyorduk... Benim için yaptığı bunca şeyden sonra Marcus'a bu konudaki duygularımı açıklamam çok zor. Benim için o kadar çok şeyden vazgeçti ki... Bir zamanlar nişanlı olduğunu biliyor muydunuz?»

Diana başını onaylarcasına salladı.

«Kızla hiç karşılaşmadım. Amerikalı'ydı ve bizim buradaki yaşantımızdan çok daha modern bir yaşama alışıktı. Marcus onun babasının yanında çalışıyordu. Kardeşim ölüp de çiftliği Marcus'a bıraktığında evlenme hazırlıkları yapıyorlardı. Kız Marcus'un çiftliği satıp parasını babasının işine yatırmasını bekledi. Marcus ne kadar inkâr ederse etsin ben hep bunu merak etmişimdir: Ben olmasaydım, Marcus ne yapardı?»

Diana onu rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilemedi. «Marcus kendi kararlarını başkalarının etkilemesine izin verecek birine benzemiyor bence,» dedi sonunda.

«Haklısın, öyle biri değildir. Ama babası gibi duygulu ve şefkatli bir insandır. Sorumluluklarına sahip çıkar. Çiftliği satmaktan benim yüzüm-

den vazgeçtiği düşüncesini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum...»

«Eminim bunun da kararında bir payı olmuştur,» diyerek onayladı Diana. Çünkü kadının sıradan bir yalana inanmayacağını biliyordu. «Ama göründüğü kadarıyla çiftliği seviyor. Hiç de kalbi kırık biri gibi görünmüyor bana.»

«Hayır... Ann de böyle söylüyor. Çiftliği seviyor, ama çok işi var. Kardeşimin yöntemleri eski modeldi. Çiftliğin hayvan yetiştirme bölümünü bırakmıştı. Marcus bu alanı genişletmek için çok çalışmak zorunda kaldı. Bu alanda kâra geçeli çok az zaman oldu zaten. Marcus evlenmiş olsaydı belki kendimi bu kadar suçlu hissetmezdim. Pek çok kız arkadaşı oldu, ama hiçbiriyle ciddi bir ilişkiye girmedi.»

«Patty Dewar'la da mı?»

Diana birden utanarak kızardı, ama artık sorusunu geri alamazdı. Jane Simons şaşırmış görünüyordu.

«Eminim Marcus için o bir çocuktan başka bir şey değildir. Zaten o hiç de bir çiftçi karısı olabilecek bir tip değil. Hayır, Patty'nin gözleri sahne ışıklarında sanırım.» Kucağına bakmaya başlayıp bir süre mendiliyle oyalandı.

«Diana karıştığım için beni bağışla, ama sanırım nereye varmak istediğimi anlamışsındır. Marcus zaten kendi hayatından benim için bir kez vazgeçti. Bunu bir kez daha yapmasını istemiyorum. Eğer çiftlikte yaşayamayacak biriyle... karşılaşırsa... çiftliği satmasını isteyeceğim ondan.»

«Bu konuda Ann'le de konuştum. Çiftlikten payıma düşen hisseyle Ann'in evinin üstüne bir kat çıkıp bana bakacak bir hemşire tutabilirim. Marcus'un önerdiği hemşirelerden birini.»

«Hayır, bunu yapmamalısınız.» Diana dehşete kapılmıştı. «Marcus buna çok incinir.»

«Ama eminim sevdiği kadını kaybederse incinip üzüleceği kadar değil. Diana, şekerim... ben kör değilim... Oğlumun sana nasıl baktığını gördüm. Onu belli bir mesafede tutmak konusunda ne kadar kararlı olduğunu da biliyorum. Bu benim yüzümden... ya da çiftlik yüzündense... Buradaki yaşam Londra'nın parlak ışıkları arasında yaşamış bir kadın için sıkıcı olabilir.»

Diana dehşete kapılmıştı. Gerçekten Jane Simons kendisiyle Marcus'un...

«Hayır... lütfen... böyle düşünmemelisiniz.» Jane Simons'ın yüzünde bu yanıtla beliren tebessümü görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı.

«Bu işe karıştığım için özür dilerim, ama Marcus'un büyük savunma duvarlarını öyle etkin biçimde aştın ki buna değerdi. Diana, oğlumun seninle çok ilgilendiğini biliyorum. Eminim sen de ona karşı birtakım duygular besliyorsundur. Şekerim, kocanın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra, zor biliyorum ama...»

«Lütfen, ben...»

«Özür dilerim. Karışmaya hakkım yoktu, ama oğlumu çok seviyorum. Seni de Diana. Karışmamalıydım.»

Diana dudağını ısırdı. «Karışmadınız... yani... Marcus'la ilgilenmiyor değilim...»

Jane Simons anlayışlı bir şekilde elini okşadı.

«Sorun ne sizsiniz ne de çiftlik... Zaten sanırım Marcus fikrini değiştirdi.»

«Buna inanamam. Marcus bir kez bir insana bir teklifte bulunduktan sonra sözünden geri dönecek bir insan değildir.»

Hayır, öyle biri değildi. Diana da şimdi Marcus'un gelip onunla evleneceğini söylemesinden korkuyordu. Salt çocuklarının hatırı için evlenmesini istemiyordu. Sadece kendisi istediği için evlenmeliydi.

Bölüm Dokuz

Ertesi gün Diana'yı hastaneden çıkarttılar. Genç kadın kaldığı otele gitti. Madge, onu annesi gibi şefkatle karşıladı.

Marcus'un kazayla ilgili ne anlattığını Tanrı bilirdi, ama Diana onun en azından gerçeği anlatmadığını anlıyordu. Ne söylemiş olduğunu bir fincan çay içerken Madge'den öğrendi. «Birinin içeriye girmeye çalıştığını zannettiğinizde çok korkmuş olmalısınız. Londra'da yaşadıktan sonra duyduğunuz her sesten korkuyor olmalısınız. Oysa ışığı açık gören Marcus her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyormuş.»

«Marcus onun kapıya vurmasından telaşlanarak düştüğünüzü söyledi. Neyse ki kapıyı kilitlemeyi unutmuşsunuz. Böylece içeriye girebilmiş. Çok şükür, artık iyisiniz.»

Evet, Tanrıya şükür iyiydi.

Hastanede birkaç gün hiçbir şeye üzülmemesini tembihlemişlerdi. Artık evin işi bittiğinden bir an önce taşınmak için telaşlanıyordu. Dükkâna gerekli mallar da geliyordu. Bir yardımcı bulmak için verdiği ilan bu haftaki gazetede yayımlanıyordu. Oturup zaman kaybedemeyecek kadar çok işi vardı kısacası.

Hafta ortasında evine taşındı. Ann ağır kutuları taşımasına izin vermeyeceğini söyleyerek yardım etmekte ısrar etti.

İlanına başvuran pek çok kişi oldu. Başvuru yazılarını elden geçirip görüşmek üzere altı tanesini seçti.

Yardımcılarının arkasından arka kapıyı kapatırken çok yoğun bir yaz geçireceğini düşünüyordu. Önce kitapçı dükkânı için bir parti, sonra yaz ziyafeti vardı. Sonra da daha Diana farkına bile varmadan kasım ayı olacak; bu kez de bebeğin doğumu gündeme gelecekti.

Yorucu bir gün geçirmesine rağmen yemekten sonra dinlenmeyerek dükkâna indi ve yeni gelen kitapları yerleştirmeye başladı.

Satacağı kitapları seçmek en zor işlerinden biri olmuştu. Zorunlu olarak rafların büyük bir bölümünü romanlar oluşturacaktı. Kâğıt ve posta kartı satmayı düşünüyordu ki ziyafet komitesinden biri aklına başka bir fikir getirdi.

Kadın amatör ressamların boya ve resim malzemesi bulmakta güçlük çektiğini söylemişti. Bu tür ihtiyaçlarını bulabilecekleri en yakın dükkân Gloucester'daydı. Diana bunun üzerine, satış malzemelerinin bir kısmını resim malzemelerine ayırıp ayıramayacağını düşündü.

Yaz ziyafetine bir aydan az zaman kalmıştı. Eylül ortası aslında yaz ziyafeti için geç bir zamandı, ama Ann bu zamanlamanın ekin dönemiyle bağdaştığını söylemişti.

Diana da dükkânının açılış partisini Eylül'ün ilk hafta sonu olarak düşünmüştü. Ann'in önerisi üzerine servis işini Anneler Birliği'yle Kadın Kulübüne vermeyi düşünüyordu.

«İyi şeyler yapıyorlar. Ayrıca bu fırsattan yararlanarak para kazanmaktan çok memnun olacaklardır,» demişti Ann. «Kilisenin çatısını onarmak için paraya ihtiyaçları var. Gereken paranın yarısı zaten toplanmış durumda.»

Bebeğin doğumu kasım sonunda olacaktı. İlk doğumda gecikmeler olabileceği konusunda uyarılmıştı. Artık altı aylık olmuştu. Düşmesi dışında hiçbir sağlık sorunu yoktu.

Açtığı paketlerdeki kitapların en üst raflara yerleştirilmesi gerekiyordu. Yorgunluğu ona dinlenmesi uyarısında bulunuyordu, ama bunu önemsemeyerek dükkân için satın aldığı alimunyum merdiveni aradı.

Sonunda merdiveni dükkânın bir köşesinde bulup getirdi. Yerleşecek kitaplar çoğunlukla ansiklopediler ve diğer başvuru kitaplarıydı.

Birkaçını eline alıp merdivene tırmandı, kitapları yerleştirmeye başladı.

Marcus'la evlenirse bütün bunlardan vazgeçmek zorunda kalacaktı... Bunu hiç de umursamadığını fark edince şaşırdı. Evi kiraya verebilirdi. Dükkânı da onun adına başkası işletebilirdi.

Marcus'un karısı olarak çiftlikte ona ihtiyaçları olacaktı. Kendisini onun karısı olarak düşününce içini bir sevinç kapladı. Ancak evlenme teklifini kabul ettiğini söylediğinde Marcus'un gösterdiği tepkiyi anımsayınca sevinci kursağında kaldı.

Ne tuhaftı. Onunla hiçbir türden ilişkiye girmemek için bu kadar direndikten sonra onu ne kadar sevdiğini ve ihtiyacı olduğunu fark edip evlenme teklifini kabul etmişti. Ama şimdi o vazgeçiyordu!

Keyfi kaçmıştı. Onun sevmekten korkmakta haklıydı. İşini bitirip merdivenden inerken bunu düşünüyordu.

Bütün akşam önünde bomboş duruyordu. Marcus ne yapıyordu acaba? Annesi artık eve dönmüştü. Belki birlikte yemek yiyorlardı. Ya da Marcus çiftliğin bir köşesinde çalışıyordu.

Telefon çalınca açmak için koşarak gitti, ama arayan Ann'di. Pazar günü öğle yemeğine çağırıyordu. Aslında 'evet' demek istiyordu, ama belki Marcus orada olacaktı. Artık top ondaydı. Diana

onu evliliğe zorladığını düşünmesini kesinlikle istemiyordu.

Oturup üzülmenin kendisine yararı olmayacağını düşündü. Yapacak pek çok işi vardı. Çalışmak ona Marcus'u unutturdurdu belki.

Bütün akşam çalışmasına rağmen Marcus'u düşünmeden duramadı. Sonunda yattığında ise düşünebildiği tek şey kendi yatağında nasıl seviştikleriydi. Sonra gerçeği öğrenmişti genç adam. Aslında hayali kocasına Leslie adını vermesi aptallık olmuştu, ama Marcus'un bu kadar yakınında yaşayacağını öğrenince paniğe kapılıp aklına gelen ilk ismi, arkadaşının ismini vermişti.

İki gün sonra hastaneye kontrol için gittiğinde sağlığının mükemmel olduğunu öğrendi. İki gün hastanede dinlenmesinin gerçekten yararı olmuştu demek ki. Bebek de kendisi de çok sağlıklıydılar. Üstelik Diana öyle enerji yüklü hissediyordu ki kendisini, bu sıralar yapması gereken bütün işleri tamamlayabilecekti.

Arabasını sürerken saatine baktı. Öğleden sonra yanına alacağı kızı seçmek için altı kişiye randevu vermişti. Görüşmelere bir saatten az zaman kalmıştı. TV istasyonunda kendisine bağlı genç kızlarla çalışmış olduğu için burada da bir sorun çıkacağını sanmıyordu.

Daha yarım saat varken dönmeyi başardı. Doktorun biraz daha kilo alabileceğini söylediğini düşünerek kendisine bir salata yaptı.

Tam tabakları yıkıyordu ki kapının çalındığını duydu. İlk gelen on sekiz yaşında, utangaç, dağınık saçlı ve korkuyla bakan mavi gözlü bir kızdı. Diana onu biraz rahatlatmaya çalışarak görüşmeye başladı.

Son geleni yolladığında saat neredeyse altı olmuştu. İçeriye geçip aldığı notları inceledi. As-

lında çoktan karar vermişti ama emin olmak için ikinci bir kez düşünecekti.

Saat yedide ayağa kalkıp gerindi. Evet, haklıydı. En beğendiği kız, üstünde renkli giysiler olan vahşi görünümlü punk saçlı olandı. Diana'ya çok akıllıca yanıtlar vermişti. Dört kişilik bir ailenin en büyük çocuğuydu. Bu nedenle çocuklarla ilgilenmeye alışıktı. Diana'nın verdiği sayıları hesap makinesine gerek kalmadan doğru bir şekilde toplayabilmişti. Daha önce sadece cumartesileri bir dükkânda çalışmıştı. Genç kadın ona bazı muhasebe ve evrak işlerini de öğretebileceğini düşünüyordu.

Tekrar önündeki listeye bir göz attı.

İlk görüştüğü kız Mary White'dı. Dükkânda full-time sorumluluk alamayacak kadar utangaç ve içine kapanıktı, ama Diana onda gelişmeye açık bir yön yakalamıştı. Biraz cesaretlendirebilirse... Tekrar kaleminin kapağını açıp kapayarak düşündü ve sonunda kararını verdi. Mary'ye part-time yardımcılık önerebilirdi. Örneğin yılbaşları satışların umduğu gibi yoğunlaşması söz konusu olursa genç kız yardımcı olarak çalışabilirdi.

Daktilosunu çıkartarak çalışmaya başladı.

Dükkânın açılışı için verdiği partinin büfesindeki yemekleri Kadınlar Birliği'yle Anneler Birliği'nin hazırlaması çok iyi olmuştu. Ann bunu önermekle büyük bir yardımda bulunmuştu doğrusu. Her iki grup da insanın ağzını sulandıracak kadar güzel yiyecekler hazırlamışlardı. Diana miktardan çok kaliteye önem vermelerini istemekle çok iyi yaptığını düşünüyordu.

O güne kadar havanın iyi olması için dua etmişti. Böylece konuklar bahçeye de çıkabileceklerdi. İki çocuk, bahçenin çitlerine sarmaşıklar

sardırarak çok güzel bir iş yapmışlardı. Ann'in önerileri ve kasaba dışında bulunduğunu öğrendiği bir çiçekçinin sayesinde partiye kadar bahçe en az ev ve dükkân kadar güzel olacaktı.

Bütün bu yoğun faaliyetleri Marcus'u aklından çıkartmak için ortaya çıkarttığını kendisine bile itiraf etmiyordu. Onun evlenme teklifini kabul edip, hastaneden ayrıldığından beri onu hiç görmemişti. 'Arayı soğutmaya çalışan erkeklerin klasik tavrı budur,' diye düşünüyordu Diana. Hata etmişti. Kasabada Marcus o kadar çok seviliyor ve sayılıyordu ki, onun sadece mükemmel bir insanın taşıyabileceği nitelikleri taşıdığını zannetmişti.

Evlenme teklifini bir anlık duygusallıkla yapmış olmalıydı. Tekrar düşününce hata yaptığını anlamıştı demek... Kendisi başka bir insana bağlanmamak için bu kadar çaba gösterirken, onu bir kadınla çocuğun sorumluluğunu üstüne almak istemediği için nasıl suçlayabilirdi?

Reddedildiği için bu kadar üzülmesi mantıksızdı. Ama üzülüyordu, çünkü onu seviyordu. Bunu artık biliyordu. Bu kadar uzun zamandır kendisini nasıl aldatabildiğini o da anlayamıyordu.

Davetiyelerini çoktan hazırlamıştı. Tabii Ann'le kocasını ve Jane Simons'ı da davet etmişti. İlk randevusuna gidecek bir kız gibi heyecanlanması büyük aptallıktı, ama yine de parti sabahı deliler gibi heyecan içinde uyandı. Her şeyden önce, bu durumda büyük olasılıkla Marcus gelmeyecekti.

Partiye yeni işe aldığı iki kız da katılacaktı. İlişkiyi sıcaklaştırıp nasıl çalışacaklarını anlamak için bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştü Diana.

Kendisini destekleyenlerle, kasabanın ileri gelenleri dışında, TV istasyonundan birkaç eski ar-

kadaşıyla birkaç basın mensubunu da çağırmıştı. Belki çevresini genişletmesine yararları olurdu.

Ann'in yemeğine giymek için aldığı yeni elbise bu yaz sonu öğleden sonrası için uygundu. Anneler ve Kadınlar birlikleri verdikleri sözü tutup sabahtan gelerek hazırladıkları yiyecekleri getirdiler.

Diana onların masaları hazırlayışlarını izlerken kadınlardan birine çok verimli çalıştıklarını söyledi. Kadın, «Bu işi zevkle yapıyoruz,» dedi. «Asıl kaygının maliyeti düşük tutmak olmadığı bir partiye hazırlık yapma keyfini sık sık yaşamıyoruz. İnsanın sandviç filan hazırlamada ne kadar yaratıcı olabileceğini bilemezsiniz.»

Konuklar saat iki buçukta gelmeye başladılar. Saat üç buçukta dükkân tıklım tıklım dolmuş, konukların bir kısmı bahçeye taşmıştı.

Daveti veren kişi olarak Diana hiçbir grubun yanında uzun süre kalmıyor, sürekli yer değiştirerek çeşitli konularda sohbet ediyordu. Bazılarıyla teknik ve mali konuları, kimileriyle diğer ülkelerdeki baskı tekniklerini, bazı kadınlarla da çocuklara televizyon seyrettirmemenin yararlarını konuşuyordu. Bu arada bir grup annenin çocuklarını televizyondan ayırıp yaratıcı güçlerini nasıl geliştirebileceklerini konuştuklarını duydu.

Çocuk kitapları bölümüne yaptırttığı resim büyük ilgi ve takdir gördü. Gazeteden bir fotoğrafçı resmi renkli basamayacaklarını üzülerek söyledi. Daha sonra birinin arkadaşı pazar gazetesinde Diana'yla ilgili bir yazı yayınlamak istediğini söyledi.

«TV istasyonunda çalışan bir kadının küçük bir kasabada kitapçı dükkânı açması büyük bir değişiklik. Okuyucularımızın çoğu 'basit yaşama dönüş' konusuyla ilgilenir. Sizin hakkınızda bir makale çok etkili olabilir.»

Bu konuyu dakikalarca konuştuktan sonra, Diana gözünün ucuyla Ann'le kocasının geldiğini gördü.

Jane Simons'ın da onlarla birlikte olduğunu görünce yüreği daraldı. Tahmini doğrulanıyordu. Bütün hafta boyunca Marcus'u görmek için hem dört gözle beklemiş, hem de korkmuştu. Şimdi ise gelmiyordu. Gazeteciden izin isteyerek yeni gelenlere doğru ilerledi.

Ann onu öperken özür diledi. «Özür dileriz. Michael'ın acil bir hastası çıktığı için geciktik.»

«Marcus da özür dilediğini iletmemi istedi,» diyerek söze karıştı Jane Simons. «Son tarladan ekini kaldırabilmek için çok yoğun çalışıyorlar.»

Uygun bir gerekçeydi, ama Diana'yı kandıramazdı. Marcus isteseydi gelebilirdi.

Jane duvardaki resmi daha önce görmemişti. Görür görmez çok beğendi.

«Çocuk odasına da benzeri bir şey yaptırmayı düşünüyorum, ama henüz erken,» dedi Diana ona.

«Çok iyi görünüyorsun.»

«Siz de öyle Bayan Simons. Düştüğünüz zaman çok korktuğumu itiraf etmeliyim. Birini baygın yatarken görüp, elinden gelen bir şey olmaması çok kötü.»

«Evet. Bu konuda kendimi çok suçlu hissediyorum. Benim hatamdı. Marcus artık anaç tavuklar gibi peşimde. Mrs. J.de beni artık gözünün önünden ayırmadığı için çok yoruluyor zavallı. Bu arada benim sinirlerim de bozuk. Kendimden çok Marcus için üzülüyorum.»

Ann'le Michael yanlarından ayrılmışlardı. Jane Simons sözlerine devam etmeden önce Diana'ya anlamlı bir bakış fırlattı.

«Oğlumla senin aranda ne olduğunu bilmiyorum Diana, ama her ne olduysa onu çok üzdüğünü ve içine kapanmasına neden olduğunu biliyo-

rum. Bu konuyu daha önce de konuştuğumu biliyorum, ama sorun çiftlikse...»

«Hayır hayır... değil,» diyerek kararlı bir şekilde başını salladı genç kadın.

«Öyleyse ne?» diye sordu kibarca Jane. «Yoksa bana anlatamaz mısın?»

Bir an için Diana gözyaşlarına boğulacağını zannetti. Kendi kendine çocuk gibi davranmamasını söyledi.

«Hâlâ kocan için yas tuttuğunu biliyorum...» diyerek konuşmaya devam etti yaşlı kadın. «ama...»

Diana onun devam etmesine izin vermedi.

«Hayır... sorun o değil... Size bunu anlatamam, ama lütfen bana inanın. Bir şey yok... Dünyada Marcus'un sevgisinden çok istediğim başka hiçbir şey yok.» Cesurca itiraf etmişti. «Kuşkusu olan Marcus.» Uzanıp Jane Simons'ın kolunu tuttu. «Lütfen bu konuşmadan ona söz etmeyin. Onu bir şeylere zorladığımı zannetmesini asla istemiyorum.»

«Merak etme, ona tek kelime bile söylemeyeceğim. Başından itibaren sana böyle bir şeyi sormaya hakkım yoktu zaten. İçini dökecek kadar kendini bana yakın hissetmen beni çok duygulandırdı Diana. Biliyorsun, seni çok seviyorum. Senin gelinim olmandan ne büyük mutluluk duyacağımı da sanırım söylememe gerek yok. Marcus'un seninle ilgilendiğini görünce çok sevinmiştim. Ama sonra senin onu reddettiğini görünce çok üzüldüm. Diana biriyle konuşma ihtiyacı duyarsan, benim Marcus'un annesi olduğumu unut ve mutlaka bana gel, olur mu? Ailen çok uzakta sanırım. Sanırım hiçbirimiz tanımadığımız için kocanı unutuyoruz.»

Diana daha fazla dayanamayacaktı. Aceleyle izin istedi. Elinde bir kadeh şarap ve meze olan TV'den bir arkadaşının yanına gitti.

«Yiyecekler çok güzel,» dedi arkadaşı, tabağı işaret ederek. «Etraf da çok güzel. Eski tip ve nostaljik. Ama bu kaybedilen koca ve çocuk hikâyesi de nereden çıktı? Bizimle çalışırken bunları bir sır gibi sakladın anlaşılan.»

Neyse ki yanlarındaki kadın asla evlenmediğini anlamadı. Sadece onlara söylememiş olduğunu zannetti.

«Bilirsin bu konuları...» diyerek omuzlarını silkti. Neyse o sırada yanlarına biri geldi de böylece konu kendiliğinden değişmişti.

Eski yaşantısından tanıdığı insanları buraya çağırmakla riskli bir iş yaptığının farkındaydı, ama Marcus'u sevdiğini anladığından beri kendisini o kadar kötü hissediyordu ki bu tür riskleri düşünemiyordu.

Eski arkadaşı büfeye gittiğinde Madge Davies yaklaştı.

«Bu yiyecekler olağanüstü,» dedi kıskançlıkla. «Belki de bunları yapan hanımları otele çağırıp, hünerlerini orada göstermelerini istemeliyim.»

«Belki bunu yapsanız iyi olur,» dedi Diana. «Aslında kilisenin damı için para toplamaya çalışıyorlar. Arka bahçenizde hafta sonları mangalda öğle yemekleri yapabilirsiniz. Eminim size yardımcı olurlar.»

«Harika bir fikir!» Heyecanlanan Madge fırlayıp gitti.

Diana kendisinden başka herkesin eğlendiğini düşündü. Yeni işe aldığı iki kız bile neşeli neşeli insanlara katılmışlardı.

Susie'nin punk saçını normal bir forma sokmuş olduğu dikkatini çekti. Mary de utangaçlığından biraz sıyrılmış gibiydi.

Saat beşte konuklar ayrılmaya başladılar.

Ann, Michael ve Jane en son ayrılanlardandı.

Saat altıydı. Diana, Jane'in gitmeden iyice endişelenmiş olduğunu fark etti.

Ona duygularını açmaması gerektiğini düşündü. Anlattığı için kendisini suçlu hissediyor, utanıyordu.

Michael, «Gitmemiz gerek. Akşam muayenesi başlayacak,» demişti son olarak.

İki kız ortalığı toparlamak için kaldılar. Anneler Birliği, ona getirdikleri servis takımını yıkamakla uğraşmamasını, sabah gelip kendilerinin toplayacaklarını söylemişti. Ama bunları mutfağındaki bulaşık makinesiyle yıkayıp kaldırması zor olmayacaktı. Özellikle yardım edecek iki kız bulunduktan sonra.

Masa örtüleri de toplanarak yıkanmak üzere bir torbaya kondu. İki kız portatif masaları söküp topladılar.

Susie halıları da elektrik süpürgesiyle temizledi.

Diana, «Harika,» dedi. «İkiniz de harikaydınız.» Masasına daha önce koyduğu iki zarfı uzatarak, «Henüz resmen işe başlamadığınıza göre bugünkü hizmetinizi ödemeliyim.»

Mary memnuniyetle gülümseyerek, «Bize para mı veriyorsunuz?» diye sordu. «Ama bu iş değildi ki! Çok eğlendik.»

«Gerçekten zevkliydi,» dedi Susie.

Onlar gittikten sonra Diana odadan odaya dolaştı. Bomboş odalardan nefret ediyordu. Bahçeye çıktı. Seranın boyanması gerekiyordu. Şimdi boyayabilirdi. Marcus'u düşünmemek için her şeyi yapabilirdi. Partinin sonuna kadar gelir umuduyla beklemişti. Ailesi de ayrılana kadar bu umut sürmüştü.

Birden aklına bir şey geldi. Yoksa kendisiyle evlenmek istemediğini ifade etmenin yolu bu muydu? Merdiveni almaya gittiğinde gözüne yaş-

lar doldu. Yanaklarını kurularken, 'Ağlamanın ne anlamı var?' diye düşündü. Gözyaşları onu geri getiremezdi.

Seranın bir kenarı boyunca yürürken sırtının ağrımaya başladığını fark etti. Sırtını dikleştirerek gerindi, ağrıyan yerini ovuşturdu. Birden arkasından ayak sesleri duydu. Hemen arkasından bir erkeğin göğsüne yaslandığını hissetti.

«Tanrı aşkına, hiçbir zaman ders almaz mısın? Ne yapmaya çalışıyordun? Bu çocuğu istediğini zannediyordum.»

Marcus... Marcus sonunda gelmişti! Onun sesindeki öfkeyi anlayamayacak kadar mutluydu. Sadece gözlerini kapatıp onun sıcaklığını hissetmek istiyordu.

«Diana, bana bak.»

İsteksizce gözlerini açtığında onun gözlerindeki öfkeyi okudu. «Ne yapmaya çalışıyordun? Söylesene bana?»

Sevinci kursağında kalmıştı.

«Hiçbir şey yapmaya çalışmıyordum,» dedi. «Sadece serayı boyuyordum.»

«Sadece boyuyordun, öyle mi? Bağışla, ama anladığım kadarıyla doktorlar sana hiçbir şeye üzülmeyip, hiçbir şeye yorulmamanı söylemişti. Onları duymadın mı Diana? Yoksa çocuğumu taşımaktan yoruldun mu?.. Öyle mi?»

Beti benzi atan Diana geri çekildi. «Hayır...» Tanrım, nasıl böyle düşünebilirdi? Üzüntüsü yüzüne vurmuş olmalıydı ki genç adamın da ifadesi yumuşadı.

«Özür dilerim... ama seni yine orada görünce... Biliyorsun geçen defa...»

Ayrı duruyorlardı. Diana onun kollarına atılmak istiyordu, ama ilk hareketi yapmaya cesareti yoktu. Dilini kuruyan dudaklarında gezdirdi.

Buraya neden gelmişti Marcus? Kararını vermiş miydi? Yoksa?

«Annemin burada olacağını sanıyordum,» diyerek genç kadının bütün umutlarını kırdı.

«Buradaydı, ama yarım saat kadar önce Ann ve Michael'la gitti.»

«Beni bekleyeceğini söylemişti, ama tarlayı temizlemek zannettiğimizden de uzun sürdü.»

Diana onun ne kadar yorgun olduğunu o anda fark etti. Üstünde soluk bir blucinle soluk bir tişört vardı. Gelmeden önce duş almış olmalıydı. Bunu ondan gelen sabun kokusundan anlıyordu. Ona sarılıp bu kokuyu derin derin solumak istiyordu.

Gözlerine dolan yaşlardan kurtulmaya çalışarak başını salladı.

Birden Marcus kollarını tuttu. «Neden benimle evlenme konusunda fikrini değiştirdin Diana?»

Genç kadın onun yüzünde öfkeyle karışık derin duyguların izini gördü. Birden ürperdi. Yüzüne bakmış olmasa sesinden acı duyduğunu düşünebilirdi.

«Bunu neden öğrenmek istiyorsun? Nasıl olsa sen benimle evlenmek istemiyorsun. Hem sana nedenini söyledim.» Diana daha fazlasına dayanamayacaktı. Marcus ona sorular sormaya, incitmeye devam ederse dayanamayıp gerçeği, onu sevdiğini söyleyecekti.

«Evet, söyledin,» dedi genç adam. «Ama bana gerçeği söyledin mi? Bana o kadar çok yalan söyledin ki. Öyle değil mi? O kadar çok aldattın ki beni. Senin hakkında çok yanıldım, değil mi? Benimle seviştiğin için, beni istediğin için kendini suçlu hissettiğini zannediyordum. Kocanın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra beraber olduğumuz için tabii. Bu nedenle kendi kendime sana fırsat ve zaman tanımam gerektiğini, zorla-

mamam gerektiğini söyleyip durdum. Oysa bu sırada sen oyun oynuyordun benimle. Doğru değil mi?»

Onun öfkesinin boyutunu anlamıştı. Ama kendisini nasıl savunabilirdi? Başını önüne eğdi.

«Kimbilir arkamdan nasıl gülmüşsündür! Senin acına 'anlayış' göstermeme ne kadar gülmüşsündür.»

«Hayır! Hayır, anlamıyorsun. Öyle değildi...»

«Ya nasıldı?» Uzanıp genç kadını sarsmaya başladı. «Çünkü seni böyle yapan nedeni anlamak için düşünmekten çıldıracağım, hanımefendi!»

«Aman Tanrım!» Birden Diana'yı bıraktı. «Bana ne yapıyorsun böyle? Beni saldırganlığa itiyorsun. Farkında mısın? Şu anda gitmezsem, sana yapacaklarımdan sorumlu olamam. Senin için üzülmeme... acı çekmeme nasıl razı olabildiğini düşündükçe... aman Tanrım!»

Onu rahatlatmayı, güvenini tekrar kazanmayı o kadar çok istemesine rağmen, Diana söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Yanaklarından süzülen yaşlarla, onun gidişini bir heykel gibi izledi.

İşte bu kadardı. Evlilik olmayacaktı. Ne çocukları ne yaşamlarını paylaşmayacaklardı. Neyse ki ona sevgisinden söz etmemişti. Yoksa kendisini çok küçük düşürmüş olacaktı.

Yavaş yavaş evine yürüdü. Kendisini çok zayıf ve güçsüz hissediyor, titriyordu. Yatak odasına çıktığında da hava soğuk olmamasına rağmen titremeye devam etti. Onu sadece Marcus'un kolları ısıtabilirdi.

Yaşamına ışığı ve sıcaklığı sadece Marcus getirebilirdi.

Bölüm On

Kendi kendine yaşamak için bir nedeni olduğunu söylüyordu. Leslie'ye borçlu olduğu çocuğu vardı. Kendisini toparlaması gerekiyordu. En azından buraya ilk geldiği zamanki kadar kötü değildi. Sonra çok mutlu olmuş, geleceğe ilişkin pek çok plan yapmıştı.

Şimdi ise bu planlar çok önemsiz görünüyordu gözüne. Kendisini iyi hissetmediğini söyleyerek yaz ziyafetiyle ilgili görevini bırakmıştı. Bunu duyunca Ann'in anlamlı anlamlı baktığını unutmuş değildi. Kaplumbağanın kabuğunun içine çekilmesi gibi içine kapanıyordu. Bir daha hiçbir gücün kendisini kabuğunun dışına çıkartmasına izin vermeyecekti.

Saatlerce oturup boşluğa bakıyordu. Enerjisi kalmamıştı. Yüzü solmuş, iştahsızlaşmıştı. Çok bitkin ve halsiz görünüyordu.

Mary de, Susie de bu konuda bir şeyler söylediler. O gösterişli giysilerin içindeki Susie aslında sevecen bir kızdı. Başka zaman olsa Diana onun kendisine yemek yedirmek için yaptığı numaralara gülerdi. Deponun arkasındaki küçük mutfakta yumurta pişirip, bir tabak da patronuna getiriyor, ya da pizza ısmarlıyor, evden getirdiği kekleri ikram ediyordu.

Beyninde bir ses genç kadına çocukça davrandığını söylüyordu. Söylediği yalanların cezasını çekiyordu. Ama böyle yapmakla kendisinin de bebeğinin de sağlığını tehlikeye sokuyordu. Sonunda çektiği acıya dayanamayarak, Susie'ye bir

günlüğüne Londra'ya gideceğini söyledi. Kızın merakla baktığını fark etti, ama anlamazlıktan gelmeyi tercih etti.

Tren yolculuğu bir asır kadar uzun geldi Diana'ya. Londra'nın kirliliği ve gürültüsü onu boğmuştu. Bir zamanlar aşina olduğu sokaklarda amaçsızca yürüdü. Sonra istediği yere gitmek için bir taksiye bindi.

Yaz sonu olmasına rağmen mezarlık çiçeklerle doluydu. Tek ziyaretçi kendisi değildi. Yaşlı bir adamı bir vazoya çiçek buketi yerleştirirken gördü. Adam ağlıyordu. Genç kadın kendi gözlerine de yaşların dolduğunu fark etti.

Yavaşça Leslie'nin mezarına doğru yürüdü. Mezar taşı çok yeni görünüyordu. Daha önceki gelişinde diktiği çiçek de büyümeye başlamıştı. Bir gün buraya çocuğunu getirip, ona bütün hikâyeyi, nasıl hamile kaldığını anlatacaktı.

Artık çocuğu babasını sevip sevmediğini sorarsa, dürüstçe onu sevdiğini, ama kaybettiğini söyleyebilirdi.

Başını soğuk taşa dayadığında yanaklarından yaşların süzülmeye başladığını hissetti. Ne kadar ağlarsa ağlasın, içindeki acı bir türlü dinmiyordu. Patikada yürüyen birinin ayak seslerini duydu, ama kıpırdamadı. Burada böyle ağlama sahneleri o kadar sıradandı ki kimse durup ona müdahale etmezdi.

Ayak sesleri durdu. Bir gölge düştü genç kadının üstüne. Başını çevirip baktığında birden mezarlığın ne kadar tenha olduğunu fark etti. Korkarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Birden bir erkek eli ona yardım etmek için uzandı. Güneş gözlerini kamaştırıyordu. Gözlerini kırpıştırarak baktı. Ve karşısında Marcus'u görünce ayağının altındaki toprak kayıyor zannetti.

«Geçti artık Diana. Geçti.»

Genç adamın ona sarıldığına, bir çocuk gibi avuttuğuna inanamıyordu. Hüngür hüngür ağlamayı sürdürdü. Ağladıkça içindeki acı ve suçluluk duygusu da boşalıyordu.

Böyle ne kadar durduklarını bilmiyordu. Bildiği tek şey Marcus'un yanında olduğu, hep düşlediği gibi sarıldığı, saçını okşayarak rahatlatıcı sözler fısıldadığıydı. Gözyaşlarından sırılsıklam olmuş yüzünü kaldırdı.

«Burada olduğumu nasıl anladın?»

Hafifçe gülümsedi. «Buraya geldiğini söylemişsin. Avukatını arayıp buranın adresini sordum. Ann seni görmek için dükkâna uğradığında, Susie senin için endişelendiğini söylemiş. Annemle kardeşim beni yerin dibine batırdılar. Annem beni sevdiğini söyledi. Doğru mu?»

Genç kadının ne kadar şaşırdığını anlayınca ellerini ellerinin arasına aldı.

«Yalansız dolansız... Bu kez olsun bana güven, Diana ve bana gerçeği söyle.»

«Evet... Evet, seviyorum.»

Bunu söyler söylemez yüreğindeki suçluluk duygusunun tamamen silindiğini hissetti. Artık ne olursa olsun, en azından artık Marcus onun sevgisini, bebeklerinin kendisi için çok önemli olduğunu biliyordu.

Marcus onun yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerinin içine baktı.

Sevgiyle bakıyordu genç adam. «Bunu bir gün bana söyleyebileceğine inanamıyordum.» Sesi titriyordu. «Seni o kadar çok seviyorum ki. İlk dakikadan beri... Sana ilk dokunduğum andan beri seviyorum.»

«Ama son karşılaşmamızda öyle öfkeliydin ki...» Diana titriyordu. Marcus onu rahatlatarak okşadı.

«Bunu ileride konuşuruz. Şimdilik sana söylediklerim için özür dilemekle yetineceğim. O gün acıdan çıldırmış gibiydim. Seninle evlenmek istiyordum çünkü sensiz yaşamaya tahammülüm yoktu. Sen ise bebeğe bir şey olmasından korktuğun bir anda yemin ettiğin için benimle evleneceğini söylemiştin. Bunun beni ne hale getirdiğini düşünebiliyor musun? Senin için önemsiz olduğumu düşündüm... Ben...» Başını sallayarak sözlerine devam etti. «Benimle evlen Diana. Gel benimle yaşa ve benim...»

«Sevgilin mi olayım?» Onun yerine cümlesini genç kadın tamamladı. «Bunu seve seve yaparım sevgilim. Bir tanem! Marcus!» Onun kollarına atılarak bütün sevgisiyle öpmeye başladı.

Coşkuyla birbirlerini öpüyor, asla dindirilemeyecek özlemlerini gidermeye çalışıyorlardı.

«Seninle burada sevişemem. Aslında saygın bir şekilde evlenmeden seninle hiçbir yerde sevişemem. Özel bir izin alabilirim. Ne dersin sevgilim? Kendini bana çok kısa bir zaman içinde, örneğin üç gün içinde bağlayacak kadar cesur musun?»

Cesur olmayı gerektirecek ne vardı ki ortada? Bağlanmaya gelince. Vücudunu verdiği ilk gece bağlanmamış mıydı zaten ona?

«Üç gün demek,» dedi alaycı bir sesle. «O kadar uzun sürer mi gerçekten?»

Üç gün sonra Londra'da sessizce evlendiler. Hiç kimseye söylememişlerdi. Marcus her şeyin başladığı otelde yer ayırtmıştı. Diana oda numarasını görünce güldü. Marcus bu odayı özellikle ayırttığını söylemişti.

Genç adam otel odasından annesine telefon etti. Diana da onun yanına kıvrıldı. Marcus bir kolunu onun vücuduna sarmış, eliyle okşuyordu.

«Ne yaptınız? Evlendiniz mi? Canlarım benim...» Marcus karısının da duyması için telefonu kulağından uzakta tutuyordu.

Üç gün önce mezarlıktan dönerken Marcus, «İşler pek kolay yürümeyecek,» demişti. «Kasabada dedikodu olacaktır.»

Diana ise, «Annenle Ann'e gerçeği mutlaka söylemeliyiz. Annenin çocuğumu mutlaka seveceğini biliyorum, ama kendi torunu olduğunu da öğrenmesini istiyorum.» demişti.

«Söylediğin, yaptığın her şey seni daha çok sevmeme neden oluyor,» demişti Marcus.

Şimdi ise Jane Simons'ın gerçekten habere sevindiğinden hiçbir kuşkusu yoktu Diana'nın

Marcus telefonda, «Dünyanın en kısa balayını yapıp yarın akşam dönüyoruz,» dedi annesine.

Sonra da, «Diana da sana bir şey söylemek istiyor,» diyerek telefonu uzattı.

«Diana, tatlım, öyle mutluyum ki. Onun seni sevdiğini söylememiş miydim sana? Sen de bebeğinde ailemize hoş geldiniz.»

Genç kadın derin bir nefes aldı. Bunu yapmak hiç de kolay olmayacaktı.

«Bebeğimiz,» diye düzeltti. «Bebeğimin babası Marcus. Uzun hikâye, ama size ilk fırsatta anlatacağıma söz veriyorum. Sadece bilmenizi istemiştim de.»

Bir an için karşıdan ses gelmeyince, yüz yüze gelene kadar sabretmediğine pişman oldu. Ama lafın tam yeri gelmişti. Hazır konu açılmışken bildirmekte hiçbir sakınca görmemişti.

«Hayatım...» Jane Simons'ın sesinde derin bir sevgi ve anlayış vardı. «Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini sana anlatamam.»

Diana telefonu kocasına uzattı. Gereksiz yere, «Ona söyledim,» dedi.

«Umarım bu odanın öneminin farkındasındır,» dedi Marcus yarım saat kadar sonra. Garson akşam yemekleriyle bir şişe şampanya getirmişti.

Diana gülümseyerek karnını işaret etti. «Farkında olmasam bile bana bunu anımsatacak küçük bir şey var.» dedi.

«Leslie'den doğru düzgün söz etmedik, değil mi? Sana davranışlarını çok iyi anladığımı da söylemedim. Sanırım beni uzak tutmak için bir koca uydurman beni sinirlendirip çıldırttı. Onu o kadar çok kıskanmıştım ki... Benim değil onun çocuğunu taşımana, düşlerimdeki gibi yalnız benim için yaratılmış bir kadın değil, onun karısı olmana tahammül edemiyordum.»

«Sana yalan söylememin nedeni en azından senin kastettiğin şey değildi. Hamile olduğumu öğrendiğimde bunun yeni bir yaşama başlama için bir işaret olduğunu düşündüm. Seninle bir daha karşılaşabileceğim aklımın ucundan bile geçmiyordu. Bu nedenle hayali bir koca uydurdum... Onun gayrimeşru bir çocuk damgasıyla büyümesini istemiyordum. Bu benim için de işleri kolaylaştıracaktı. Seni tekrar görmeden önce çoktan kendimi bir dul olarak tanıtmıştım bile. Artık yalanımdan dönmem olanaksızdı. Gerçeği, bebeğin senden olduğunu öğrenirsin diye ödüm kopuyordu. Neden, bilmiyorum. Leslie'nin uzun süren hastalığı ve ölümü duygusal olarak beni çok etkiledi. Sanırım olanlar, sevdiğim birine aynı şeyin olması korkusunu kazandırdı bana.»

«Evet. Gencecik bir insanın yok oluşunu izlemek çok kötü olmalı. Biz de annemi izlerken acı çektik. Onun bir tekerlekli sandalyeye mahkûm olması bizi çok etkiledi. Ne tuhaf değil mi? İnsan başkaları için bir anlamda kendisinden çok üzülüyor.»

«Leslie'nin morali bazen çok bozuluyordu. Ba-

zen kendisini öldürmeme yardım etmemi isterdi...»

«Annemin de depresyona girdiği zamanlar oldu. Örneğin düştüğünde.»

Diana onun elini tutunca titrediğini hissetti.

«Beni sevdiğini söylediği için ona her zaman müteşekkir kalacağım. Yoksa Tanrı bilir, daha ne kadar zamanımızı tüketecektik. İnanamıyordum, ama beni sevdiğine inanmayı o kadar istiyordum ki...»

«Düşünebildiğim tek şey yalanlarından dolayı bana güveninin sarsılmasıydı. Söylediğin her şey bu düşüncemi doğruluyor gibiydi.»

«Sadece çılgına döndüğüm için öyleydi. Beni aldatmış olman sanırım gururumu incitti. Ama beni asıl inciten, çocuğumun babası olduğumu benden gizlemendi.»

«O zaman doğru olanın bu olduğunu düşünüyordum. Beni bağışlayabilecek misin?»

Genç adam elini tutup avcunu öptü. «Bağışlanacak bir şey yok.»

O gecenin ileri saatlerinde birbirlerine sarılmış yatarlarken Marcus, «Bu odada seviştiğim kadının çok özel biri olduğunu düşünmüştüm. Şimdi özelin ne kadar özel olduğunu iyice öğrendim.» Diana'nın utanarak kıkırdadığını fark edince kendisi de güldü.

«Bir hamile kadın için çok tahrik edicisin Mrs. Simons. Bunu biliyor muydun?»

«Bunun tek nedeninin ben olduğumu hiç zannetmiyorum, Mr. Simons.»

«İlhamın öneminden hiç söz eden oldu mu sana,» diyerek sarıldı karısına Marcus.

Artık konuşmakla harcayacak zamanları yoktu. Konuşmaktansa birbirlerinin sıcaklığını, yakınlığını yaşamayı tercih ediyorlardı.

Marcus sanki ilk kez öpüyormuşcasına coşkuyla öpüyordu onu. Yeniden, yeniden keşfediyordu genç karısının vücudunu. Sadece yeniden sevişmek için uyuyorlardı bu kez. Ayrılmak üzere değil.

Balaylarından sonra kasabaya dönerlerken arabayı kullanan Marcus, «İşte balayı bu kadar,» dedi.

Onu neşeli görebilmek Diana için büyük mutluluktu. Artık kuşkuları ve korkuları güneşte dağılan sis gibi yok oluyordu yaşamından. Artık o zamanki tepkilerini çok daha iyi anlayabiliyordu. Sevdiği bir insanı, uzun acılı bir sürenin sonunda kaybetmenin doğal sonuçlarıydı bunlar. Uzun karanlık bir tünelden gün ışığına çıkmış gibi hissediyordu kendini.

Dört hafta sonra Whitegates'in mutfağında Mr. ve Mrs. Simons evliliklerinin ilk tartışmasını yapıyorlardı.

«Hayır,» dedi Marcus kararlı bir sesle. «Bak, senin duygularını anlıyorum Di, ama bu bizim ilk bebeğimiz. Her ikinizin de iyiliği için, zamanı geldiğinde doğumu hastanede yapmanı istiyorum.»

«Ama Marcus senin annen de, onun annesi de çocuklarını, bütün çocuklarını burada, çiftlikte doğurmuşlar. Ben de öyle olmasını istiyorum,» dedi Diana inatçı bir tavırla.

Önceki gece genç kadın evde doğum yapmaya karar verdiğini söylediğinden beri tartışıyorlardı. Çoktan bölgenin sağlık görevlileriyle ilişkiye geçmiş, ebe de Dr. Thomas da, hamileliği şimdiki gibi sorunsuz olursa rahatlıkla evde doğum yapabileceğini söylemişlerdi.

«Bak Diana, bu seninle tartışmaya hazırlandığım bir konu değil. Senin için de çocuğumuz için

de en iyi yerin hastane olduğunu düşünüyorum. Acil bir durumda teknolojinin bütün imkânları el altında olur.»

Aynı gün öğleden sonra Diana konuyu kayınvaldesine açtı. «Bütün tarım ekibiyle tartışmış gibi oldum. Sanki beni ekti biçti, saplarımı savurdu, tanelerimden un yaptı. Çocuk doğurmanın teknoloji dışında bir doğası olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyor.»

«Onu anlıyorum, ama seni de anlıyorum Diana. Benim kocam da aynı şeyi savunmuştu. Marcus'un Hereford'da doğmasında çok ısrarlıydı.»

«Ama o çiftlikte doğdu, değil mi?» diyerek gülümsedi Diana. «Bunu nasıl başardınız?»

«Benim yerime doğa başardı bunu.»

«Belki cömert davranıp benim için de bu sorunu doğa halleder.»

Marcus'un hastanede doğum konusundaki inadı dışında Diana çok mutluydu. Her gece sevişiyorlardı. Belki ikisinin de istediği kadar ateşli olmuyordu ama şefkat ve sevgi doluydu. Marcus onu da bebeği de düşündüğü için özel özen gösteriyordu.

Artık sekiz aylık olmuştu bebek. Diana rahatsızdı. Yerden bir şey alması olanaksızlaşmıştı. Banyoya girip çıkarken Marcus'un yardımı gerekiyordu.

Evliliklerinin başında Jane Simons onların mahremiyetine hiçbir şekilde girmeyeceğini söylemişti. Diana ise daha o dakika tam tersini savunmuştu.

«Marcus çiftlikte meşgulken ben burada siz olmazsanız kendimi çok yalnız hissederim.» Böylece öğleden sonralarını beraber geçirmeye, akşam Marcus gelince birlikte yemek yemeye başlamışlardı.

Akşamları kocasının dışarıda işi olmayınca, Diana ona büro işlerinde yardım ediyordu. Haftada iki gün kasabaya inip Susie'nin dükkânda işleri nasıl yürüttüğünü kontrol ediyordu. Artık Mary de tam gün çalışıyordu. Kızlar işlerini başarıyla yürütüyorlardı. Yılbaşından sonra evine kiracı da bulmaya çalışacaktı.

Jane'le birlikte çiftliği de yeniden dekore etmeyi düşünüyorlardı. Ancak başka konuları olduğu gibi bunu da bebeğin doğumundan sonraya ertelemişlerdi.

Üst katta bir oda bebek odası olarak hazırlanıyordu. Hereford'daki bir dükkândan ısmarlanan bebek malzemeleri doğumdan önce getirtilmişti.

Artık sonbahar gelmiş, hava serinlemeye başlamıştı.

Marcus'un adamları kışın erken geleceğini söylüyorlardı. Nitekim ekim ayında bir sabah uyandıklarında donla karşılaştılar. Ertesi hafta uzaklardan görünen Gal Tepeleri'ne kar yağmaya başladı.

Kasım ayında ısı birden düştü ve tepelere de kar yağmaya başladı.

Ayın ortalarına doğru Diana kendisini yorgun hissetmeye başladı. Nasıl oturursa otursun bir türlü rahat edemiyordu. Doktora gittiğinde bebeğin doğuma hazır olduğunu söylediler.

Doktordan döndüğünde Marcus çiftlikte bir yerlerde çalışıyordu.

Eve döndüğünde o kadar yorgundu ki, Diana bebeğin beklenilenin tersine geç değil erken doğacağını ona söylemedi.

O akşam Ann'le Michael yemeğe geleceklerdi. Bu nedenle onun çıkıp duş alması için ısrar etti genç kadın.

Marcus sırıtarak, «Sanırım benimle gelme şansın yok, değil mi?» diye sordu.

«Kesinlikle yok. Araba sesi duyuyorum. Sanırım geldiler.»

Merdivenlerden çıkarken, «Kardeşimin zamanlaması her zaman mükemmeldir,» diye homurdandı Marcus.

Daha sonra Jane bütün sorumluluğun yemekler de olduğunu, Ann ise o gün hastaneye gittiği için etkilendiğini söyleyecekti. Ancak Diana bunun tek sorumlusunun doğa olduğunu biliyordu.

Neden ne olursa olsun, eve dönerken gelmeye başlayan kramplar yemek boyunca devam etti. Giderek arttı.

Diana'yı iki büklüm mutfakta yakalayan Ann oldu.

Deneyimli gözleri zamanın geldiğini anlamıştı. «Marcus! Michael!»

Her iki erkek de koşarak geldiler.

«Diana doğurmak üzere. Marcus, arabayı getir.»

Diana güçlükle nefes alırken, «Hayır,» dedi.

«Diana, saçmalama,» dedi Marcus endişeyle. «Bebeği burada doğurmak konusundaki inadını biliyorum ama...»

Diana cesaretle acıya dayanarak, «Hastaneye gitmek için çok geç,» dedi.

Ann sancıların sıklığına bakarak, «Haklı,» dedi. «Aman Tanrım! Biliyordun demek.»

Doğru, biliyordu. Su geleli epey olmuştu. Yemek boyunca sancıları sıklaşmıştı.

«Tartışacak zaman değil,» dedi Ann. «Michael, bir dananın doğumuyla, bir bebeğin doğumunun arasında çok fark var mı?»

«Pek yok. Sen gidip Dr. Thomas'ı çağır Marcus. Diana üst kata çıkabilir misin?»

Artık bebeğini istediği gibi evde doğuracağı için sevinen genç kadın kendisini zorlayarak çıktı.

Ebeyle Dr. Thomas geldiğinde Marcus hayret ve şaşkınlıkla kucağındaki kızına bakıyordu.

Sonunda üçü yalnız kaldıklarında, Marcus karısına bakarak, «Asla hastanede doğurmamaya kararlıydın, değil mi?» diye sordu. «Sen çok inatçı ve kararlı bir hanımsın Mrs. Simons. Sanırım bunu otelde odama girip beni baştan çıkardığın an anlamış olmalıydım.»

«Ben mi seni baştan çıkardım? Çok hoş doğrusu.»

«Bence de hoştu.»

Genç kadın güldü. «Marcus, beni öyle mutlu ediyorsun ki. Seni çok seviyorum.»

Uzanıp elini tuttu. Birlikte, uyuyan bebeklerine baktılar.

«Bana ne çok şey verdin. Yaşama ve sevgiye inancı verdin bana. Artık korkmuyorum. Ona ne isim vereceğiz?»

Marcus önce çocuğuna sonra karısına baktı. «Leslie'ye ne dersin?»

«Evet.»

Bebek kıpırdadı. Paylaştıkları bu güzel varlığı birlikte seyretti karı koca.

Yaşam devam ediyordu. Acı ve hüzün geride kalmıştı. Yaşamın doğal seyriydi bu. Üstelik artık ilgilenecekleri yeni bir yaşam vardı dünyalarında.

Diana şükranla, yaşamın kendisine ne kadar çok şey verdiğini düşündü.

Büyük bir acıdan büyük bir aşk kazanmıştı.

Bu nedenle duyduğu şükran duygusunu yaşamı boyunca sürdürecekti.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

